

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

MOLOTOV
OBSESSION
BOOK TWO

Ana
CAGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MELEK KAFESİ

MOLOTOF SAPLANTISI: KİTAP 2

ANNA ZAIRES

♠ MOZAİKA ♠

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)

[Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un White Nights alıntı adlı kitabından](#)
[Misha Bell'in Hard Ware adlı kitabından alıntı](#)
[Yazar Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Anna Zaires ve Dima Zales
www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır.
www.mozaikallc.com

Kapak: The Book Brander www.thebookbrander.com

Fotoğraflar The Cover Lab'den www.thecoverlab.com

ISBN: 978-1-63142-645-2
Ciltsiz ISBN: 978-1-63142-646-9

Geri döndüm. Şeytanın inine geri döndüm.

Araba Nikolai'nin ultra-modern dağ malikanesinin önünde durduğunda bu düşünce acıdan sersemlemiş zihnimde dönüp duruyor. Hastane önlüğü giymiş bir adam ve iki kadın - muhtemelen Nikolai'nin bahsettiği sağlık ekibi- bir sedyeye garaj yolunda bizi bekliyorlar. Arkalarında Nikolai'nin kız kardeşi Alina var, güzel yüzü solgun ve endişeli.

Tüm bunları sadece geçerken fark ediyorum. Tüm duyularım beni kucağında sahiplenici bir şekilde tutan adam tarafından tüketiliyor.

Nikolai Molotov.

Şeytanın ta kendisi.

Güçlü kolları beni sarıp sarmalıyor, iri bedenine yaslıyor ve az önce iki adamı öldürdüğünü görmüş olmama rağmen dokunuşundan, sıcaklığından, tanıdık sedir ve bergamot kokusundan huzur duymaktan kendimi alamıyorum. Tadı dilimde kalıyor, dudaklarım öpücüğünden zonkluyor ve ne kadar inkar etmek istesem de, beni burada isteğim dışında tuttuğu düşüncesiyle midemin çukurunu dolduran tek duygu korku değil.

"Sadece birkaç saniye daha, zaychik," diye mırıldanıyor, saçlarımı düzeltiyor ve gözlerim onun kaplan parlaklığındaki bakışlarıyla buluştuğunda içimde bir ürperti dalgalanıyor.

Güzel yüzünün altındaki canavarı görebiliyorum.
Artık gün gibi ortada.

Arabadan önce Pavel atlıyor, kapıyı bizim için açıyor ve Nikolai dışarı çıkıp beni göğsüne bastırırken bir baş dönmesi dalgası içime çöküyor. Dikkatli olmasına rağmen, bu hareket koluma mide bulandırıcı bir acı saplıyor ve beni nazikçe sedyeye yerleştirirken uzaktaki dağ zirveleri görüşümde mide bulandırıcı bir daire çiziyor.

Nikolai, Alina ve Lyudmila'yla Rusça konuşurken bir yandan da sağlık ekibine emirler yağdırırken, evin içine götürülürken gözlerimi sıkarak nefes almaya ve bayılmamaya odaklanıyorum. Ne olduğunu açıkladığını tahmin ediyorum ama her iki şekilde de umursamayacak kadar acı çekiyorum.

Daha önce hiç vurulmamıştım ve bu hiç eğlenceli değil.

Gözlerimi açtığımda yatak odamdaydım, doktor ve ekibi sedyemin etrafında koşturuyordu. Saniyeler içinde sol koluma bir serum bağlandı ve birkaç monitöre . Tüm bu tıbbi ekipmanın nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yatak odam bir hastane odasına dönüştürülmüş gibi görünüyor.

Önlük giymiş ve ameliyat maskesi takmış olan doktor, bir çift eldiven takarken latekse ya da herhangi bir ilaca alerjim olup olmadığını soruyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve hemşirelerden biri serum standının tepesine bir torba sıvı takıyor. Hemen içime hoş bir gevşeklik yayılıyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Dünya yok olmadan önce gördüğüm son şey Nikolai'nin odanın köşesinde durduğu ve altın rengi gözlerini şiddetle bana diktiği oluyor. Elmacık kemiğinde hâlâ koyu bir leke var -cevap almak için işkence ettiği adamın kanı- ama anestezinin damarlarıma yaydığı tatlı rahatlamayla dudaklarımı büken çılgın gülümsemeye engel olamıyorum.

Seni güvende tutacağım, dedi ve karanlık beni ele geçirirken ona inandım.

Kendisi hariç herkesten beni koruyacak.

Chloe'nin odasından çıkar çıkmaz kız kardeşim yolumu kesti. Bunca zamandır koridorda duruyor olmalıydı.

"O nasıl?"

"Yaşayacak, senin sayende değil." Ses tonum sert ama umurumda değil.

Bu karmaşanın içinde olmamız Alina'nın suçu. Chloe'ye babamızı öldürdüğümü söyledi. Ona arabanın anahtarlarını verip kaçmasını sağladı.

Sözlerim üzerine Alina irkildi ama yerinde durdu. Yüzü hâlâ solgun ve şiş ama yeşil gözleri berrak ve artık uyuşturucu kokteyli gibi kokmuyor. "Yani, durumu nedir? Doktor ne dedi?"

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Şansı varmış. Mermi kolunu delip geçmiş, sadece kemiği sıyrıp geçmiş. İyi miktarda kan kaybetmiş ama kan nakli gerektirecek kadar değil. Ayrıca bileği burkulmuş. Bunun dışında her yeri morarmış ve sıyrılmış."

"Kolya..." Kız kardeşim onu hiç görmediğim kadar mutsuz görünüyordu. "Gerçekten çok üzgünüm. Bilmiyordum-"

"Dur." Özürlerini ve gerekçelerini dinleyecek havada değilim. Chloe'nin peşindeki katillerden haberi olmayabilirdi ama bu yaptığı şeyi mazur göstermez.

İlaçlarının etkisinde olduğu gerçeği de öyle. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce, "Slava nerede?" diye sordum.

"Lyudmila onu muhafızları ziyarete götürdü. Bilirsin işte, şimdilik onu ayak altından uzak tutmasını istedim." Chloe'nin kapısına doğru el sallıyor.

"İyi düşünmüşsün." Oğlumu şımartmamam gerektiğini biliyorum, ama babamın bana yaptığı gibi onu hayatımızın acımasız gerçeklerine maruz bırakmak konusunda garip bir şekilde isteksizim. Avlanmak ve balık tutmak bir şeydir - Pavel'in Slava'ya diğer önemli yaşam becerileriyle birlikte bunu da öğretmesinden mutluluk duyarım- ama öğretmenini kanlar içinde görmesini tercih etmem.

Molotof olmanın ne demek olduğunu eninde sonunda öğrenecek ama henüz değil.

Alina övgülerim karşısında rahatlamış görünüyor. "Peki ne oldu?" diye soruyor, ben odama doğru giderken beni takip ediyor. "Suikastçıları onun peşinden kim gönderdi?"

"Bu uzun bir hikaye." Hâlâ çalıştığım bir hikâye. "Hâlâ tehlikede olduğunu söylemek yeterli."

Alina kolumdan tutarak beni durdurdu. "Yani sen... yapmadın mı?"

"Ben yaptım." Suikastçılardan birinin beynine bir kurşun sıktım ve diğerini de kısa bir süre sonra ölecek kadar kötü yaraladım - ama ondan bir isim almadan önce değil.

Hâlâ anlamaya çalıştığım bir isim.

Kız kardeşim alnına kazınmış bir kaşla bana bakıyor. "Ama daha fazlasının geldiğini düşünüyorsun."

"Bundan eminim."

"Neden? Kim o, Kolya?" "Ben de bunu niyetliyim."

Onu tuttuğu yerden çekip odama giriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Chloe hâlâ baygın olsa da yanına dönmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden hemen duş alıp üzerimi değiştiriyorum. Sonra Konstantin'e bir mesaj göndererek öğrendiklerimi bildiriyor ve hacker ekibinden suikastçının işverenleri olarak adlandırdığı adamı araştırmalarını istiyorum.

Tom Bransford.

Chloe'nin babası olabilecek başkan adayı.

Son kısmı henüz bilmiyor ve daha somut bir kanıtım olana kadar şüphelerimle ilgili bir şey söylemeli miyim bilmiyorum. Şu anda elimdeki kanıtlar ikinci dereceden ve eğer yanıyorsam Chloe'nin benim sapkın bir canavar olduğumu düşünmesi için daha fazla nedeni olacak.

Ki öyleyim. Sadece benim hakkımda böyle düşünmesini istemiyorum.

Serumdaki ilaçlar etkisini göstermeden önce bana verdiği o tatlı, ısıltılı gülümsemeyi hayal ettiğimde göğsüm sıkışıyor. Daha fazlasını istiyorum, ormanda ona doğru geldiğimde, elinde silah, saldırganlardan birini öldürmüş ve diğerini yaralamışken takındığı boş, dehşet dolu bakışı değil.

Yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyorum.

Koridora çıkıp aceleyle Chloe'nin odasına döndüğümde Alina gitmişti. Doktor ve hemşireler onu izlerken iyi olduğunu biliyorum ama gözümün önünden kaybolduğu her an içimi kemiren endişeye engel olamıyorum. Ölmesine çok az kalmıştı. Birkaç dakika sonra ortaya çıksaydım, Konstantin'in ekibi NSA uydusuna girip tam yerini saptayamasaydı, kurşun vücudunu birkaç santim soldan delip , her şey sonsuz sayıda farklı şekilde sonuçlanabilirdi.

Onu kaybedebileceğim sonsuz sayıda yol vardı.

Odasına girdiğimde doktor bana "Birkaç dakika içinde kendine gelir," diye bilgi veriyor. Eyaletteki en iyi travma cerrahlarından biri; Pavel onu ve ekibini Boise'den bir helikopterle getirtti, hem hizmetlerini hem de takdirlerini satın alan fahiş bir ücret karşılığında.

"Güzel. Teşekkürler." İki kadın hemşirenin bakışlarını görmezden gelerek Chloe'ye yaklaşıyorum, bronz teninin grimsi tonunu fark ettiğimde göğüs kafesimi acı veren bir ağrı sıkıştırıyor. Yüzündeki ve kollarındaki kan ve kiri yıkayıp hastane önlüğü giydirmişlerdi ama saçları hâlâ keçeleşmiş, altın sarısı tellerine birkaç dal ve yaprak takılmıştı.

Enkazı kaldırıp sedyenin yanındaki küçük masanın üzerine bırakıyorum. Onu böyle küçük, kırılgan ve yaralı görmekten nefret ediyorum. Onun yerine o kurşunu yiyebilmek için her şeyimi verirdim ya da daha iyisi, birkaç saat önce uyanıp gitmesini engelleyebilirdim.

Elimi uzatıp parmak uçlarımı onun ince biçimli çenesine şefkatle dokunduruyorum. Teni yumuşak ve sıcak. Kendime engel olamayıp başparmağımı hafifçe ayrılmış dudaklarına sürüyorum. Peluş, bebek gibi dudaklar, üst kısım alt kısımdan biraz daha dolgun. Bir azizi baştan çıkarabilecek günahkâr dudaklar - ben öyle biri değilim ya da hiç olmadım.

Vücudum uygunsuz bir tepki vermeden önce elimi çekip odanın köşesindeki sandalyeye oturuyorum ve doktorun tuvalette kaybolmasını bekliyorum. Hemşireler malzemeleri topluyor; Chloe kendine gelir gelmez ve durumu stabilleşince gidecekler.

Doktorun sözüne sadık kalarak, Chloe'nin kıpırdanması için sadece birkaç dakika geçti, göz kapakları titreyerek açılırken dudaklarından hafif bir ses çıktı. Hemen ayağa kalkıp odayı ona doğru geçiyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, gözlerini kırptırarak bana bakıyor. "Onlar zaten-"

"Evet, zaychik." Kolundaki serumu yerinden çıkarmamaya dikkat ederek sol elini nazikçe kavriyorum. Göğsüne kadar onu örten çarşafa rağmen narin parmakları kavrayışında soğuk. "Nasıl hissediyorsun? İçecek bir şey ister misin?"

Yine gözlerini kırptırıyor, hâlâ sersemlemiş olduğu belli, bu yüzden sedyenin başını yarı oturur pozisyona getirmek için bir düğmeye basıyorum ve ardından dudaklarına pipetli bir bardak su götürüyorum. Açgözlülükle emiyor ve beni gülümsetiyor.

Doktor koşarak geldi ve ben geri çekilerek onun ve ekibinin işlerini yapmasına izin verdim. Hemşireler Chloe'nin sağ kolunu askıya alırken doktor ona birkaç soru soruyor ve hayati değerlerini ölçüyor; ardından serumu ve tüm izleme ekipmanlarını çıkarıyorlar.

Uyanık ve durumu stabil olarak kabul edildi.

Doktor masanın üzerine bir şişe hap koyarak, "Bunu ağrı için gerektiği kadar al," diyor. "Ve bandajı ıslatmamaya dikkat edin. Her yirmi dört saatte bir değıştirilmesi gerekecek." Bana doğru bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Kurşun yaraları konusunda oldukça deneyimliyim ve Chloe'nin hemşiresi rolünü oynamaktan çok mutlu olurum. Mutlu olmadığım şey ağrı kesiciler, ama onlara ihtiyacı olacağını biliyorum.

Yarasının hayati tehlikesi olmayabilir ama yine de çok acıyacak.

Hemşireler Chloe'yi yatağına götürmek için kaldırmaya çalışırken, "İşte, bunu ben hallederim," diyorum. Onları uzaklaştırıp dikkatlice kucağıma alıyorum ve kendim oraya taşıyorum; Slava'dan biraz daha ağır olduğu için zor bir iş değil. Burada kaldığı bir hafta boyunca oduncu gibi yemek yemesine rağmen, zaychik'im bir aydır kaçtığı için hâlâ çok zayıf.

Onu yatırırken yüzünü buruşturuyor ve ben bunu mideme saplanmış bir bıçak gibi hissediyorum. Daha önce başka bir insana hiç bu kadar içgüdüsel olarak bağlanmamıştım, öyle ki onun acısını kendi acım gibi yaşıyorum. Onun benim için ne ifade ettiğine aklımda herhangi bir şüphe varsa bile, Toyota'sının garajdan gittiğini gördüğüm an ortadan kayboldu.

Suikastçıların bölgede olduğunu öğrendiğim ve onu zamanında bulamayacağımı düşündüğüm andaki kadar öfke ve dehşeti hiç yaşamamıştım.

İçim burkuluyor ve Alina'yı boğmaya kalkışmadan önce bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum. Şu anda önemli olan Chloe'nin burada benimle güvende olması. Pavel'e güvenliğimizi artırmasını söyledim bile, suikastçılar Chloe'yi kimin tuttuğunu öğrenmiş ve ben onları bulmadan önce bu bilgiyi işverenlerine iletmiş olabilirler. Bundan şüpheliyim - işkence ettiğim kişi kim olduğumu bilmiyor gibiydi- ama işi şansa bırakmayacağım.

Ayrıca, her zaman Leonov'ların tehdidi var. Alexei, ailesinin Atomprom'undan kârlı Tacik nükleer reaktör sözleşmesini çaldığımız için şimdi daha da kızgın olacak.

Bu düşünceyi de bir kenara iterek, doktor ve ekibi sedyeyi ve tüm ekipmanlarını odadan çıkarırken Chloe'yi birkaç yastığın üzerine koymaya ve bir battaniyeyle örtmeye odaklanıyorum.

Bir dakika sonra, nihayet yalnızız.

Yatağının kenarına oturdum ve küçük elini tuttum. "Rahat mısın, zaychik?" Soğuk avucunu ovarak soruyorum. "Sana bir şey getireyim mi? İçecek ya da yiyecek bir şeyler? Acıkmış olmalısın."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Biraz yemek harika olur." Şimdi daha tetikte görünüyor, iri kahverengi gözleri belirgin bir şekilde temkinli. Korkusu üzerimde iki ucu keskin bir etki yaratıyor, onu kovalayıp işaretlemek, ona mümkün olan en acımasız şekilde sahip olmak isteyen o ilkel, çarpık yanımı uyandırırken bile göğsümün ağrmasına neden oluyor.

Karanlık içgüdümü bastırarak elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Onu sana getireceğim. Beklerken sizi eğlendirecek bir şey ister misiniz? Bir kitap ya da-"

"Biraz televizyon izleyeceğim."

Gülümsedim ve kumandayı ona uzattım. "Tamam. Hemen döneceğim."

Eğilip alnına hızlı bir öpücük konduruyorum ve hızla odadan çıkıyorum.

Kalbim düzensiz atarken Nikolai'nin uzun boylu, geniş omuzlu figürünün arkasından kapının kapanışını izliyorum. İşkence ettiği adamın acı dolu çığlıkları zihnimde canlanırken bile, dudaklarının tenime dokunduğu yer hâlâ alnımı sızlatıyor.

Acımasız bir katil nasıl bu kadar sevecen ve şefkatli davranabilir?

Bunlardan herhangi biri gerçek mi, yoksa içindeki psikopatı gizlemek için taktığı bir maske mi?

Aslında aç değilim - anestezi midemi biraz bulandırdı - ama birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, cevap çalışmak bir yana, sorularımı formüle etmeye bile fırsatım olmadı. Bir an annemin katillerinden biri bana sarılmıştı, düz, karanlık gözlerinde şehvet parlıyordu ve sonra ortağının beyni ormanın zeminine yayılmıştı ve Nikolai saldırganımı kesip bağırsaklarını çıkarmakla tehdit ediyordu.

Bir mide bulantısı dalgasını yutarak, hatırladıklarımı bir kenara itiyorum. Nikolai'nin sorgulama yöntemleri ne kadar acımasız olsa da bazı sonuçlar vermişti ve şokun etkisinin geçmesi ve zihnimin anestezinin bulanıklığından arınmasıyla nihayet öğrendiklerimin sonuçlarını düşünebiliyorum.

Nikolai arabada bana Tom Bransford isminin benim için bir şey ifade edip etmediğini sormadan önce, ikinizi de öldürmek için orada olduklarını söylemişti.

Ki öyle.

Çünkü son zamanlarda tüm haberlerde bu var.

Kararsız bir elle kumandayı kaldırıp televizyonu açıyorum ve bir haber kanalını açıyorum.

Elbette, Bransford'un kazanıyor görüldüğü ve tüm anketlerde öne geçtiği ön seçim tartışmalarını haber yapıyorlar.

Ekrandaki görüntüsünü incelerken içim içimi yiyor. Eğer Nikolai bana doğruyu söylüyorsa, annemin cinayetinden sorumlu olan adam bu.

Elli beş yaşındaki Kaliforniya senatörü genç ve düzgün fiziğiyle cazibe ve karizma saçıyor. Kalın, altın sarısı saçlarına neredeyse hiç ak düşmemiş, gözleri parlak mavi ve gülümsemesi bir depoyu aydınlatacak kadar parlak.

Onu JFK ile kıyaslamalarına şaşmamalı; ölen başkanın daha da yakışıklı kardeşi olabilir.

Düzgün hatlara sahip yüzünde kötülük belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Ama yine de neden bulayım ki? Bransford ne kadar yakışıklı olursa olsun Nikolai'nin karanlık çekiciliğinin eline su dökemez ve ben onun neler yapabileceğini biliyorum. Nikolai'dan etkilenen tek kişi ben de değilim. Anesteziden sersemlemiş olsam bile, hemşirelerin ona gizlice attıkları imrendirici bakışları kaçırıamazdım.

İşverenimle hiç insan içine , ama sokakta yürürken sağa sola külotların düştüğünü hayal ediyorum.

Bu düşünce beni tuhaf bir kıskançlık duygusuna sürüklüyor ve asıl sorudan uzaklaştığımı fark ediyorum.

Neden?

Neden önde gelen bir başkan adayı beni ve annemi öldürmek istesin ki?

Hiç mantıklı değil. Hem de . Eğer annem bir zamanlar

Amazon ormanı ve Tanrı biliyor ki ben bu işleri takip etmiyorum. İtiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, üniversiteye başlamakla meşgul olduğum için son seçimlerde oy bile kullanmadım. Bransford'la herhangi bir sıfatla da tanışmadım; yüzler konusunda iyi bir hafızam var ve onunki çoğundan daha akılda kalıcı.

Belki annem onunla bir şekilde karşılaşmıştır? Belki de çalıştığı restoranda?

Teorik olarak mümkün. Restoranın bağlı olduğu lüks otel her türden VIP'nin uğrak yeridir. Belki Bransford Boston'a yaptığı bir ziyaret sırasında orada kalmıştı ve annem onun yapmaması gereken bir şey yaptığına tanık oldu.

Ama o zaman neden beni de öldürmek istesin ki? Tabii... annemin onun hakkında bildiği her şeyi bana anlatmasından korkmadıysa?

Vay anasını. Belki de evinde bir tür kanıt saklamıştır ve nerede olduğunu bildiğimi düşünüyordur.

Heyecanla doğruldum, ancak bir iniltiyle yastıkların üzerine geri düştüm. Anestezinin etkisi kesinlikle geçiyor çünkü bu hareket acıttı. Hem de çok. Koluma sıcak bir bıçak saplanmış gibi hissettim ve vücudumun geri kalanı da pek iyi durumda değil.

Sanki bir kamyon büyüklüğünde bir suikastçı yerine gerçek bir kamyon tarafından ayaklarım yerden kesilmiş gibi.

Nefesimi tutup yeniden odaklanamadan kapı açılıyor ve Nikolai elinde bir tepsi tabakla içeri giriyor.

Kalbim hızla atmaya başlıyor ve geri kazandığım azıcık nefes de ciğerlerimi boşaltıyor.

Duyularımı körelten şok perdesi ve etrafımda koşuşturan sağlık personelinin dikkat dağıtıcılığı olmadan, üzerimdeki etkisi yıkıcı, korkunç derecede güçlü. Sadece bir odaya girerek vücudumun tepki vermesini sağlayabilen bir adam tanımadım. Ve bu sadece görünüşüyle ilgili değil; yüzündeki ham hayvani yoğunluktan

Çarpıcı kehribar yeşili bakışları, özel dikim takım elbiselerinden biri kadar rahat giydiği güç aurasını yansıtıyor.

Şu anda koyu renk bir kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış açık mavi düğmeli bir gömlekle daha rahat giyinmiş. Ben aşağıdayken üzerini değiştirmiş ve duş almış olmalı, fark ediyorum; sadece kıyafetleri arabada giydiklerinden farklı değil, aynı zamanda elmacık kemiğindeki leke gitmiş ve kuzgun kanadı saçları ıslak bir şekilde geriye doğru kaymış, çarpıcı yüz hatlarının keskin simetrisini ortaya çıkarıyor.

Açgözlülükle, gözlerim kaşlarının kalın siyah çizgilerinden ağzının dolgun, duygusal şekline kadar yüzünde geziniyor. İlk kez, o karanlık, alaycı tarzıyla kavisli değil; onun yerine, dudaklarındaki gülümseme sıcak, rahatsız edici bir şefkatle dolu.

"Pavel'e kalan yemekleri ısıttırdım ve çeşitli atıştırmalıklar hazırlattım," diyor, ben refleks olarak televizyonu kapatırken odayı geçip bana doğru geliyor. Derin, kaba ipek sesi kulaklarımı okşuyor, haber spikerinin sert tonundan çok daha hoş. Tepsiyi komodinin üzerine koyarak yanıma oturuyor ve bulaşıkları teker teker açmaya başlıyor. "Mide bulantınız olabileceğini düşündüm, bu yüzden burada biraz sade tost da var."

Vay canına. Daha düşünceli olabilir miydi? Onu öldürürken ve işkence ederken kendi gözlerimle görmemiş , böyle bir zulimlik yapabileceğine asla inanmazdım - ondan almaya devam ettiğim o karanlık, tehlikeli havaya rağmen.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, tepsiyi bana doğru uzatıp istediğimi seçmeme izin verirken ellerinin bir adamı kesen bir bıçak kullandığını düşünmemeye çalışıyorum. Kesilmiş meyvelerden doldurulmuş blintzlere, söğüş etlere ve çeşitli peynirlere kadar her şey var, ama hala midem bulanıyor, özellikle de korkunç görüntüler aklımdan çıkmayı reddediyor, bu yüzden sadece sade tost ve bir avuç üzüm alıyorum.

Beni onaylayan yarım bir gülümsemeyle yemeğimi yerken izliyor ve bu gülümsemenin beni ne kadar sıcak hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum - sadece cinsel anlamda değil. Bu bir yanılsama, bana verdiği bu güven ve rahatlık hissi, onun sadece küçük oğluyla bağlantı kurmakta zorlanan iyi bir adam olduğunu düşündüğüm zamanlardan kalan bir şey.

O adama aşık olmaya başlamıştım.

Hayır. Kendime yalan söylüyorum. Ona aşık oldum, o kadar ki Alina'nın korkunç ifşaatları kulaklarımda çınlarken bile arabamı geri döndürmüş ve suikastçılar beni pusuya düşürdüğünde buraya geri dönüyordum.

Kendi kız kardeşi bana onun bir canavar olduğunu söyledi ve ben ona inanmadım. Ona inanmak istemedim.

Hâlâ anlamıyorum.

"Slava nerede? O nasıl?" Aklıma gelen en zararsız konuyu seçerek soruyorum. Bransford'un motivasyonlarından burada tutsak olmadığımı kadar konuşmamız gereken pek çok şey var ama henüz o konuya girmeye hazır değilim.

Özellikle bu son soru, şu anda düşünmek için çok rahatsız edici.

"Lyudmila'yla yürüyüşten yeni döndü," diye yanıtlıyor Nikolay. "Alina biz gelmeden önce onu götürmüş."

"Ah, güzel." Çocuğun bizi penceresinden görmüş olabileceğinden endişeleniyordum. "Ona ne anlatacaksın... bilirsin işte?" Sol elimle askımı sallıyorum.

"Bir dalın üzerine düştüğünü söyleriz." Çenesi gerildi. "Onu terk ettiğini bilmemesini tercih ederim."

"Yapmadım-" Durdum, çünkü yaptım. Geri dönüyordum ama Nikolai bunu bilmiyor. Ona söylemeyi de planlamıyorum.

Beni ne kadar kolay kandırdığını bilmesini istemiyorum, şimdi bile bir parçam onun annemi öldüren adamlar kadar acımasız bir katil olduğuna inanmayı reddediyor.

Kaplan gözleri spekülatif bir ilgiyle kısılıyor. "Ne yapmadın?"

"Hiçbir şey." Kelime inandırıcı olmayan bir hızla çıkıyor. Üstünü örtmek için çabaladım. "Sadece onu terk etmedim demek istedim."

Sanki Nikolay'ın yüzünün üzerinden bir fırtına bulutu geçiyor, tüm ışığı ve sıcaklığı engelliyor. Bakışları donuklaşıyor, muhteşem yüz hatları heykelsi bir sertliğe bürünüyor. "Doğru. Beni terk ettin. Alina'nın sana söyledikleri yüzünden."

Sertçe yutkunuyorum. Oraya gitmeye hazır olduğumdan de emin değilim ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Kolumda zonklayan acıyı görmezden gelerek daha dik bir pozisyona geçiyorum. "Yalan mı söyledi?" Sesim hafifçe titriyor. "Hepsini uydurdu mu?"

Bana bakıyor, sessizlik acı verici şekilde uzun saniyelere yayılıyor. "Hayır," dedi sonunda. "O yapmadı."

İçimde bir şeyler soluyor. Bu ana kadar, kız kardeşinin yanıldığına, iki suikastçıya yaptıklarını görmeme rağmen, baba katilliği gibi korkunç bir suçtan suçlu olmadığına dair umudumu korumuştum. Ama artık şüpheye yer yok.

Kendi itirafına göre, önümdeki adam babasını öldürdü.

"Ne oldu? Neden-" Sesim çatlıyor. "Bunu neden yaptın?"

Uzun, sinir bozucu bir süre daha cevap vermez. Yüzü bir yabancınkine gibi, karanlık ve kapalı. "Çünkü o bunu hak etti." Sözleri bir çekiç gibi iniyor, ağır ve acımasız. "Çünkü o bir Molotof'tu. Benim gibi."

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Anlamıyorum." Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, her atış kulaklarımda yankılanıyor. Bir yanıma buna bir son verip çılgınlık atarak kaçmak isterken, çok daha aptalca olan başka bir yanıma avucumu çenesinin sert, tavizsiz çizgisi üzerinde kavislendirip dokunuşumla rahatlatmayı arzuluyor.

Çünkü o sert, duygusuz cephenin altında acı gizlidir.

Olmak zorunda.

Biri kapıyı çaldığında cevap vermek için ağzını açar. Ses sessiz ve belirsizdir ama o anı bir silah sesi kadar kesin bir şekilde öldürür.

Ayağa fırlayan Nikolay, kapıyı açmak için kapıya doğru ilerler.

"Konstantin o üzerinde ve telefon," Alina diyor kiitibaren kapı aralığından.
"Ekibi bir şey buldu."

Nikolai döndüğünde midem düğümlenmiş, yediğim tost içimde bir kaya gibi oturuyor. Konstantin'in ağabeyi, ailenin teknoloji dehası olduğunu biliyorum ve ekibinin bulduğu "bir şeyin" benim durumumla ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Şimdi düşünme fırsatım oldu, Konstantin muhtemelen Nikolai'nin benim hakkımdaki tüm o şeyleri en başından beri bilmesinin sebebiydi, örneğin kaçtığım bir ay boyunca son derece özel sosyal medya hesaplarımda hiçbir şey paylaşmamış olmam gibi. Ayrıca Nikolai'nin polis dosyalarına nasıl eriştiğini ve annemin cinayetini daha çok intihar gibi göstermek için değiştirildiklerini nasıl keşfettiğini de.

Konstantin ve ekibi, Nikolai'nin araba yolculuğu sırasında bahsettiği "kaynaklar", Bransford'a karşı sahip olduğu avantaj olmalı.

Nikolai yatağımın kenarına oturup sol elimi güçlü avucunun içine aldığı anda yüzü asıktı. Dokunuşu beni hem ısıtıyor hem de ürpertiyor. "Chloe, zaychik..." Ses tonu endişe verici derecede nazik. "Bilmen gereken bir şey var."

Göğsümde zaten dörtnala koşan kalbim ters takla atıyor. Bakışları artık bir yabancı gibi değil; onun yerine altın kaplan bakışlarında acıma var.

Söyleyeceği şey her ne ise korkunç, bunu söyleyebilirim.

Aynı nazik tonda, "Gebe kalışınızın koşulları hakkında ne biliyorsunuz?" diye soruyor. "Annen bu konudan hiç bahsetti mi?"

Sanki buz gibi bir rüzgâr içimden geçip giderken her hücremi donduruyor. "Benim anlayışım mı?" Sesim sanki odanın başka bir yerinden, başka bir insandan geliyor gibi.

Söylediğini düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz. Bransford'un-

"Yirmi dört yıl önce annen Kaliforniya'da yaşıyordu," diyor Nikolai sessizce. "San Diego'da."

Otomatik pilota başımı sallıyorum. Annem bana bu kadarını söylemişti. Aslında Güney Kaliforniya'nın her yerinde yaşamış. Onu Kamboçya'dan evlat edinen misyoner çift bir araba kazasında öldükten sonra, on yedi yaşında, yani beni doğurduğu yıl özgürlüğüne kavuşana kadar bir koruyucu aileden diğerine gitmiş.

"O dönemde San Diego'da yaşayan tek kişi o değildi," diye devam ediyor Nikolai. "Amerikan Tarihi dersinden fazladan kredi almak için yerel kampanyasında gönüllü olarak çalıştığı genç ve zeki bir politikacı da öyleydi."

İçimdeki buz gibi rüzgâr bir kış fırtınasına dönüşüyor. "Bransford." Sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor ama Nikolai duyuyor ve başını sallayarak elimi nazikçe sıkıyor.

"Tek ve biricik."

Ona bakıyorum, aynı anda hem duygularım kabarıyor hem de hissizleşiyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Annen on altı yaşındayken intihara kalkıştı. Bunu biliyor muydun?"

Başım kendiliğinden sallanıyor. Ben çocukken annem bileklerine hep bilezik ve bileklik takardı, evde yemek yaparken, temizlik yaparken ve beni yıkarken bile. Neredeyse on yaşıma geldiğimde üzerini değiştirirken içeri girdim ve bileklerindeki soluk beyaz çizgileri fark ettim. O zaman beni oturttu ve o zamanlar

ergenlik çağındayken, kendi canına kıymaya çalışmasıyla sonuçlanan zor bir dönemden geçmişti.

"Bir hata olduğunu söyledi." Boğazım o kadar gergin ki, her kelime çıkarken boğazımı tırmalıyor. "Bana başarısız olduğuna sevindiğini söyledi çünkü kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrendi. Benden."

Gözleri donuklaşıyor. "Anlıyorum."

Görüyor mu? Neyi görüyor? Birden öfkelen dim ve elimi tuttuğu yerden çekerek doğruldum, baş dönmesi ve acının eşlik ettiğı dalgayı görmezden geldim. "Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun? İntihar girişiminin Bransford'la ne ilgisi var? O zaman da mı onu öldürmeye çalıştı? Bu onun lanet olası yöntemi mi?"

"Hayır, zaychik." Nikolay'ın bakışları yine o rahatsız edici acıma duygusuyla doluyor. "Korkarım bu girişim sahnelenmedi. Ama Bransford'un sorumlu olduğuna inanmak için sebepler var. Kardeşimin ekibinin bulduğu hastane kayıtlarına göre, anneniz o yıl iki kez acil servise gitmiş: Biri intihar girişimi için, diğeri de iki ay önce tecavüz kurbanı olarak."

Tecavüz kurbanı mı? Ona bakıyorum, görüşümün kenarlarında siyah benekler beliriyor. "Bransford'un ona tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hiçbir suçlamada bulunmadı ya da saldırganın adını vermedi, bu yüzden kesin olarak bilemiyoruz, ancak ilk acil servis ziyareti kampanyada gönüllü olarak çalıştığı son güne denk geldi. Ondan sonra bir daha hiç gitmedi ve dokuz ay sonra, neredeyse o gün, bir kız bebek dünyaya getirdi. Seni."

Siyah noktalar çoğalıyor, görüş alanımın daha büyük bir kısmını kaplıyor. "Hayır. Hayır, bu... Hayır." Oda görüşümde bulanıklaşırken sallanıyorum.

Nikolai'nin güçlü kolları çoktan bana sarılmıştı. "İşte, arkana yaslan." Yastıkların üzerine geri yaslanıyorum. "Birkaç derin nefes al." Sıcak avuçları saçlarımı nemli alnımdan geriye doğru düzeltiyor. "Aynen böyle," diye mırıldanıyor, ben itaat etmeye çalışırken, sığ nefesimi sürükleyerek

doğal olmayan bir şekilde sertleşmiş ciğerlerime çeker. "Sorun yok, zaychik. Sadece nefes al..."

Baş dönmesi yavaş ama emin adımlarla azalıyor ve Nikolai geri çekildiğinde beynim yeniden çalışmaya ve bana söylediklerini işlemeye başlıyor.

Annem tecavüze uğramıştı.

Dokuz ay sonra ben doğdum.

Kusmak istiyorum.

Derimi fırçalamak ve DNA'mı çamaşır suyunda kaynatmak istiyorum. "O asla..." Sesim titriyor. "O hiç konuşmadı Babam. Bir kere bile. Ben de defalarca sordum."

Nikolai başını sallıyor, aynı tedirgin edici acıma duygusuyla beni izliyor.

Kelimeler, arızalı bir borudan sızan su gibi ağzımdan çıkmaya devam ediyor. "Bana hayatının zor bir döneminden geçtiğini söyledi. Liseyi bırakmış. Garson olarak işe girmiş ve hamileliği nedeniyle yasal olarak özgürleşmek için başvuruda bulunmuş."

Tekrar başını sallıyor, kendi başıma çözmeme izin veriyor ve ben de çözüyorum. Çünkü ilk kez annemle ilgili pek çok şey mantıklı geliyor. Nasıl hamile kaldığı hep kafamı kurcalamıştı çünkü bildiğim kadarıyla o vahşi bir gencin tam tersiydi. Annem kendisi hakkında nadiren konuşsa da, okulu bırakmadan önce çok iyi bir öğrenci olduğunu, partilere gidip erkeklerle flört edemeyecek kadar sessiz ve içe dönük olduğunu bilecek kadar bilgi edinmiştim. Bir yetişkin olarak da çıkmaya ilgi göstermemişti; eve hiç erkek arkadaş getirmemiş, dışarı çıkıp eğlenmek için beni bakıcıyla bırakmamıştı. Çocukken bunun normal olduğunu düşünürdüm ama yaşımla ilerledikçe genç ve güzel bir kadının kendini bu şekilde kapatmasının ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim.

Sanki iffet yemini etmişti... ya da tecavüz travmasını hiç atlatamamıştı.

"Sence..." Boğazımdaki ekşi safrayı yutuyorum. "Sence biliyor muydu? Hamileliği hakkında mı? Hakkında..."

Ben mi?"

Annem bunu hiçbir zaman açıkça söylememiş, sadece ima etmiş olsa da, ben her zaman babamın sorumluluktan kaçtığını düşünmüştüm. Kendisinin de bir ergen olduğunu, ebeveyn olmaya hazır olmadığını düşünmüştüm. Ama bu her şeyi değiştirdi. Annem ona benim varlığımdan bile bahsetmemiş olabilir. Ona tecavüz ettiyse neden söylesin ki?

Ama artık bilmesi gerekiyor.

Çünkü onu öldürdü ve bana da aynısını yapmaya çalıştı. Aman Tanrım.

Bir kusma dalgasını zar zor tutuyorum.

Biyolojik babam sadece bir tecavüzcü değil, aynı zamanda bir katil.

Nikolai tekrar elimi tutuyor, dokunuşu buz gibi tenimde şok edici bir sıcaklık yaratıyor. "Bence bilmesi gerekiyordu," diyor düşüncelerimi yankılayarak. "Belki en başından değil ama daha sonra, kesinlikle."

"Çünkü bizi öldürmeye çalıştı."

"Evet ve aldığınız burs sayesinde."

Gözlerimi kırıştıyorum, ilk başta anlayamıyorum. Sonra kelimeleri süzülüyor. "Yani... üniversite masraflarımı o mu ödedi?"

"Konstantin bu paraların tam kaynağının izini sürüyor, ama neyi ortaya çıkaracağından neredeyse eminim." Nikolay'ın gözleri yüzümde kasvetli bir ifadeye büründü. "Bu özel bir burstu, zaychik, sadece tek bir alıcı için tasarlanmıştı: sen. Bana arkadaşının başvurduğunu ve senden daha nitelikli olmasına rağmen alamadığını söylediğini hatırlıyor musun? Çünkü burs asla onun için değildi. O para başından beri senindi."

Hay sikeyim. Adam haklı. Arkadaşım Tanisha mükemmel SAT puanlarıyla sınıf birincimiz olmuştu ama Middlebury'den tam burs alamamıştı, ben almıştım. Nikolai'ye bunun ne kadar garip olduğunu bile söyledim. Ama...

"Anlamıyorum. Bunu neden yapsın ki? Benden ve annemden nefret ediyorsa neden eğitim masraflarımı karşılasın ki? Eğer

o... bizi öldürmeyi mi planladı?" Son kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Nikolai elimi sıktı. "Kesin olarak bilmiyorum ama bir teorim var. Sanırım annen bir noktada onunla temasa geçti ve ona senden bahsetti. Ve sanırım onu tehdit etti. Muhtemelen 'kızımızın eğitimi için fon sağlamazsan, hikayemi halka açıklayacağım' gibi bir şeydi."

"Sence ona şantaj mı yaptı?"

Nikolai'nin başını sallamasıyla yastıklara daha da gömülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır, yanıyorsun. Annem bunu yapmazdı. O öyle biri değil..." Utancımdan gözlerim doluyor, boğazım düğümleniyor ve ezici bir keder dalgası beni hazırlıksız yakalıyor.

"Bir suçlu mu? Bir şantajcı mı?" Nikolai'nin derin sesi, başparmağı avucuma rahatlatıcı daireler çizerek masaj yaparken nazik. Kibarca, kendimi kontrol altına alana kadar bekliyor, sonra sessizce, "Hatırlamalısın, zaychik, o her şeyden önce bir anneydi. Garson olarak çalışan, kazancı bu ülkede üniversite eğitiminin fahiş maliyetlerinin bir kısmını bile karşılayamayan bekar anne. Çocuğunuzun geleceğini garanti altına almak için ne yapardınız?"

Ne yapmam gerekiyorsa yapardım ve büyük olasılıkla annem için de aynısı geçerliydi.

"Eğer bu doğruysa, neden bekledi?" Çaresizlik içinde soruyorum. Çocuksu bir yanım hâlâ bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, biyolojik babamın tam bir canavar olmadığını umuyor. "Neden dört yıllık eğitimim için para ödedikten sonra bizi öldürmeye çalışsın? Parayı çoktan harcamış olsaydı-"

"Mesele para değildi. On gayrimeşru kızının parasını ödeyecek kadar zengin." Nikolai'nin sesi sertleşir. "Bu onun kariyeriyle ilgili. Başkanlık adaylığı."

Tabii ki. Şimdi riskler çok daha yüksek ve bazı politikacılar skandaldan beslenirken, Bransford orta sınıf ahlak ve değerlerinin tam bir Amerikan simgesi ve bu tür bir darbeye dayanamayacak tertemiz bir üne sahip.

Yine de, tüm bunların doğru olduğunu varsayarsak, tam olarak mantıklı olmayan bir şey var. Annemin onun için nasıl bir tehdit olduğunu anlayabiliyorum, çünkü hikayesini her an halka açıklayabilir. Ama neden beni öldürmeye çalışsın?

Kendi çocuğunuzun peşinden suikastçılar göndermek için ne kadar kötü olmanız gerekir? Özellikle de senin hakkında hiçbir şey bilmiyorsa?

Sonra bir anda aklıma geldi.

"Ben onun suçunun yürüyen kanıtıyım, değil mi?" Nikolai'ye bakarak söylüyorum. "Tek bir DNA testiyle işi biter. Rızası olduğunu iddia etmeye çalışsa bile, annem bana hamile kaldığında hâlâ reşit değildi. Onun otuz yaşına karşılık on altı."

Nikolai başını sallar. "En azından, yasal tecavüzden suçlu. Bu, onun sözüne karşı kızın sözünün olmadığı nadir bir durum. Bunu nasıl çevirmeye çalışırsa çalışsın, yaptığı şey bir suçtur."

"Ve muhtemelen annemin bana ondan hiç bahsetmediğini de bilmiyor. Ona kalırsa, her an ortaya çıkıp onu babam olarak ilan edebilirim."

"Korkarım öyle, zaychik." Başını eğip beni dikkatle inceliyor. "Sen iyi misin?"

Otomatik pilotta başımı sallamaya başlıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Bir dakikaya ihtiyacım var." Ya da on bin dakikaya. Ya da hayatımın geri kalanına.

Biyolojik babam bir tecavüzcü ve beni öldürmeye çalışan bir katil.

Bunu işlemeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Anlayış dolu bakışlarla Nikolai elimi tekrar sıkıyor, sonra avucunu çenemin üzerinde kavislendiriyor ve eğilip başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor. "Dinlenmene izin vereceğim, zaychik," diye mırıldanıyor, nefesi dudaklarımda ılık ve tatlı. "Kendini daha iyi hissettiğinde daha çok konuşuruz."

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak beni öpüyor. Dudakları benimkiler üzerinde nazık, yumuşak ama yine de kısıtlamanın altındaki aç sahipleniciliği hissedebiliyorum. Bu beni neredeyse bedenimin içgüdüsel tepkisi kadar korkutuyor.

Bransford'dan onun yardımıyla kaçabilirim ama ondan kaçmak olmayacak.
Şeytan'dan kaçış yok.

Kapıyı arkamdan kapatırken, Chloe'nin odasına da Slava'ninkine yaptığım gibi birkaç kamera yerleştirmeyi aklıma not ediyorum. Onu her gün her an izlemek zorunda hissettiğim için değil - gerçi bu ihtiyaç kesinlikle var -Ama onun için endişelendiğimden.

Tüm hayatım boyunca boktan mirasımla yüzleşmek zorunda kaldım ve hala kendi boğazımı kesmek istediğim günler oluyor. Bu ya da vazektomi yaptırmak, böylece o gece Ksenia ile yaptığım hatanın bir daha asla tekrarlanmamasını sağlamak. Prezervatifin hatalı olduğunun farkında bile değildim ama öyle olmalıydı.

Oğlumun varlığının tek açıklaması bu.

Ofisime gitmeyi planlıyordum ama ayaklarım beni onun odasına götürdü, Chloe'yle yaşadığım aynı dürtüyle hareket ettim.

Baba, dün gece eve döndüğümde beni aradı. Chloeyle ilgili her şey yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki tam olarak anlayamamıştım, ama şimdi o kelimeyi ve göğüs kafesimin garip, delici bir acıyla nasıl dolduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve hepsi onun yüzünden.

Chloe Emmons oğlumla ilgili en derin, en gizli dileğimi fark etmekle kalmamış, onu gerçekleştirmişti.

Sessizce Slava'nın yatak odasının kapısını itip açıyorum ve içeri giriyorum. zamanki gibi yerde oturmuş, özenle çalışıyordu.

Lego kalesi. Lyudmila bir keresinde bana oğlumun henüz beş yaşında olmayan bir çocuk için oldukça uzun bir dikkat süresine sahip olduğunu söylemişti ve sanırım bu doğru olmalı. Küçük kardeşim Valery'nin bu yaşlardaki halini hatırladığım kadarıyla, sürekli koşuşturur ve başını belaya sokardı. Slava ise Konstantin'in çocukluğunda olduğu gibi sessiz ve odaklanmış. Acaba Slava da ağabeyimin matematik ve programlamaya olan yeteneğini miras mı aldı? Muhtemelen onu bu konularla tanıştırmalı ve öğrenmeliyim.

İçeri girdiğimde, gözleri - minyatür gözlerim - yüzüme doğru fırlıyor, içlerindeki bakış eşit derecede sorgulayıcı ve temkinli. Göğsüm her zamanki rahatsızlıkla geriliyor, ama geri çekilme dürtüsünü görmezden geliyorum, kendimi rahatsız edici duygudan uzaklaştırıyorum. Bunun yerine oğlumun önünde çömeliyor, tıpkı Chloe'nin yaptığını gördüğüm gibi tüm dikkatimi onun LEGO eserine veriyorum.

"Çok güzel bir kale," diyorum Rusça, önümde özenle bir araya getirilmiş yapı taşlarını inceleyerek. Slava'nın İngilizcesi Chloe'nin vesayeti altında hızla gelişiyor olsa da, evlat edindiğimiz ülkenin dilini akıcı bir şekilde konuşmaktan çok uzak. "Bunu inşa etmen uzun sürdü mü?"

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirmeden önce bana birkaç dakika göz kırpmıyor. "Beğendin mi?"

"Ciddiyim." Ben de ciddiylim. Kale hayranlık uyandıran bir simetri ve karmaşıklık sergiliyor, özellikle de bu kadar küçük eller tarafından bir araya getirildiği gerçeği göz önüne alındığında. Matematik ve bilgisayarlar Slava'nın güçlü yönleri olmasa bile, mimarlık ve yapısal tasarım alanlarında bir geleceği olabilir.

Tabii bana ve Valery'ye -ve bizden önceki diğer Molotovlara- çekmezse.

Ruh halim kararıyor ama kaleyi inşa etmesinin ne kadar sürdüğünü tekrar sorarken sakın ve meraklı bir ifade takınmak için kendimi zorluyorum.

"Sabahları ve ormandan döndükten sonra tekrar üzerinde çalıştım," diyor Slava, gözle görülür bir şekilde daha rahat

artık benimle. Hâlâ Chloe ile olduğu kadar konuşkan ve hareketli değil ama bunu bir ilerleme olarak görüyorum. Önceden sorularımın çoğuna bir ya da iki kelimeyle cevap verir ya da tamamen sessiz kalırdı.

Sonraki birkaç dakika boyunca bana şatonun tüm giriş ve çıkışlarını gösteriyor -kuleler ve kuleler ve büyük pencereler var, sonuncusu bizim evimizdekilere benziyor- ve sonra utangaç bir şekilde Chloe'nin nerede olduğunu ve onu neden bütün gün görmediğini soruyor.

"Dinleniyor," diyorum ona. "Bir dal kolunu yaraladı, bu yüzden buraya birkaç doktor getirip kolunu tedavi ettirmek zorunda kaldık. Şimdi daha iyi ama iyileşene kadar birkaç gün yatakta kalacak."

Ben konuşurken gözleri endişeyle büyüyor. "Chloe yaralandı mı?"

"Sadece birazcık. Yakında daha iyi olacak."

Hâlâ endişeli görünüyor. "Annem gibi ölmeyecek mi?"

Sanki bir cam parçası göğsümden içeri giriyor. "Hayır, Slavochka. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Alina bana ara sıra Ksenia hakkında sorular sorduğunu söyledi ama ilk kez annesinden bahsettiğini duyuyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bunca yıl onu benden sakladığı için ondan nefret ediyorum ve kendisini bir araba kazasında öldürüp onu aşağılık ailesiyle bıraktığı için daha da nefret ediyorum.

Benim sözlerimle Slava aydınlandı. "Chloe sonsuza dek bizimle kalabilir mi?"

Bu soruya seve seve cevap verebilirim. "Evet." Oğlumun yüzüne bakıyorum. "Yapabilir ve yapacak da."

Artık onu geri aldığıma göre dünyadaki hiçbir güç Chloe'yi benden alamaz. Onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım - hem Slava hem de kendim için.

Ofisime giderken odasına uğradığımda uyuyordu, ben de dinlenmesine izin verdim. Şu anda ihtiyacı olan şey bu. Fiziksel yaraları birkaç hafta içinde iyileşir ama duygusal yaralar farklı bir mesele. Konstantin'in Bransford ve annesiyle ilişkisi hakkında ortaya çıkardıklarını ona söylememeyi düşündüm ama bilmesinin önemli olduğuna karar verdim - içinde bulunduğu tehlikenin tam boyutunu anlaması için.

Yine de ona şeyi anlatmadım, örneğin ergenlik çağındaki annesinin hamile olduğunu öğrendikten sonra bileklerini kestiğini. Ya da o başarısız intihar girişiminden sonra iki kez kürtaj kliniğine gittiğini ama ikisinde de korkup vazgeçtiğini. Bunların hiçbirisi önemli değil. Önemli olan Chloe doğduktan sonra Marianna'nın yaşadığı travmayı atlatıp Chloe'nin tanıdığı ve sevdiği şefkatli anne olabilmesidir.

Ofisime adım atar atmaz ilk işim Pavel'i arayıp yukarı gelmesini söylemek oluyor. İkincisi, Valery'yi görüntülü aramak.

"En iyi adamlarından bir düzinesini buraya göndermeni istiyorum," diyorum küçük kardeşime merhaba demek yerine. "Onlara ihtiyacım var."

"Hallediyorum," diyor Valery, her zamanki gibi soğukkanlı ve duygusuz bir şekilde. Konstantin durumum hakkında onu çoktan bilgilendirmiş olmalı. "Başka bir şey var mı? Silahlar? Patlayıcı?"

"Evet. Her şey." Burada, yerleşkede zaten büyük bir zulam var ama daha fazlasının zararı olmaz. "Ayrıca, biraz ilaç gönderin."

"."

Tam kapım çalınırken telefonu kapattı. Pavel'i içeri almak için yürüdüm.

Sağ kolumun tunç gözleri kırpışmıyor. "Savaş mı?"

"Savaş," diye onaylıyorum acımasızca.

Bransford'un Chloe'nin peşine daha fazla suikastçı göndermesini beklemiyorum.

Artık dűşmanın kim olduğunu bildiğimize göre, savaşı
ona götüreceğiz.

Kalbim hızla çarparken ve hastane önlüğüm terden sırılsıklam olmuşken, nefes nefese uyandığımda gözlerim birden açılıyor. Sadece kolumdaki zonklayıcı ağrı ve vücudumdaki felç edici sızı refleks olarak doğrulmamı engelliyor. Bunun yerine kendimi kıpırdamadan uzanmaya ve tavandan tabana penceremin dışındaki uzak dağ zirvelerinin arkasından alçalan güneşin çarpıcı manzarasını seyretmeye zorluyorum.

Yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyorum.

Bir kabus.

Bu da başka bir kabustu.

Annemin ölümünden beri bana eziyet eden canlı, korku filmi tarzı rüyaların aksine, bu daha çok bir görüntü ve izlenim karmaşasıydı. Kulağımın dibinden geçen bir merminin vınlaması, ormanda koşarken bir tür canavar yaratıktan kaçarken yüzüme çarpan dallar, beni yere düşüren ağır bir yük - zihnimin devam eden dehşetle başa çıkmak için suikastçılarla karşılaşmamı tekrar oynattığını bilmek için psikoloji diploması almaya gerek yok.

Sessiz bir kapı sesi dikkatimi muhteşem manzaradan uzaklaştırıyor. Ben daha bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve Nikolai içeri giriyor, beni uyanık görünce şehvetli dudaklarında sıcak bir gülümseme belirliyor.

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor ama korkudan çok daha karmaşık bir duyguyla. Yine üzerini değiştirmiş, bu kez yemek saatinde tercih ettiği mükemmel dikim takım elbiselerinden birini giymiş. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve ince siyah bir kravat resmi kıyafeti tamamlıyor, erkeksi güzelliğini yasadışı olması gereken bir şekilde ortaya koyuyor - yasallık gibi önemsiz bir şeyi umursayacağından değil.

Bugün erken saatlerde onu ne yaparken gördüğüme bakılırsa, beni esir alan kişi hukukun üstünlüğüne pek önem vermiyor.

En azından beni esir aldığından şüpheleniyorum. Yine de bu konuşma.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor usulca, yatağımın yanında durarak. Cevap veremeden elinin tersiyle alnımı yokluyor ve kaşlarını çatıyor, sonra ceketinin iç cebinden bir termometre çıkarıyor.

Hah. Sanırım biraz ateşim var.

"Aç," diye talimat veriyor, termometreyi dudaklarıma götürüyor ve ben de itaat ediyorum, ağzıma sokup tutmamı emrederken kendimi uyumsuz bir şekilde çocuk gibi hissediyorum. Birkaç saniye sonra termometre bip sesi çıkarıyor ve yan taraftaki küçük ekrana bakıyor.

"Doksan dokuz nokta iki," diyor, cihazı cebine geri koyarken ve yatağın kenarına otururken rahatlamış görünüyor. "Doktor, antibiyotikler etkisini göstermeden önce düşük dereceli bir ateşiniz olabileceği konusunda uyardı."

"Gerçekten mi? Böyle bir şey var mı? Daha önce hiç vurulmamıştım."

Beyaz dişleri göz kamaştırıcı bir sırtışla parlıyor. "Öyle, kişisel deneyimlerimden biliyorum."

Asi kalbim yeniden hızlanıyor ve cildim düşük dereceli ateşle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ısınıyor. "Harika. Sanırım artık ikimizin de savaş hikâyeleri var."

"Sanırım öyle." Gülümsemesi soluyor. "Ateşin dışında kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki biri beni Serena Williams'la bir maçta tenis topu olarak kullanmış gibi," diyorum düşünmeden, sadece

Yüz ifadesi kararırken, çenesi tehlikeli bir şekilde gerilirken pişmanlık duyuyor.

"Orospu çocukları. Keşke oraya daha erken varsaydım..." Parmakları kalçasında tehditkâr bir şekilde esniyor.

"Hayır, yapma." İçgüdüsel olarak uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. "Eğer sen olmasaydın, ben-" Yutkunuyorum, kâbustan gelen karmakarışık görüntüler zihnimi işgal ediyor. "Bunu başaramazdım."

Ve bu yüzde yüz doğru. Bunu gerçekten düşünme fırsatım olmadı ama eğer peşimden gelmeseydi, korkunç "kaynaklarını" kullanarak beni bu kadar çabuk bulmasaydı, önce acımasız bir tecavüze uğradıktan sonra çoktan altı ayacağımın altında olacaktım.

Nikolai beni kurtardı.

Yöntemleri ne kadar korkunç olursa olsun, hayatımı kurtardı.

Bakışları bir an için elime kayıyor ve ifadesi tekrar değişiyor; kaplan gözlerindeki tehdit yerini çok daha tehlikeli hissettiren karanlık bir sıcaklığa bırakıyor. "Zaychik..." Sesi yumuşar, derinleşir. "I-"

"Teşekkür ederim," diye geveleyerek elimi geri çekiyorum. Kurtarıcı olsun ya da olmasın, kendimi tekrar onun büyüüne kaptıramam, onun ne olduğunu ve neler yaptığını unutmama izin veremem. "Daha önce söylemediğim için üzgünüm ama çok ama çok minnettarım. Hayatımı ve daha fazlasını sana borçlu olduğumu biliyorum. Peşimden gelmek zorunda değildin ama geldin ve bunu çok takdir ediyorum. Eğer orada olmasaydın, ben-"

İki parmağını dudaklarıma bastırarak saçmalamamı durduruyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Üzerime eğiliyor, bir avucunu yanımdaki yastığa koyuyor ve diğerini yanağımın üzerinde gezdiriyor. Bakışları karanlık, ses tonu ciddi. "Seni her zaman koruyacağım, zaychik. Her zaman."

Ona bakıyorum, göğsüm çelişkili bir duygu karışımıyla şişiyor. Rahatlama ve endişe, minnettarlık ve korku, neşe ve acı içimde bir sarkaç gibi, iki uç arasında, Nikolai'nin zihnimde var olan iki versiyonu arasında ileri geri sallanıyor.

Alina'nın hikayesinden önceki ve sonraki.

Şefkatli aşık ve acımasız katil.

Hangisi gerçek?

Çaba sarf ederek düşüncelerimin dönmesini engelliyorum ve o altın bakışın hipnotik çekimini kırmak için göz kırpiyorum. Şu anda en önemli şey nerede durduğumuzu bulmak.

"Beni korumak zorunda değilsin," diyorum, ses tonuma hiç de hissetmediğim bir güven katarak. "Annemin katilleri öldü ve Bransford başkalarını gönderse bile beni bulacaklarının garantisi yok. Ülkeyi terk edebilirim, ortadan kaybolabilirim ve-"

"Hayır." Doğrulur ve elini geri çekerken bu kelime sert bir sonla doludur. Güzel yüzü sert, tavizsiz çizgilerle belirlenmiş. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ama burada benimleyken tehlikedesin. Ailen tehlikede."

Bu tartışmayı daha önce de yaptım ve o zaman olduğu gibi şimdi de etkisiz. Nikolai'nin ifadesi daha da sertleşiyor, bakışlarına vahşi bir yoğunluk giriyor. "Buradan ayrılmayacaksın. Denersen muhafızlar seni durdurur."

O zaman doğru. Arabadan inmeme izin vermemesini yanlış yorumlamadım. Ben onun tutsağım.

Bu bilgi beni hem dehşete düşürüyor hem de rahatlatıyor. Artık her şey ortada; rol yapmayı bıraktık. Tabii ki gitmeme izin vermeyecek. Ailesinin korkunç sırrını biliyorum. Onu kendi gözlerimle öldürürken gördüm. İşlediği suçlar sıradan bir adamı elektrikli sandalyeye oturturdu ama Nikolai Molotov yaptıklarının bedelini ödemek zorunda kalmayacak kadar zengin, güçlü ve daha da önemlisi acımasız.

Alina'nın ifşaatlarından önce bana karşı niyeti ne olursa olsun, şimdi yapabileceği tek bir şey var.

Beni alıkoyun. Bildiklerimi asla açıklayamayacağım bir yerde tutun beni.

En azından umarım düşündüğü tek hareket tarzı budur. Çünkü sessizliğimi sağlamanın çok daha etkili bir yolu var, biyolojik babamın seçmiş olduğu yol.

Ama hayır. Safça bir düşünce olabilir ama Nikolai'nin beni öldüreceğine kendimi inandıramıyorum. Hele aramızdaki güçlü ve duygu yüklü bağ varken. Hayatımı kurtarmak için bu kadar zahmete girmişken olmaz.

Onun amansız yüz ifadesine bakarken fark ediyorum ki mesele de bu. Bu yüzden, çarpık bir şekilde, gidemeyeceğimi bilmek beni rahatlatıyor. Gitmek istemeliydim. Bu tehlikeli adamdan ve bana olan saplantısından mümkün olduğunca uzağa kaçmak istemeliyim. Ama istemiyorum. Derinlerde, önemli olan yerde değil ve bu sadece ona karşı geliştirdiğim aptalca aşk yüzünden değil.

Gerçek şu ki, ben cesur ve güçlü değilim. Bunu bugün ölümle yüz yüze geldiğimde, kurşunun etimi yırttığını hissettiğimde ve suikastçının boş gözlerine baktığımda öğrendim. Daha önce de ölümle burun buruna gelmişim - annemin cesedini bulduktan sonra vestiyere saklandığım zaman, Airbnb'min kapısında tırmalama sesleriyle uyandığım gece, suikastçıların arabalarıyla beni neredeyse ezdikleri birkaç kez ve Boise'de bana ateş ettikleri zaman

-Ama o çukurlarla dolu toprak yolda, mermiler kulaklarımın dibinde vızıldarken cılız Toyota'mı sürerken yaşadığım kadar uzun süreli ve mide bulandırıcı bir dehşeti hiç yaşamamıştım.

Ölmek istemiyorum. Ölmeye hazır değilim ve Nikolai ne kadar acımasız bir katil olsa da ölmemi istemediğini biliyorum. Aslında tam tersi.

Beni koruyacağına söz veriyor.

esir tutmak ve korumak için.

Kuru boğazımı nemlendirmek için yutkunuyorum. "Lütfen bir yudum su alabilir miyim? Susadım."

Nikolay'ın yüzündeki sert ifade hafifler. "Elbette, zaychik. Sen de acıkmış olmalısın. Sana bir şeyler getireyim.

Akşam yemeği birazdan." Üzerime eğilerek yastıkları bir tümsek şeklinde diziyor ve beni nazıkçe ona yaslıyor.

Onun yakınlığı nefesimi kesiyor, hatta kolum hareketle daha da zonklıyor ve bunu tek başıma denemediğime seviniyorum.

Yine de yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü endişeli bir ifadeyle saçlarımı yüzümden çekip düzeltiyor. "Ağrı kesici ister misin?" diye soruyor ve pipetli bir bardak suyu dudaklarıma götürürken başımı sallıyorum.

Acı dayanılmaz değil ve şimdilik aklımı başımda tutmak istiyorum.

Fincanın tamamını emiyorum ve bitirdiğimde başka bir acil ihtiyacın farkına varıyorum. "Um..." Kendimi oturmaya zorlarken yüzüm yanıyor, harekete eşlik eden acı dalgasını görmezden geliyorum. "Aslında ihtiyacım var..."

"Banyo mu? Tabii ki." Beni kucağına alıp bitişikteki banyoya taşıyor ve dikkatlice ayaklarımın üzerine, tuvaletin önüne koyuyor. "Yardım ister misin?"

"Ben hallederim, teşekkürler." Buraya kendi başıma da gelebilirdim ya da en azından topallayabilirdim ama muhtemelen en iyisi yaralı bileğimi dinlendirmek. Ayrıca, zayıf ve muhtaç bir yanımla onun şefkatli ilgisinin tadını çıkarıyor, yakınlığından, gücünden ve benim için duyduğu bariz endişeden keyif alıyor.

Bana böyle değer veriyorsa tam bir psikopat olamaz, değil mi?

"Pekâlâ," diyor ama bakışları hâlâ endişeyle dolu. "Kapıyı kilitleme ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Benim mırıldanarak onaylamam üzerine alnıma hafif bir öpücük konduruyor ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde işimi hallediyorum - ki bu hiç de hızlı değil, çünkü sadece tek kolumla çalışabiliyorum - sonra ellerimi yıkamak için lavaboya doğru topallıyorum. Aynadaki yansıması beni irkiltiyor. Nikolai'nin beni öpmek istediğine inanamıyorum.

Daha önce. Berbat görünüyorum, her tarafım çizik ve yara bere içinde, saçlarım dağınık ve keçeleşmiş. Ve... kulağımın yanındaki bir dal mı?

Duş kabinine, sonra da sağ kolumu yan tarafımda hareketsiz tutan askıya bakıyorum. Bir duş alabilir miyim? Belki tam anlamıyla bir saç yıkama değil ama en azından hızlı bir durulama...

Kapıya vurulması düşüncelerimi sona erdiriyor. "Zaychik, işin bitti mi? İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tamam." O bana yaklaşırken utançtan yerin dibine girmemeye çalışıyorum, tertemiz, iyi giyimli ve şaşırtıcı derecede yakışıklı. Buna karşılık benim üzerimde kâbus sırasında terden sıırsıklam olmuş bir hastane önlüğü var ve haftalardır duş almamışım gibi görünüyor ve muhtemelen kokuyorum.

Tezgâha tekrar özlemle bakıyor olmalıyım çünkü Nikolai "Banyo yapmak ister misin?" diye soruyor.

Banyo mu? Bu kulağa duştan bile daha cennet gibi geliyor. Çürüklerimi ve ağrıyan kaslarımı sıcak suya daldırma düşüncesi bile yüksek sesle inleme isteği uyandırıyor.

Nikolai cevabı yüzümden okuyor. "Sen yemek yerken ben hazırlarım," diyor gülümseyerek ve beni kucaklayıp yatağıma götürüyor, komodinin üzerinde bir tepsi tabak zaten duruyor.

dikkatlice yatağı yatırıyor, yastıkların üzerine yerleştiriyor ve tabaklardan birini açıyor. Zengin, tuzlu bir aroma odayı dolduruyor ve ağzımın sulanmasına neden oluyor. Mantarlı Rus usulü sarımsaklı patates, elimden gelse her gün seve seve yiyeceğim türden.

Ben ağzım sulanarak beklerken, o tepsideki çıtır marullu ve dolgun siyah zeytinli Yunan salatası, haşlanmış armutlu kızarmış ördek tabağı ve siyah havyarlı tereyağılı baget dilimleri dahil olmak üzere diğer ikramları ortaya çıkarıyor.

Artık resmileşti: Pavel mutfağı geri döndü. Karısının yemekleri ne süslü ne de iyi.

Beni şaşırtan şey, Nikolai'nin ben banyodayken her şeyi bir araya getirip buraya getirmeyi başarmış olması.

Süpermen tarzında aşağıya uçup geri dönmüş olmalı. "Pavel getirdi," diyor, bir kez daha düşüncelerime. Bunu nasıl yaptığı, her zaman nasıl yapabildiği çok esrarengiz. Tanıştığımız andan itibaren, beynimin içini görebildiği, en özel korkularımı ve arzularımı izleyebildiği gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Sanki gerçekten de bahsettiği kader bağlarıyla birbirimize bağlıymışız, ilişkimizin kısa süresinin izin verdiğinden çok daha derin bir düzeyde birbirimize bağlıymışız gibi.

Ama hayır. Buna inanmıyorum, özellikle de onun nasıl bir adam olduğunu öğrendikten sonra. Aramızda orman yangını gibi yanan cinsel kimyayı söndürememem ya da gerçeği öğrenmeden önce ona karşı geliştirdiğim aşkı unutamamam yeterince kötü. Bir şekilde birbirimiz için , bunun kalıcı ve gerçek bir şey olabileceğine inanmak aptallığın ötesinde olurdu.

Kader diye bir şey yoktur ve olsaydı bile, bir canavarı sevmek kaderimde olamazdı.

"Al bakalım, zayçık," diyor söz konusu canavar, içinde her şeyden biraz olan bir tabağı kucağıma koyup bana bir çatal uzatarak. Muhteşem ağzı sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben sana banyo yaptırırken sen de yemeye başla."

Parmaklarını kulağımın üzerinde hafifçe gezdirip daha önce fark ettiğim dalı çıkarırken ve odadan çıkarken göğsüm sıkışıyor -muhtemelen kocaman bir küvetin olduğu banyosunda bana banyo yaptırmak için. Dün gece beni hayatımın en ateşli, en yoğun seksiyile yorduktan sonra orada köpük banyosu yapmıştık.

Bu anıyı hatırlayınca içimde kavurucu bir sıcaklık dalgası dolaşüyor ve göğsümdeki ağrıyan gerginliğe ekleniyor. Gözlerimi kapatıp bu hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama nafile.

Bedenimi elektriklendiren uyarılma, kalbimdeki umutsuz arzuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Nikolai birkaç dakika sonra döndüğünde kendimi kontrol altına almış ve tabağımdaki tüm yiyecekleri mideye indirmeye çalışıyordum. Sol elimle yemek yemek biraz garip ama o kadar açım ki mecbur kalsam ayaklarımla bile yerim.

"İşte, zaychik, sana yardım ," diyor Nikolai, bir parça mantarı göğsüme düşürdükten sonra çatalı benden alarak. İtirazlarıma aldırmadan, sanki sakar bir çocukmuşum gibi beni besliyor -ki doğrusunu söylemek gerekirse şu anda da öyle olabilirim- ve bir lokma daha yutamayacak kadar tıka basa doyduktan sonra bir peçeteyle dudaklarımı sıvazlıyor, tepsiyi götürüyor ve birkaç dakika sonra banyonun hazır olduğunu söyleyerek geri dönüyor.

Lyudmila onun arkasından odama giriyor, Nikolai beni kucağına alıp yanından dışarı taşıırken yüzü dikkatle nötr. "Sen banyo yaparken çarşafı değiştirilecek," diye açıklıyor, sanki kollarındaki ağırlığım önemsizmiş gibi uzun ve rahat adımlarla koridorda yürürken.

Beni esir alan bu adam çok güçlü.

O kadar güçlüyüm ki, olduğumdan çok daha fazla korkuyor olmalıyım.

Yatak odasının kapısını sırtıyla iterek açıyor ve beni dün gece defalarca götürdüğü büyük boy yatağın yanından geçiriyor. Vücudumdaki acının en azından bir kısmı bundan kaynaklanıyor olmalı, yüzüm kızararak fark ediyorum. Nikolai doyumsuzdu, ben de öyleydim.

Bana kaç orgazm yaşattığını sayamadım.

Beni küvetin önünde ayaklarımın üzerine yatırıp hastane önlüğümün kravatına uzandığında anılar hala zihnimde X-rated bir makarada oynuyor. Orada itaatkâr bir çocuk gibi durup önlüğümü çıkarmasına, vücudumu onun kapüşonlu bakışlarına açmasına izin vermemin ve beni tekrar kucağına alıp sıcak, köpüklü suya bırakırken, sargılı kolumu kuru tutmak için küvetin kenarından sarkıtmaya dikkat ederken tek bir itirazda bulunmamamın nedeni bu anılar olmalı.

Elleri çıplak tenimde gezinirken içindeki gerilimi hissedebiliyorum, aynı gerilim içimi sarıyor, tenimin yanmasına ve nabzımın kulaklarımda gümbürdemesine neden oluyor.

Katil. İşkenceci. Canavar. Bu lanet sözcükler zihnimde uçuşuyor ama kanımdaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmıyorlar. Onun sahip olduğu yıkıcı, bağımlılık yaratan zevki deneyimleyen bedenim daha fazlasını arzuluyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Sabunlu süngerini göğsümde ve omuzlarımda gezdiren ellerin sadece birkaç saat önce iki can almış olması, onun sevgilisi değil esiri olmam umurumda değil.

"Biraz daha derine bat," diye mırıldanıyor, sesi alçak, şehvetli bir törpü, ve ben akılsızca itaat ediyorum, başımın arkasını kucaklarken kafatasımdaki güçlü parmaklarının hissinden zevk alıyorum, saçlarımı ıslatırken yüzümü suyun üstünde tutuyor.

Hala anestezi için kullanılan ilaçların etkisi altında olmalıyım çünkü bu tamamen gerçek hissettirmiyor, özellikle de gözlerimi başıboş su damlalarından korumak için kapattığımda. Sanki bir rüyada gibiyim, dokunuşunun sıcak hazzından, şefkatinin yatıştırıcı rahatlığından başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir rüyada. Başımı sudan ıslak saç tellerime şampuan sürerken, sonra köpüğü saç diplerime yedirirken, kısa tırnakları kafatasımı nazikçe çizirken parmakları doğru miktarda baskı uygularken, kendimi şımartılmış bir evcil hayvan gibi hissediyorum.

Bu şimdiye kadar aldığım en iyi baş masajı ve birkaç keyifli dakikadan sonra saçlarımı yeterince köpürttüğünü düşünüp başımı tekrar suya soktuğunda daha fazlası için yalvarmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Neyse ki bitmedi. Daha sonra saçıma saç kremi uyguluyor ve saç diplerime de sürüyor. Ona bunun yanlış bir yol olduğunu söylemek isterdim ama saçlarımın dümdüz olmasını umursamayacak kadar bu deneyimden keyif alıyorum

ve daha çabuk yağlanacak. İkincisi, onu bunu yakında tekrar yapmaya teşvik ederse bir artı bile olabilir.

"Başını tekrar suya daldır," diye emrediyor ve parmaklarını saç tellerimde gezdirip saç kremi durularken ve bu sırada onları çözerken ben de buna uyuyorum.

Bu işte iyi, o kadar iyi ki ya doğuştan yetenekli ya da biraz pratik yapmış.

Keskin bir kıskançlık bıçağı beni hazırlıksız yakalıyor. Gözlerimi açıyorum, beni saran sıcak halsizlik ona bakarken kayboluyor, başım hala yarıya kadar suya batmış durumda.

Bunu kaç kadınla yaptı?

Kaç kişı onun hizmetlerinin kemik eriten zevkini tattı?

"Sorun nedir, zaychik?" Oturmama yardım ederken kara kaşları birbirine çarpıyor. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Bir şey söylememem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. "Bunu pek çok kadın için yaptın, değil mi?"

Bir an için şaşırmış görünüyor. Sonra yüzüne hınzırca şehvetli bir gülümseme yayılıyor. "ok değil, hayır. Aslında bir tek sen varsın."

"Oh." Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. "Boş ver o zaman. Ben sadece..."

Gözlerimi kapatıp utancımı gizlemek için suya geri kaymak üzereydim ki çenemi hafifçe kavradı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Ama durum böyle olmasaydı bile," diyor usulca, "diğer tüm kadınlar geçmişte kaldı. Benim için ileriye dönük tek kadın sensin. Aklından ıkarma, zaychik" -o kadar yaklaşıyor ki, gözlerinin zengin kehribarındaki orman yeşili benekleri görebiliyorum- "Artık senin için de tekim. Başka hiçbir erkek sana dokunamayacak. Ben senin olduğum kadar sen de benimsin."

O hipnotize edici gözlere bakıyorum, içlerindeki sahiplenici yoğunluktan büyülenmiş ve dehşete düşmüş bir halde. Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Her ne sebeple olursa olsun, birbirimize ait olduğumuza karar vermiş ve benim söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştiremeyecek

Adamın kendisi karanlığın vücut bulmuş hali olmasaydı bile tehlikeli olabilecek bir inanç.

Sanki bana takıntılı gibi... ve tamamen sağlıklı bir şekilde değil.

Bakışlarımı birkaç saniye daha tutuyor, sonra eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. Bu jestin şefkatli, hatta babacan hissettirmesi gerekirdi, ama bunun yerine bir iz, bir damga. Dudakları tenimde birkaç saniye fazla oyalanıyor, çenemdeki tutuşu beni yerimde tutmak için sıkışıyor. Bu öpücük "Sen benimsin" diyor ve sonunda geri çekildiğinde aynı mesaj gözlerinde tekrarlanıyor, sonra süngeri alıp beni yıkamaya devam ederken dokunuşunda yankılanıyor, elleri vücudumun üzerinde platonik bir kısıtlamayla geziniyor ve bu sadece çok dikkatli bir şekilde tasmaladığı açlığı vurguluyor.

Açlığın tehlikeli olduğunu düşünüyor, farkındayım. Zayıf ve yaralıyken teslim olmak için çok tehlikeli.

Çaba sarf ederek bu düşünciyi uzaklaştırıyorum ve gözlerimi kapatarak kendimi sadece anın tadını çıkarmaya bırakıyorum. Yarın, gelecek hakkında ve Nikolai'nin bana olan takıntısının ne anlama geldiği hakkında endişeleneceğim - onun bakımı ve korumasının bedeli ne olabilir. Bu gece, onun en değerli varlığı olduğum gerçeğinin tadını çıkaracağım.

Şeytanın kollarında herkesin olabileceği kadar güvende olduğumu.

Saat sabahın ikisi ve ben hala uyanık bir şekilde yatağımın üzerindeki karanlık tavana bakıyorum. Kısmen, vücudum hala Duşanbe saatinde olduğu için, ama çoğunlukla, çok gerginim, düşüncelerim Bransford için planlarım ve dünün adrenalini yükselten hatıraları arasında dönüp duruyor. İkincisi özellikle müdahaleci, göğsümü her türlü şiddetli duyguyla dolduruyor.

Chloe benden kaçtı. Neredeyse onu kaybediyordum. Birkaç dakika daha ve-

Lanet olsun. Yeter artık.

Yataktan kalkıyorum ve koşu şortumu giymek için dolaba doğru ilerliyorum. Bu akşam zaten koşmuştum. Chloe'nin banyosunu bitirip onu gece için yatırır yatırmaz spor ayakkabılarımı bağladım ve dışarı çıktım. Ama bir koşuya daha ihtiyacım var. Ya da Pavel'le ya da muhafızlarla sıkı bir antrenman. Ya da daha iyisi, hem koşup de idman yapmalıyım, çünkü cinsel hayal kırıklığımı da gidermem gerekiyor.

Chloe'nin ıslak, çıplak vücuduna onu becermeden dokunmak tüm irademi ve daha fazlasını gerektirmişti.

Odadan çıkmadan önce telefonumdan Chloe'nin video görüntüsünü açıyorum. Ben onu yıkarken Pavel'e yatağının üstündeki televizyona küçük bir kamera yerleştirmesini söylemiştim, böylece yatak odasına girip uykusunu bölmeden onu izleyebilecektim.

Beklediğim gibi, telefonumun ekranında onu karanlıkta yorganın altında yatarken görüyorum, sessizliği dolduran sadece nefes alışının sesi. Benim aksime o huzur içinde uyuyor ve ben buna seviniyorum. İyileşmek için iyice dinlenmeye ihtiyacı var - bu yüzden beni ne kadar öldürse de ellerimi ondan uzak tutmalıyım.

vahşi canavardan daha güçlüyüm. En azından öyle olduğumu umuyorum.

Telefonu odamda bırakarak aşağı iniyorum ve dışarı adımımı atar atmaz göğsüm genişliyor. Gece karanlık ve serin, dağ havası berrak ve saf.

Ormana doğru yola çıktım, adetim olduğu üzere dağdan aşağıya ve ormana doğru koştum. Ama bu sefer, huzursuz enerjimin çoğunu attıktan sonra eve dönmek yerine, yerleşkenin kuzey tarafına, muhafızların sığınağına gidiyorum.

Pavel'i orada, kamp ateşinin başında Arkash ve Burev ile kâğıt oynarken bulduğuma şaşırmadım. O da benim gibi, yanında Lyudmila olsa bile uyuyamayacak kadar gergin olmalı.

Beni görünce ayağa fırlıyor, diğerleri de öyle. "Her şey yolunda," diyorum, rahatlamalarını işaret ederek. "Sadece biraz antrenmana ihtiyacım var."

"Tamamdır," diyor Pavel, gözleri hevesle parlayarak. "Bıçak var mı yok mu?"

"Bıçaklar, tabii ki."

Muhafızlar silahları sağlıyor ve sonraki kırk dakika boyunca zihnim, Pavel'in acımasızca kullandığı bıçağı tarafından parçalara ayrılmaktan kaçınmak gibi ilkel bir hayatta kalma amacı dışında her şeyden mutlulukla arınmış durumda. İki kez neredeyse bağırsaklarım deşiliyor; üç kez de şahdamarımın kesilmesini kıl payı atlatıyorum. Pavel hiç istifini bozmuyor ve sonunda bıçağımın keskin kenarını boğazına dayadığımda, ikimiz de acı veren sıyrık ve kesiklerle kaplanıyoruz.

Nefes nefese geri çekiliyorum ve bıçağı Arkash'a geri veriyorum, o da beni tebrik etmek için omzuma vuruyor. Muhafızların hiçbiri Pavel'in karşısına bıçakla çıkacak kadar iyi değil.

Ama yine de hiçbir i oğlumun yaşından beri onun tarafından eğitilmedi.

Onları görevleriyle baş başa bırakarak, Pavel ve ben birlikte eve dönüyoruz. İlk başta ikimiz de fazla konuşamayacak kadar yorgunduk -kavga umduğum kadar yorucuydu- ama ev görüldüğünde Pavel sessizce, "Onu gerçekten affetmelisin, biliyorsun," dedi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Chloe? Yaptım bile." Kaçması beni ne kadar üzse de, bunu neden yaptığını anlıyorum. Kız kardeşimin ona söyledikleri, sadece insanlığın en kötüsünü görmüş savunmasız genç bir kadını değil, herkesi korkuturdu.

"Hayır. Alina." Pavel bana yan gözle bakıyor. "O üzgün. Lyudmila onu ağlarken yakaladı."

Hay sikeyim. Bu olayda kız kardeşimin tarafını tutacağını bilmeliydim. "Üzgün olmalı. Büyük bir hata yaptı." Sözlerim niyet ettiğimden daha sert çıktı. Alina'nın bu olaydaki rolü üzerinde durmamaya çalışıyordum ama gerçek şu ki Chloe neredeyse ölüyordu.

Alina'yı bunun için affedebilecek miyim bilmiyorum.

"Her şeyi ettiğini biliyor," diyor Pavel sakın bir sesle. "Ama o hâlâ senin kız kardeşin."

"Ve kan sudan daha kalındır, değil mi?"

Alaycılığımı görmezden geliyor. "Bu kadar üzgün olması onun için iyi değil. Baş ağrıları-"

"Onun lanet baş ağrıları hakkında her şeyi biliyorum." Sakin bir nefes alıyorum. "Bak, onu göndermiyorum ya da herhangi bir şekilde cezalandırmıyorum. Planladığımız gibi Cuma günü doğum günü kutlamasını yapacağız. Ama benden affetmemi ve unutmamı bekleyemezsin. Yüksek ya da değil, Alina o koca ağzını açıp Chloe'ye arabanın anahtarlarını verdiğinde ne yaptığını biliyordu."

"Ama o bilmiyordu." Önüme geçip yolumu kesen Pavel'in yüz ifadesi sertleşiyor. "Chloe'nin ölümcül bir tehlike altında olduğunu ona söylememiştin. Dün gece neden kafasının iyi olduğunu da unutma."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Çekil yolumdan. Şimdi." Arkadaşım ve akıl hocam olabilir, ama şu anda bıçağımı boğazına dayamış olsaydım, umurumda olmazdı -zihnimde su yüzüne çıkan, midemi öfke, dehşet, keder ve suçluluktan oluşan zehirli bir karışımla dolduran karanlık anılarla değil.

Alina'nın ilaç ihtiyacı benim hatam, biliyorum. Onun hatası ne kadar büyük olursa olsun, benimkinin eline su dökemez.

Pavel çok ileri gittiğinin farkına varmış olmalı, çünkü akıllıca bir adımla yolumdan çekiliyor ve konuyu kapatıyor. Eve kadar olan mesafeyi gergin bir sessizlik içinde kat ediyoruz, tartışmamızın tüm faydaları bu kısa değiş tokuşla yok oluyor.

Şimdi uyumamın imkanı yok.

Kılıcımın bir kez daha babamın karnına battığını hissederken ve onun ölmekte olan gözlerinde ben olan canavarı görürken olmaz.

Nikolai'nin ağızma tuttuğu bir çatal dolusu çırpılmış yumurtayı tüketmek üzereyken koridordan sesler duyuyorum ve ardından kapı çalınıyor. Bakışlarım Nikolai'nin yüzüne sıçrıyor ve gözlerindeki eğlenceli parıltı karşısında yanaklarım alev alıyor.

İkimiz de onun beni kaşıkla beslemesini gerektirecek kadar aciz olmadığımızı biliyoruz; bu sadece içine düştüğümüz tuhaf, biraz sapıkça bir dinamik. Bu sabah bana kahvaltı getirdiğinde sol elimle yemeye bile çalışmadım - o beni beslemeye başladı ve ben de ona izin verdim.

Dört yaşındaki çocuğu bile yardım almadan yemek yerken, ben burada tek kolum tamamen işlevsel halde, sanki kendi başıma çatal tutamıyormuşum gibi davranıyorum.

Utancım daha da derinleşerek Nikolai'den çatalı kaptım ve komodinin üzerindeki tepsiye bıraktım. "İçeri gel!"

Pavel ya da Lyudmila'yı bekliyordum ama odama giren Alina'ydı, Slava'nın minik eli onunkine kenetlenmişti.

Beni görünce çocuğun gözleri parlıyor. "Chloe!" Alina'yı bırakıp bana doğru koşuyor, heyecanla Rusça gevezelik ediyor.

"Senin için endişeleniyor," diye tercüme ediyor Nikolai, Slava bir köpek yavrusunun sınırsız enerjisiyle yatağıma atlarken alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Ona annesi gibi ölmeyeceğini söylememe rağmen, ölebileceğinden korkuyor, bu yüzden

Bu sabah uyandığından beri seni görmek istiyor. Bu da çok uzun zaman önceydi çünkü - ve tırnak içinde söylüyorum - çok geç uyudun."

"Hayır sevgilim, ben tamamen iyiyim." Sol elimle sırtını sıvazlıyorum, o da kollarını çocuksu gücünün izin verdiği kadar şiddetli bir sarılmayla bana doluyor. "Sadece kolum incindi, gördün mü?" Geri çekildiğinde ona askıyı gösteriyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bir soru sıralıyor.

"Sadece kolunsa neden yatakta olduğunu soruyor," diyor Alina ve başımı kaldırdığımda onu komodinin yanında dururken buluyorum. Çarpıcı güzellikteki yüzü yine tamamen makyajlı, ince vücudu podyumdan çıkmış gibi görünen kolsuz sarı bir elbise giymiş. Dün sabah yanımda oturan adamla ilgili dehşet verici uyarılarla karşıma çıkan, acı çeken, çökmüş kadından eser yok.

Dikkatimi tekrar Slava'ya vermeden önce ona temkinli bir gülümseme veriyorum. "Bileğim de biraz ağrıyor da ondan," diyorum ve Nikolay sözlerimi tercüme ediyor. Alina'ya bakmaktan kaçındığını fark ediyorum; aslında onun varlığını hiç kabul etmedi.

Slava battaniyeyle kaplı ayaklarıma bakıyor ve başka bir soru soruyor.

"Bileğini nasıl incittiğini bilmek istiyor," diyor Nikolay. "Ona dalın üzerine düştüğünde bileğini burktuğunu söyleyeceğim."

"Mantıklı."

O çocukla konuşurken Alina'ya bakıyorum ve ona daha büyük bir gülümseme veriyorum. Muhtemelen ona kızdığım için endişeleniyor ama kızmıyorum. Aslında minnettarım. Kaçmasaydım ne olurdu bilmiyorum ama en iyi ihtimalle kendimi içinde bulduğum bu karmaşayı geciktirmiş olacağımı tahmin ediyorum. Suikastçılar eninde sonunda yerimi bulacaktı ve ya o zaman ya da daha sonra Nikolai'nin neler yapabileceğini öğrenecektim. O zamana kadar, Nikolai ile yoğun bir ilişkiye birkaç hafta ya da ay girmiş olabilirim.

ve hayallerimin paramparça olması çok daha yıkıcı olurdu.

Ya da belki, sadece belki, beni karanlıkta tutmayı başarırdı ve ben onun diğer erkeklerin çimleri kestiği kadar kolay öldürdüğünü ve işkence ettiğini asla öğrenemezdim. İçgüdülerimin yanlış olduğuna, onda hissettiğim karanlık ipliğin aşırı aktif hayal gücümünden başka bir şey olmadığına kendimi ikna ederken kollarında uyuyacak ve onu bedenime alacaktım.

Ugh. Belki de Alina'ya kızmalıyım. Bu tür bir cehalet kulağa mutluluk gibi geliyor.

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış olan Alina gülümsememe karşılık veriyor ve ben de Nikolai hakkındaki gerçeğe -ya da Bransford ve geri kalan her şeyle- asla yüzleşmemenin ne kadar güzel olacağına dair aptalca düşünceleri bir kenara itiyorum. Eğer böyle bir düşünceye kapılacak olsaydım, annemin hayatta olmasını ya da daha iyisi, biyolojik babamla hiç karşılaşmamış olmasını dileyebilirdim.

İkinci durumda ben var olmazdım, ama onun gençken raydan çıkmamış bir hayatta hayatta ve mutlu olması buna değerdi.

Yine gereksiz keşkelere daldığımı fark ederek Nikolai'ye bakıyorum ve parlak bir sesle, "Slava ve Alina'nın bir süre benimle kalmasına ne dersiniz? Zamanınızı teketime almak istemem. Eminim yapacak işlerin vardır ve Slava'ya yatağımdan da her yerden de ders verebilirim."

Nikolai'nin yüzü, gitmesini istediğimi açıkça belirtmem karşısında geriliyor ama ayağa kalkıp sakince, "Pekâlâ. Birazdan görüşürüz. Yemek yemeyi unutma, tamam mı?"

"Başlıyorum." Çatalı elime alıyorum ve yumurtaları abartılı bir sakarlıkla ağzıma götürüyorum. Amacım Slava'nın kıkırdamasını sağlamak ve bunu başarıyorum.

Baktığımda Nikolai gitmişti.

Alina yatağın kenarına oturup Nikolai'nin alırken yüzü kasvetli. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Slava pencereye doğru koşarken sessizce, görünüşe göre odanın manzarasını merak ediyor.

"Ben iyiyim. İyileşmeye başladım bile." Ne kadar çabuk iyileştiğimi göstermek için ağzıma büyük bir çatal dolusu yumurta tıktırıyorum. Yalan da söylemiyorum. Kolum hâlâ ağrıyor ama uyandığımda yuttuğum ağrı kesiciyle idare edilebilir durumda ve ayak bileğime çok fazla itiraz etmeden biraz baskı uygulayabiliyorum.

Alina tereddütle gülümser. "Bu çok iyi." Duyulabilir bir nefes alıyor. "Dinle Chloe... Dün sabah kötü durumdaydım. Gerçekten kötü durumdaydım. Mantıklı olmayan şeyler söylemiş olabilirim. Doğru olması gerekmeyen şeyler."

Çatalımı bıraktım, iştahım iz bırakmadan kayboldu. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve bundan nefret ediyorum. "Yalan söylemek zorunda değilsin. O itiraf etti. Ve bana saldıran adamlara ne yaptığını gördüm."

Alina'nın yüzünde sayısız ifade beliriyor ve sonra dikkatle nötr bir hale geliyor. "Anlıyorum. Ve sen... iyi misin?"

Tamam mı? Pencereden atlamamak ya da çılgılık atarak kapıdan kaçmamak iyi olmak anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse, ben tamamen iyiyim ya da en azından biyolojik babanızın sizi öldürmeye çalışan bir tecavüzcü ve katil olduğunu ve babanızdan bile daha acımasız olabilecek bir adam tarafından esir tutulduğunuzu öğrendikten sonra olabileceğiniz kadar iyiyim.

"Üstesinden geliyorum," diyorum ve sürpriz bir şekilde bunun tamamen yalan olmadığını görüyorum. Belki bir ay boyunca kaçak ya da annemin cesedini bulup vestiyerde katillerinden saklanmanın dehşetinden, ama beklediğim kadar korkmuyorum. Hiçbiri hakkında, ama özellikle Nikolai'nin tutsağı olduğum gerçeği. Sanki zihnim şimdiki zamanla yakın geçmiş arasına, yaşadıklarımla bildiklerim arasına bir duvar örmüş gibi.

Şu anda rahatım ve iyi besleniyorum; güvenliğim, denesem bile ayrılmamı engelleyecek olan aynı güvenlik önlemleriyle sağlanıyor. Ve ilk olarak sadece buna odaklanmak mümkün.

yönü. Tıpkı Nikolai bu kadar sevecen ve şefkatliken onun gerçek doğasını unutmamanın mümkün olduğu gibi... onun dokunuşuyla kanım ılık pekmeze döndüğünde.

Bir şekilde, tüm dehşeti küçük bir kutuya koyup paketleyebiliyor ve orada yokmuş gibi davranabiliyorum.

"Güzel," diyor Alina. "Buna sevindim. Ama eğer baş etmekte zorlanırsan ya da sadece konuşacak birine ihtiyacın olursa, her zaman bana gelebileceğini bilmeni isterim." Yeşim gözleri usulca parlayarak ekliyor: "Ne yaşarsan yaşa, seni anlarım."

Ve yapardı, biliyorum. Bakışlarındaki gerçek sempatiyi fark ettiğimde boğazım düğümleniyor. O ana kadar bunu ne kadar özlediğimi bilmiyordum: tam olarak bir dostluk teklifi değil, ama ona çok benzeyen bir şey. "Teşekkür ederim," diyorum kalın bir sesle. "Minnettarım - tıpkı daha önce beni uyararak yapmaya çalıştığın şeyi takdir ettiğim gibi."

Belki de paramparça olacak bir başka illüzyon ama Nikolai'nin kız kardeşinde bir müttefikim varmış gibi hissediyorum. Sanki bu karmaşada tamamen yalnız değilmişim gibi.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. "Evet, bu pek de umduğum gibi olmadı. I-" Slava pencerenin yanındaki yerinden bir şeyler haykırırken duruyor ve Rusça heyecanla konuşarak bize doğru koşuyor.

"Garaj yolumuzda bir rakun ailesi olduğunu söylüyor," diye tercüme ediyor Alina sırtarak. "Görünüşe göre ormandan yeni çıkmışlar."

"Gerçekten mi? Görmek istiyorum." Daha dik oturuyorum ve kolumdaki acıyı görmezden gelerek ayaklarımı yere doğru sallıyorum. Ağırlığımı burkulan bileğime çok fazla vermemeye dikkat ederek dikkatlice ayağa kalkıyorum.

Şimdiye kadar çok iyi.

"İşte, bana yaslan." Alina bana dirseğini uzatıyor ve onun yardımıyla, rakunların -bir anne ve iki yavru- gerçekten de göz önünde oynadıkları pencereye doğru topallıyorum.

Bebeklerden biri şakacı bir şekilde diğerinin üzerine atlarken Slava heyecanla gülüyor ve ben onun ipeksi saçlarını okşuyorum, o bana ısıltılı bir gülümseme verirken göğsüm genişliyor.

"Rakunlar," diyorum, İngilizce öğretmeni olarak üstlendiğim rolü hatırlayarak. "Onlara rakun denir."

Benden sonra itaatkâr bir şekilde kelimeyi tekrarlıyor ve üçümüz hayvanları ormanda gözden kaybolana kadar izliyoruz. Sonra Alina topallayarak yatağa dönmeme yardım ediyor ve ondan Slava'yla birlikte okuyabileceğim bir kitap getirmesini istiyorum.

"Sorun değil," diyor ve kapıya doğru yöneliyor. Birkaç dakika sonra elinde bir yığın çocuk kitabıyla dönüyor ve yanımdaki battaniyenin üzerine koyuyor. Komodinin üzerindeki tepsiyi işaret ederek, "Bunu almamı ister misin?" diye soruyor ve Slava yaralanmamış tarafımda rahatlar ben de başımı sallıyorum.

Birazdan öğle yemeği vakti gelecek ve o zamana kadar beni idare edecek kadar yedim.

Tepsiyi aldı ve tekrar dışarı çıktı. Ancak kapıya yaklaştığında ona önemli bir şey sormadığımı fark ediyorum.

"Alina, bekle," diye sesleniyorum, ince topuklu ayağıyla kapıyı açarken.

Arkasını döner, yüzünde şaşkın bir ifade vardır.

"Birazdan geri gelecek misin? Neler olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum." Sesim kararsızlaştı. "Nikolai ile... ve babanla."

Kaskatı kesiliyor, yüzündeki tüm ifade siliniyor. "Lütfen, Alina. Bilmem gerek."

Ne kadar büyük bir canavara aşık olduğumu öğrenmeliyim.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, sonra tekrar açıyor. "Bu benim anlatacağım bir hikâyeye değil." Sesi alçak ve gergin. "Hiçbir zaman olmadı. Konuşman gereken kişi Nikolai."

Ve ben daha fazla yalvaramadan dışarı çıkıp kapıyı kapatıyor.

Sıkıca yumruk yaptığım yumruğumu açarak Chloe'nin odasının kamera görüntüsünden uzaklaşıyorum ve gelen kutumu açıyorum. Chloe'nin isteğini kabul etseydi Alina'ya ne yapardım bilmiyorum. Neyse ki kız kardeşim çenesini kapalı tutması gerektiğini anlayacak kadar aklını başına toplamış.

Bu benim anlatmam gereken bir hikâye ve anlatmak istediğimden emin değilim.

Dün Chloe bana Alina'nın ona anlattıklarının doğru olup olmadığını sorduğunda, yalan söylemek, Alina'nın her şeyi uydurduğunu, aldığı ilaçlar yüzünden hayal gördüğünü söylemek istedim. Ama nedense Chloe'nin yumuşak kahverengi gözlerine baktığımda kelimeler boğazımda düğümlenmeyi reddetti. Zaychik'imın beni kötü biri olarak görmesinden ne kadar nefret etsem de, içimde bir şey onun gerçek beni tanımasını istiyordu.

Beni tanımak ve ne olursa olsun sevmek için.

Hay sikeyim. Bu bir sorun ama Valery'den az önce gelen kutuma düşen e-posta kadar büyük bir sorun değil.

LEONOV AMERİKA'DA, konu satırında büyük harflerle yazıyor ve mesajı açtığımda küçük kardeşimin ABD'deki bağlantılarının Alexei Leonov'un New York'ta olduğunu öğrendiklerini bildiriyor. Orada ne yaptığını kimse tahmin edemez ama kız kardeşim ve oğlumla aynı kıtada olması bile kötü haber. Tacikistan'daki tuvalette bana söylediklerini unutmadım.

Alina'yı eski nişan sözleşmesine bağlı tutmakla tehdit etti. O zamanlar sadece beni kızdırmaya çalıştığını düşünmüştüm ve hâlâ da öyle olduğundan şüpheleniyorum.

-Ama bunu kastetmiş olma ihtimali de var.

Alina'ya zamanın geldiğini söyle. Sabırlı olmaktan bıktım.

Dişlerimi gıcırdatarak, usulca söylenen o sözlerin hatırasını susturuyorum. Alexei'nin amacı ne olursa olsun, Alina'nın yanına bile yaklaşamayacak. Oğlumun, onu oradan çıkaramadan önce yaşlı Leonov'un şefkatli bakımında neredeyse iki ay geçirmesi yeterince kötü; duygusal olarak kırılan kız kardeşimin o engerek yuvasına çekilmesi isteyeceğim son şey.

Alina ve benim farklılıklarımız olabilir, ama o benim sorumluluğum, taşımam gereken bir yük ve ona zarar vermek isteyen herkesten, özellikle de sözde niyetlilerinden onu koruyacağım.

Midemde yanan öfkeyi bastırarak e-postayı tekrar okudum. New York City, Idaho'dan olabildiğince uzak bir yer. Alexei'nin Duşanbe'deki karşılaşmamızdan bu kadar kısa bir süre sonra ABD'de bulunması bir tesadüf olabilir miydi? Tacikistan'a özel jetimizle uçtum ve Konstantin'in ekibinin uçuş planımı kimsenin öğrenmesini engellemek için önlemler aldığını biliyorum, bu yüzden Alexei'nin ailemle tamamen ilgisiz bir nedenle New York'ta olması mümkün.

Ayrıca Amerika'da olduğumu öğrenmiş ama nerede olduğunu bilmiyor olabilir, bu yüzden araştırmasına en mantıklı yerden başlıyor: Büyük Elma.

Her iki durumda da, özellikle de Görevimiz Tehlike düzeyinde bir başkan adayına suikast düzenlemek gibi bir görev zaten başımdayken, bu baş ağrısına hiç ihtiyacım yok.

Odak noktamı buna çevirerek, Bransford'un yaklaşan seyahat ve halkla buluşma programının ayrıntılarını içeren e-postayı açıyorum. Birinci adım, onun gerçekten Chloe'nin babası olduğunu doğrulamak. Bunun için DNA'sına ihtiyacımız var.

Bunu yapmanın bir düzine yolu var, ancak en basit olanı onun bir toplantısına katılmak olurdu.

Potansiyel bir bağışçı kisvesi altında bağış toplama etkinliklerine katılmak ve gizlice bir örnek almak -örneğin şarap kadehini çalarak. Bu stratejiyle ilgili sorun, özellikle Alexei'nin beklenmedik bir şekilde Amerika'ya gelişi göz önüne alındığında, bu olayların rahat olduğumdan çok daha fazla kamuya açık olması. Şimdi, her zamankinden daha fazla, yerimizi ifşa etmemek için radarın altında kalmak zorundayım.

-Bu da bir başka basit çözümü ortadan kaldırıyor: Bransford ile bire bir görüşme yapmak.

Partisinin önseçim yarışında önde giden kişi olduğu düşünülürse, iyice incelenmiş olacağım ve bilgilerim Leonov'ların bilgisayar korsanlarının erişebileceği bir veri tabanında yer alacak. Ayrıca, Bransford'un radarına girmek akıllıca olmaz. Suikastçılar ben onları öldürmeden önce Chloe ile aramdaki bağlantıyı kurmamış olsalar bile, Bransford onun en son Idaho'nun bu bölgesinde görüldüğünü biliyor olabilir ve bir şekilde burada ikamet ettiğimi öğrenirse şüphelenecektir.

Hayır, her ne kadar uygun ve tatmin edici olsa da, DNA'sını alamam ya da suikastı bizzat gerçekleştiremem. Ailemi ve Chloe'yi daha büyük bir tehlikeye atmadan olmaz. Zaman geçiyor. Eğer suikastçılar patronlarına Chloe'nin yerel benzin istasyonundaki iş ilanımı sorduğunu söyledilerse, onun başka kiralık silahlarının kapımda belirmesi an meselesi.

Bransford'u bir tehdit olmaktan çıkarmalıyım, hem de hemen.

Bir karara vararak, Valery'nin yeni gelenlerinden birini bir sonraki etkinlikte garson kılığına girmesi için yönlendiren bir e-posta gönderdim, böylece Bransford'un DNA'sını kullanılmış bir bardaktan veya bir kaptan alabilirdi. Bu noktada bu bir formalite; onun hakkında haklı olduğumu biliyorum, bunu içimde hissedebiliyorum. Ancak planladığım şeyin büyüklüğü göz önüne alındığında, sağlam bir kanıt ihtiyacım var ve bunu yapmanın en iyi yolu da bu. Daha güçlü tek kanıt, suçunu açıkça itiraf etmesi olurdu ve adamı kaçırmak dışında bunu elde etmenin bir yolunu göremiyorum - onu öldürmekten bile daha zor bir görev.

Şimdilik, suçluymuş gibi davranacağım ve suikastı planlayacağım. Bu şekilde, DNA testi Chloe ile ilişkisini doğruladığı anda tetiği çekebilirim - gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda. Bir keskin nişancı mermisi çok fazla ısı üretecektir, bu yüzden en iyi seçeneğimiz özenle hazırlanmış ilaçlarımızdan birini kullanmak ya da bir tür kaza sahnelemek.

Her iki durumda da Chloe'nin annesini öldürmenin ve onu öldürmeye çalışmanın bedelini ödeyecek.

Tom Bransford henüz bilmiyor olabilir ama çoktan öldü.

Sonraki iki saatimi çeşitli lojistik konular üzerinde çalışarak geçiriyorum ve sonra Chloe'nin odasındaki kamera görüntülerini tekrar kontrol ediyorum. Slava'yla birlikte; Slava onun yatağında kamp kurmuş, kitapları ve LEGO parçaları battaniyesinin üzerine dağılmış. Görünüyorlar için olmak oynamak a oyun nerede o gösterir Ona kitaptan bir şey okudu ve o da bunu onun için canlandırdı. Ben izlerken, yataktan atlıyor ve odanın içinde zıplıyor.

Tavşan.

"Bu bir zaychik, değil mi?" diyor gülümseyerek ve Slava'nın gözleri kocaman açılıyor, ardından küçük yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

"Da!"

"Evet," diye düzeltiyor, kendi gülümsemesi genişliyor. "Biz diyoruz ki

Evet, İngilizce."

Oğlum şiddetle başını sallıyor. "Evet, evet, evet!" Yerinde duramayacak kadar heyecanlı bir şekilde zıplıyor ve ben de Chloe'ye Rusça birkaç kelime daha öğretmek için aklıma bir not alıyorum. Böylece onu yine böyle rastgele şaşırtabilecek ve ben de onun sevimli, Amerikan aksanlı Rusçasını dinlemekten keyif alacağım.

Aklıma gelmişken, ona bazı seks sözcükleri de öğretmeliyim, böylece yataktayken yumuşak boğuk sesinin bana mırıldandığını duyabilirim.

Bu görüntü karşısında bedenim sertleşiyor ve kendimi kontrol etmek için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Onunla zaten bir kez -daha doğrusu, bir gecede birkaç kez- birlikte olmuştum ve bu hiçbir zaman yeterli olmadı. Kendimi tek bir dondurma yalamasına izin verilmiş aç bir adam gibi hissediyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Onu her gece becermek, her deliğini almak ve onu mümkün olan her şekilde memnun etmek istiyorum. Ona sarılarak uyumak ve içine gömülmüş olarak uyanmak istiyorum. Ona her türlü karanlık, ahlaksız şeyi yapmak ve daha sonra zevk-acıdan inerken ona sarılmak istiyorum.

Ona öyle bir sahip olmak istiyorum ki benden ayrılmak istediğini tamamen unutacak.

Yakında, kendime söz veriyorum, ayağa kalkarken dizüstü bilgisayarını kapatıyorum.

Yakında iyileşecek ve o zaman ona sahip olacağım.

Bu arada, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Resmi öğle yemeği saati olan on iki buçuktan birkaç dakika önce Lyudmila, Slava'yı aşağı indirmeye gelir.

"Nikolai birazdan yemek getirecek," diyor kalın aksanlı İngilizcesiyle, midemden gelen hırıltı seslerinin açlığa işaret ettiğini doğru tahmin ederek. Ona mahcup bir şekilde gülümsüyorum ama o çoktan Slava'yı kapıdan dışarı çıkarmış, bir yandan da onunla hızlı hızlı Rusça konuşuyor.

Nikolai saat tam on iki buçukta elinde bir tepsiyle çıkageldi.

"Belirli yemek saatlerine askeri tarzda bağlılık da neyin nesi?" Yanıma oturup tepsiyi komodinin üzerine yerleştirdikten sonra mis gibi kokan tabakları ortaya çıkarırken soruyorum.

Günlerdir merak ettiğim ama bir türlü sorma fırsatı bulamadığım bir soru bu ve bu soruyu yanıtlamanın hazırladığım diğer sorulardan çok daha kolay olduğunu düşünüyorum.

Nikolay'ın duygulu dudaklarının bir köşesinde alaycı bir gülümseme belirliyor. "Sen söyledin: Ordudan kalma bir şey. Daha doğrusu Pavel'in ordudaki zamanından. Otuz yıl kadar önce ordudan ayrıldığından beri evimizi o yönetiyor ve bu da onun kurallarından biri. Benim için sorun değil. Ben böyle büyüdüm, bu yüzden bunu rahatlatıcı bir ritüel olarak görüyorum."

"Peki ya akşam yemeğinde resmi kıyafet? Bu da mı Pavel'in şeyi?" Bu garip olurdu, çünkü ben hiç

Ayıya benzeyen Rus'u takım elbise ya da smokine benzeyen herhangi bir şey içinde gördüm, ama bu evde çok fazla tuhaflık var.

Nikolay'ın gözlerinin etrafındaki küçük kaslar gerilir, ancak gülümsemesi dudaklarında kalır. "Tam olarak değil. Bu annemin ısrar ettiği bir şeydi. Tüm çirkinlikleri örtmek için hayatımızda güzel bir şeye ihtiyacımız olduğunu söylediler."

"Oh, anlıyorum." Nabzım beklentiyle hızlanıyor. Bana ilk kez annesinden bahsediyor - aslında her iki ebeveyninden de. Alina'nın dehşet verici ifşaatlarından önce bildiğim tek şey her ikisinin de ebeveynlerinin öldüğüydü.

"İşte," diyor Nikolai, tereyağı ve havyar sürülmüş bir parça Fransız ekmeğini dudaklarıma götürerek. "Aç bakalım."

İkimizin de geçersizmişim gibi davrandığı gurme ikramı itaatkâr bir şekilde ısıyorum. Yine de aklım tuhaf küçük oyunumuzda değil; tüm sorularla çalkalanıyor. Tehlikeli koruyucum hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var ve bilmeye ihtiyacım var.

Her şeyi bilmem gerekiyor, çünkü küçük, mantıksız bir parçam hâlâ onun içindeki karanlığın görüldüğü kadar zifiri karanlık olmadığını umuyor.

Bana tepsideki diğer mezelerin yanı sıra ana yemek olan limon soslu ve taraklı patatesli beyaz balığı yedirmesine izin veriyorum ve tatlıya geçtiğinde - siyah kuş üzümü ve ballı cevizli haşlanmış armut - omurgamı çelikleştiriyorum ve planladığım sorgulamaya başlıyorum.

"Ee," diyorum elimden geldiğince rahat bir tavırla, "siz mafya mısınız?"

Bunun cevabını zaten bildiğimden oldukça eminim, ancak bunu atın muhteşem ağzından da duyabilirim.

Şaşırtıcı bir şekilde, alınganlık ya da öfkeyle düzleşmek yerine, söz konusu ağız seğiriyor. "Hayır, zaychik. En azından senin hayal ettiğin şekilde değil. Yasa dışı uyuşturucu, silah ya da bu tür şeyler yapmıyoruz; bunlar daha çok Leonov'ların alanına giriyor. İşlerimizin büyük çoğunluğu

Yasal ve kurallara uygun olanlar ve olmayanların küçük bir kısmı Konstantin'in alanına giriyor - karanlık web, bilgisayar korsanlığı, sosyal medya botları, tüm bu yüksek teknoloji cazibesi."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum, elindeki silahın görüntüsü zihnimde net ve berrak. Sıradan, zengin bir iş adamının, askeri eğitim almış olsa bile, onun kadar rahat bir şekilde öldürmesi ve işkence etmesi mümkün değildir. "Ama seni gördüm... Ve adamlarını... Ve-"

"Melek olduğumuzu söylemedim. Kapıyı aç." Bir çatal dolusu frenk üzümü lekeli armudu dudaklarıma götürüyor ve devam etmeden önce çiğnemeye başlamamı bekliyor. "Rusya'da gücü elde etmek ve korumak için acımasız olmanız gerekir. Ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalısınız. Çok eski zamanlardan beri bu hep böyle olmuştur."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama bana armuttan bir ısırık daha veriyor ve sanki bir masal anlatıyormuş gibi hafif, eşit bir tonda devam ediyor.

"Ailem bunu her zaman anladı" diyor ve ekliyor: "Bu yüzden Moğolların hüküm sürdüğü zamanlardan beri zenginleştik. Aslında bilinen ilk atamız Cengiz Han'ın sağ kollarından biriydi; on üçüncü yüzyılda Sibirya'dan Moskova bölgesine kadar her yeri yağmalayan, yakan ve tecavüz eden iyi, nazik bir adamdı. Çocukları onun izinden gitti ve Büyük Petro şehrini inşa ederken Molotovlar -ya da o zamanlar bildiğimiz adıyla Nebelevskiler- Çarlık sarayının demirbaşlarından biriydi, ulusal politikayı perde arkasından yönlendiriyor ve yönetiyorlardı. Aynı zamanda çok zengindik ve binlerce serfe sahiptik - ki bu da Devrim sırasında büyük büyükbabamın 'aşağılık soyluları' ve 'kötü burjuvaziyi' sıradan insanlara karşı işledikleri suçlardan dolayı yargılayanlardan biri olmasını daha da ironik hale getiriyor. Hatta adını bile Molotov olarak değiştirdi; Molotov'un kökü Rusça'da "çekiç" anlamına geliyor; Nebelevsky'den çok daha komünist dostu bir soyadı. Ama biz böyleyiz işte." Nikolai'nin dudaklarında bir parça burukluk belirliyor. "Ne gerekiyorsa yaparız

Stalin döneminde gulag çalışma kamplarını yönetmek ya da ellili ve altmışlı yıllarda Komünist Parti'nin propaganda makinesine öncülük etmek ya da Perestroyka sırasında petrol ve gaz kuponlarına atlamak ve ardından ortaya çıkan milyarlarca serveti korumak için çeşitlendirmek. Hamamböcekleri gibiyiz - sadece nasıl hayatta kalacaklarını değil, dünyanın kendi köşelerini nasıl yöneteceklerini de bilen türden olanlar hariç."

Hem rahatsız oldum hem de büyüledim, o kadar ki "Yani siz gerçek mafya değil misiniz?" diye sormadan önce tatlının bir sonraki lokmasını çiğnemeyi unuttum.

Ağzım o kadar dolu ki kelimeler karmakarışık çıkıyor ama Nikolai anlıyor ve gülümsüyor. "Hayır ama bu ellerimizi kirletmekten çekineceğimiz anlamına gelmiyor. Rusya'da zirvede kalmak, kumlu bir okyanus sahiline ev inşa etmeye benzer: Altındaki toprak her gelgitte yıkılır ve ufukta her an bir fırtına kopabilir. Örneğin rahmetli büyükbabam -babamın babası- ellili yıllarda yüksek rütbeli bir Parti rakibi tarafından Komünist rejime sadakatsizlikle suçlandığında neredeyse idam ediliyordu. Denetlediği Sibiryâ gulaglarından birinde iki yıl geçirdi ve dışarı çıktığında yaptığı ilk şey, rakibi hakkında kanıtlar yerleştirmek ve onu gulaglara gönderirken hükümetin tüm mülkünü kendisine devretmesini sağlamak oldu. Sonra, daha sonra, babam-" Duruyor, ifadesi kararıyor.

Daha dik oturuyorum. "Baban ne?"

Nikolai'nin yüzü donuklaşır. "Hiçbir şey. Rusya'da doksanlı yıllar özellikle yozlaşmış ve değişken bir dönemdi, bu yüzden ailem ekstra dikkatli ve acımasız olmak zorundaydı."

"Özellikle de baban." Sonunda bazı cevaplar almaya başlamışken bu konuyu kapatmasına izin vermeyeceğim.

"Ve kardeşi Vyacheslav, amcam. Oğlu Roman da artık neredeyse bizim kadar zengin."

"Hı-hı." Başka bir zaman olsa, Nikolai'nin geniş ailesi hakkında daha fazla şey öğrenme şansına atlardım, ama şu anda,

Ben sadece babasına odaklanmış durumdayım. Bana birkaç lokma daha tatlı yedirmesine izin veriyorum ve yutkunduktan sonra temkinli bir şekilde soruyorum, "Peki baban doksanlarda zirvede kalmak için ne tür şeyler yapmak zorundaydı?"

Nikolay'ın gözleri kehribar renginin daha yeşil bir tonuna dönüşür. "Onun kuşağındaki diğer oligarklardan daha kötü bir şey değil: çok fazla rüşvet, biraz şantaj ve haraç, biraz fiziksel baskı ve gerektiğinde engellerin zorla ortadan kaldırılması. Organize suç alanına girdiğini düşünebileceğiniz taktikler, ancak o zamanlar Rusya'da standart iş stratejileriydi. Ve sadece oligarklar değil, hükümet de aynı araç kutusunu kullanıyordu. Bu durum bir dereceye kadar hala geçerli; yasallık ve suçluluk ülkemde son derece esnek, sürekli gelişen kavramlar ve her birinin yorumlanması için çok fazla alan var."

Kollarım ürperirken bile yüz ifademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. Fiziksel baskı ve zorla ortadan kaldırma - bunlar açıkça işkence ve cinayet için örtmece ifadeler. Ve bu, standart iş stratejileri olarak görmesi için yetiştirildiği şey mi?

Molotoflar kelimenin resmi anlamıyla mafya olmayabilir, ancak bazı açılardan daha da tehlikelidirler.

"Slava'yı bu yüzden mi buraya getirdin? Rusya kanunsuz bir yer olduğu için mi?" Kendime engel olamayarak soruyorum. Bu da içimi kemiren bir başka gizem ve bu sorgulamayı babasına odaklanmış olarak sürdürmek niyetinde olsam da, bu cephede bazı cevaplar alma şansını kaçıramam.

Bana eviyle ilgili anlattıklarından sonra, oğlunu Rusya'dan mümkün olduğunca uzakta yetiştirmek istediği için onu suçlayamam.

"Hayır, zaychik." Güzel ağzı sık sık takındığı alaycı bir kıvrım alıyor. "Korkarım o kadar iyi bir baba değilim."

"Peki neden buradasın? Bana söyleyeceğine söz vermiştin." Aslında böyle söz vermedi. Tek söylediği

Onu bu konuda sorguladığım video görüşmesi, bunun uzun bir hikaye olduğuydu.

O da bunu hatırlıyor olmalı çünkü gözleri eğlenceyle parıldıyor. "İyi denemeydi." Artık çoğunlukla boş olan tepsiye bakıyor. "Doydunuz mu, yoksa başka bir şey ister misiniz?"

O kadar ki midem patlamak üzere ama henüz gitmesini istemiyorum. Öğrenmek için can attığım şeylere daha yeni başlamışken olmaz. "Biraz meyve iyi olurdu," diyorum umutla. "Belki biraz çilek, eğer varsa? Ve kahve. Ben de kahve isterim."

Daha da eğlenmiş görünüyor ama itiraz etmeden ayağa kalkıyor. "Pekâlâ. Hemen döneceğim."

Alnıma bir öpücük bırakıp tepsiyi alıyor ve dışarı çıkıyor.

Mutfağa girdiğimde hâlâ gülümsüyorum. Zaychik'im manipölasyon girişimlerinde o kadar şeffaf ki. Bana söz vermiştin. Onu oracıkta yakalayıp öpmemek için kendimi zor tuttum -özellikle de bunu söylerken, alt dudağını küçük bir dudak bükmeyle, hırçın bir çocuk gibi dışarı ittiği için.

Artık benden daha az korkmasını, güzel kahverengi gözlerinde korku yerine merak olmasını seviyorum. Onun varlığında içimdeki canavarı dizginlemek, rahat ve güvende hissetmesini sağlamak için elimden geleni yapıyorum ve görünüşe göre başarıyorum - ki bu da tüm kısıtlamalara değiyor. Peki ya ellerim ona dokunma ihtiyacıyla titriyorsa, kendimi onun kaygan, sıcak bedeninin derinliklerine sokarken onu sıkıca kendime bastırmak istiyorsam?

Sabırlı

olabilirim. Nazik

olabilirim.

Kız kardeşimin hikayesini aklından silmek için gereken
buysa, ona lanet bir hadım gibi bakabilirim.

Olacak gibi değil. Chloe'nin sorularıyla nereye varmaya çalıştığını biliyorum. Hikayenin tamamını bilmek istiyor ve onu suçlayamam. Kahve, çilek, bunlar sadece bahane. İsteddiği şey benimle daha fazla zaman geçirmek, daha fazla araştırmak ve ben de ona gerçeğin ne kadarını vermek istediğime karar vermek zorundayım.

"O nasıl?" Lyudmila tepsiyi tezgâha koyarken soruyor ve ben de Chloe'nin durumu hakkında bilgi veriyorum - yani daha iyi olduğunu söylüyorum. Bu sabah bandajlarını değiştirdim ve yarası güzelce iyileşiyor gibi görünüyordu. Ayrıca gizlice komodinin üzerindeki hapları saydım ve şimdiye kadar sadece birkaç tane almış gibi görünüyor - bu da başka bir iyiye işaret.

Mantıken Chloe'nin birkaç ağrı kesici yüzünden bağımlılığa sürüklenmeyeceğini biliyorum ama Alina'nın mücadelesine tanık olduktan sonra endişelenmeden edemiyorum.

Lyudmila, Chloe'nin isteklerini ona ilettikten sonra, "Bu kadar iştahlı olması iyi," dedi. "Yine de çay içse daha iyi olur."

"Anlaştık. Ama ona istediği kahveyi verelim."

Lyudmila homurdanarak onaylıyor ve ustaca düzenlenmiş bir tepsi çilek, ahududu ve yaban mersini ile bir fincan dumanı tüten sıcak kahve hazırlıyor. Ona teşekkür ediyorum ve aceleyle zayçikimin beklediği üst kata çıkıyorum.

Bugün onun bir sorusuna cevap verebileceğime, ona gerçeğin bir kısmını verebileceğime karar verdim.

Odasına girip yatağın kenarına oturduğumda ve tepsiyi komodinin üzerindeki yerine yerleştirdiğimde gözleri merakla parlıyor.

"Ee," diye başlıyor, "şu-

"Aç," diye emrediyorum usulca, bir çileği sapından tutup kaldırıyorum ve dolgun dudakları itaatkâr bir şekilde ayrıldığında, sulu meyveyi içeri itiyorum ve beyaz dişlerinin etine batışını izliyorum - dişlerimi onunkilere batırmak istediğim gibi.

Şehvetin sarsıntısı o kadar ani, o kadar güçlü ki, dürtüyle hareket etmemek için vücudumdaki her kası germek zorunda kalıyorum. Onu isteme şeklimde neredeyse yamyamca bir şey var, pürüzsüz, bronz teninin tadına bakma ve onu bir kez daha tükenene kadar becerdikten sonra çıplak vücudundaki ter yalama düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Meme uçlarının dilimde nasıl hissettirdiğini, onun tuz ve çilek özünü ve az önceki kontrolümü hatırlıyorum.

Birdenbire kendimi eski bir ip kadar ince ve yıpranmış hissediyorum.

O da geriliyor, gözleri gözlerime kilitleniyor, ince vücudu avın ilkel farkındalığıyla kaskatı kesiliyor. Ağzından bir damla çilek suyu kaçıyor ve ben içgüdüsel olarak onu başparmağımla yakalıyorum, kalbim onun sıcak tenini hissederken şiddetle çarpıyor, alt dudağının yumuşaklığı, tamamen parlak kırmızı ve meyve suyundan yapışkan. Bakışlarını tutarak başparmağımı ağzıma götürüyorum ve emerek temizliyorum, kendime orada durmak için güvenebilseydim onun o tatlı, çilek yapışkan dudaklarını emeceğim gibi.

Gözleri açılıyor, hareketlerim karşısında nefesi kesiliyor ve bakışları tekrar gözlerimle buluşmadan önce bir süre dudaklarıma kayıyor. O da benim kadar tahrik olmuş durumda, bunu görebiliyorum ve aramızdaki havada kavurucu bir gerilim kaynıyor, kemiklerim yanıyormuş gibi hissedene kadar odayı ısıtıyor, aletim o kadar sertleşiyor ki fermuar uzunluğunda bir iz bırakacak. Avuçlarımın altındaki esnek etini hissedebiliyorum, parlayan kırmızı dudaklarının tadını alabiliyorum-

Uzaktan gelen bir çocuk kahkahası beni kendime getirdi ve ona doğru eğildiğimi fark ettim, elim çoktan battaniyesinin içindeydi. Hay sikeyim. Yumruğumu çözerek ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Derin, temizleyici nefesler alarak, Arkash'ın peşinde koşturduğu oğlumun garaj yolunda koşturduğunu görüyorum. O kadar çok gülüyor ki kurşun geçirmez camdan bile onu duyabiliyorum ve bu ses beynimi saran şehvet sisini daha da temizliyor.

Lanet olsun. Kendimi kontrol edebildiğimi sanıyordum, dün onu yıkadıktan sonra kendime hâkim olduğumdan emindim. Onu istiyordum, evet, ama kendimi bu istekten uzaklaştırıp yalnızca onun iyiliğine, ameliyattan yeni çıkmış olmasına ve bakıcısı olmama ihtiyaç duymasına odaklanabiliyordum. Bugün ise o daha iyi ve benim özdenetimim bin kat daha kötü.

"Um, Nikolai..." Chloe'nin tonu belirsiz, sesi yumuşak ve hafif boğuk. Bunu duymak beni bir kez daha açlıkla ürpertiyor. Yine de bu sefer, o orada değil ve kendimi toparlamak, vahşi ihtiyacı dizginlemek daha kolay.

İfademi düzelterek ellerimi arkamda birleştiriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Evet, zaychik?"

Narin boğazı bir yutkunmayla dalgalanıyor. "Slava'nın orada ne işi var?"

"Muhafızlarımdan biriyle kovalamaca oynuyor." Yatağa geri dönüp ayak ucuna oturuyorum, aynı mobilyayı kullanırken ondan olabildiğince uzakta durmaya çalışıyorum. "Pavel yemekten sonra temizlik Slava'ya göz kulak olmasını istemiş olmalı."

Küçük beyaz dişleri alt dudağını endişelendiriyor. "Doğru. Doğru." Beni dikkatle izlerken kahve fincanını eline alıyor ve sıcak sıvıyı üflüyor. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum - en çok ilgilendiği konuya yaklaşmanın en iyi yolunu tartışıyor - ben de ona yardım etmeye karar veriyorum.

Babam hakkında konuşmaya hazır değilim ama ona oğlum hakkındaki gerçeği anlatabilirim.

Bakışlarını tutarak sakın bir şekilde, "Beş yıl önce kardeşim Valery yirmi ikinci yaş gününü Moskova'da bir gece kulübünde kutladı. Yılın partisiydi; dünyanın bizim bölgemizdeki herkes oradaydı - sonradan öğrendiğime göre, ailemizin uzun süreli düşmanı ve rakibinin münzevi kızı Ksenia Leonova da dahil."

Chloe şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Leonova mı? Daha önce bahsettiğin Leonovlar gibi mi? Gerçek Rus mafya ailesi mi?"

"Bu etiketi de reddederler ama evet. Onlar çok daha kirli bir havuzda balık tutuyorlar. Her halükarda, kardeşi Alexei'nin aksine, Ksenia her zaman halkın gözünden uzak durdu, bu yüzden bana yaklaştığında kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." İçimde tutuşan tanıdık öfkeyi kontrol etmek için bir nefes alıyorum. "Onu sosyetik ya da manken özentisi biri sanmıştım,

Dans ettik, birkaç kadeh içtik, sonra da sevişmek için bir otele gittik."

Chloe hafifçe irkiliyor, kahve fincanı elinde sallanıyor. Hızla hareket ediyorum, koyu renkli sıvı dökülmeden önce fincanı ondan alıp tepsiye geri koyuyorum. Sonra ona daha yakın oturuyorum.

Ksenia'yı hatırlamanın iyi yanı libidomu öldürmesi.

"Her zaman yaptığım gibi prezervatif taktım," diye devam ediyorum ve Chloe'nin gözleri açılıyor. Hikâyenin nereye gittiğini anlamış olmalı. "Evet," diyorum o daha sormadan, "kırıldı. Ya öyle ya da bir şekilde kurcaladı -hâlâ hangisi olduğunu bilmiyorum. O sırada hiçbir şey fark etmedim. Birkaç kadeh içmiştim ve gece pek de unutulmaz değildi. Aslında, sekiz ay kadar önce Ksenia'nın bir arkadaşı beni arayıp Ksenia'nın bir araba kazasında öldüğünü ve ardında bir oğul - günlüğüne göre benim oğlum - bıraktığını söyleyene kadar her şeyi unutmuştum."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Chloe, dehşete düşmüş görünüyordu. "Yani Slava'nın annesi-"

"Kim olduğunu bilseydim tehlikeli madde kıyafetiyle dokunmayacağım biri, evet. Ailelerimiz arasındaki ilişkiler en hafif tabirle on yıllardır gergindi."

"Onlarca yıl mı? Neden?"

"Size az önce anlattığım, büyükbabamın gulag'a gönderilmesiyle ilgili hikayeyi hatırlıyor musunuz?"

Chloe başını sallıyor ve dikkatle kahvesini yeniden alıyor.

"Onu Parti'ye sadakatsizlikle suçlayan kişi Ksenia'nın büyükbabası Matvey Leonov'du."

Kupa ağzının ortasındayken donup kalıyor. "Oh. Vay canına." "Evet. O zehirli bir yılan, tüm Leonovlar gibi- ama özellikle Ksenia." Kendime rağmen sesimden acı bir nefret damlıyor. "Bugüne kadar, başından beri beni sikmeyi planlayıp planlamadığını ya da hamile kalmasının bir kaza olup olmadığını bilmiyorum. Her iki durumda da, bana bir oğlum olduğunu söylemedi. Muhtemelen bana hiç söylemeyecekti. Eğer söylemeseydi

Ölseydi Slava'nın varlığından haberdar olmayabilirdim - en azından bizim çevremizde görünecek yaşa gelene kadar. O noktada, benzerlik herkesi Molotov'un gerçek babalığına olmasa da mirasına dair bilgilendirirdi." Ağzım buruştu. "Kardeşlerimi ya da kuzenimi görmedin ama hepimiz birbirimize çok benziyoruz."

Chloe bir yudum bile almadan kahveyi komodinin üzerine geri koydu. "Sence o gece sana neden yaklaştı? Senin kim olduğunu biliyor olmalıydı, değil mi?"

"Tabii ki öyle." Onun aksine ben Moskova'nın yüksek sosyetesinde iyi tanınıyordum. "Nedenine gelince, hâlâ hiçbir fikrim yok. Belki her şeyi o planladı, kırılan prezervatife kadar, ya da belki sadece genç ve aptaldı ve tehlikeyle flört etmek istedi. Partiye neden geldiğini ya da nasıl girdiğini bile bilmiyorum - kesinlikle Leonov'ların hiçbiri davet edilmemişti. Her iki durumda da sonuç aynı: Sekiz ay öncesine kadar bilmediğim bir oğlum var. Yarı Leonov olan bir oğlum."

Chloe nefesini içine çekiyor. "Bekle bir saniye. Bu yüzden mi
-"

"Burada mı?" Başını sallayınca, mizahsızca gülümsedim. "Tahmin ettin, zaychik. Annesinin ailesi onu bana tam olarak etmedi. Slava'nın varlığını Ksenia'nın ölümünden bir hafta sonra öğrendim ve o zamana kadar zaten Ksenia'nın babası Boris Leonov'la yaşıyordu - zalim ve şiddet eğilimleriyle bilinen bir adam. Hiçbir zaman çocuk istemedim, çocuk sahibi olmayı planlamadım ama oğlumu onun pençelerine bırakamazdım, onu o engerek yuvasında büyümeye terk edemezdim."

"Ne yaptın yani? Onu onlardan mı çaldın?"

Başımı salladım. "Kardeşlerimle birlikte güvenliklerini aşmanın bir yolunu bulmamız neredeyse iki ayımızı aldı ama onu çıkardık ve kimsenin kim olduğumuzu bilmediği ve Leonov'lara aniden bir çocuğum olduğunu rapor edemeyeceği buraya getirdim."

Pürüzsüz alnı şaşkınlıkla örölüyor. "Anlamıyorum. Neden yasal yollara başvurmadınız? Slava'nın babası sensin. Basit bir babalık testiyle velayetini alamaz mıydın?"

"Leonov'lardan başkası olsaydı yapabilirdim ve yapardım da. Bizim onlardan nefret ettiğimiz kadar onlar da ailemizden nefret ediyor ve bizi engellemek için her şeyi yaparlardı... beni engellemek için. Velayet davası açtığım an, yani Slava'nın varlığından haberdar olduğumu anladıkları an, onu asla bulamayacağımız bir yere götürüp saklayacaklardı. Belki de mahkemeler uğruna ölümü uydurulacaktı ya da belki de onu gerçekten öldüreceklerdi. Beni oğlumu büyütme şansından mahrum etmek için her şeyi yaparlardı."

Chloe dehşet içinde nefesini tuttu. "Sence onlar...?"

"Yaşlı Leonov'un başına gelmeyen kalmadı." Ya da Alexei ve Ruslan, Ksenia'nın aynı derecede acımasız kardeşleri.

Chloe dehşete düşmüş görünüyor. "Bu korkunç." Sonra gözleri büyüyor ve tekrar soluk soluğa kalıyor. "Büyükbaba Duck! Tanrım... Sence Ksenia'nın babası onunla yaşarken Slava'ya zarar vermiş midir?"

"Şaşırmazdım." Düzgün bir ton tutturmaya çalışıyorum ama sesime sızan karanlık öfke onu sert ve gırtlaktan çıkan bir ses haline getiriyor. "Slava büyükbabasıyla geçirdiği zamanlardan hiç bahsetmedi, ama ilk başta bana ve Pavel'e karşı davranışları... bir dereceye kadar hâlâ bana karşı davranışları..." Duruyorum, boğazım bir öfke dalgasıyla kapanıyor.

Boris Leonov'un oğluma karşı davranışları hakkında beslediğim belli belirsiz şüpheler, Chloe bana Slava'nın çocuk hikâyesinde Büyükbaba Duck'a verdiği tuhaf tepkiyi anlattığında neredeyse kesinlik kazanmıştı. Ksenia'nın babasının hâlâ hayatta olmasının tek nedeni, Konstantin'in ekibinin özenle gizlediği, son evre pankreas kanseri olduğu ve acı dolu birkaç aydan fazla yaşamasının beklenmediği gerçeğini ortaya çıkarmış olmasıydı.

Onu öldürmek istemediğim bir merhamet olurdu.

Chloe elini dizime koydu. "Çok üzgünüm Nikolai." Yumuşak kahverengi gözleri sempati ve içimde yanan öfkenin yankısıyla dolu.

O da Slava'ya zarar veren herkesi parçalamak istiyor, bunu söyleyebilirim.

Çaba sarf ederek öfkemi bastırıyorum. Doğa zaten Boris Leonov için en mükemmel işkenceyi tasarladı ve ben bununla yetinmek zorundayım. Ksenia'nın babasının vurulmasını emretmekle elde edeceğim tek şey, onun çektiği acıyı kısaltmak ve ailelerimiz arasında açık bir savaşı tetiklemek olacaktır. Şu anda, tam olarak bir ateşkes olmasa da, en azından bir yumuşama var: Hem iş hem de kişisel düzeyde sürekli sürtüşmelere rağmen birkaç yıldır hiç kan dökülmedi.

Boris'i öldürürsem ya da Slava'nın kaçırılmasının arkasında benim olduğumu öğrenirlerse bu değişecek. Şu anda bu konuda bazı şüpheler taşıyor olabilirler - Duşanbe'deki karşılaşmamız sırasında Aleksey kesinlikle bazı ipuçları verdi- ama emin olmadıkça bu şüphelere göre hareket etmeyeceklerdir. Sadece bunu yapmak savaşı başlatmak anlamına geleceği için değil, eğer yanılıyorsa ve Slava'dan haberim yoksa, saldırıları bana ipucu verebilir ve tüm çirkin, kıvrımlı solucan kutusunu açabilir.

Kendi adıma, sahip oldukları tek şeyin şüpheler olmasını sağlamak için elimden geleni yaptım. Slava'yı yerleşkelerinden çıkarmadan üç hafta önce Rusya'dan ayrıldım, bu yüzden zaman çizelgeleri çok yakın olmayacaktı ve Ksenia'nın arkadaşı, günlüğü bulduktan sonra beni arayan kişi, bir milyon dolar ve yeni bir kimlikle Yeni Zelanda'ya yerleştirildi ve konuşmamızı aktarmak için Leonovlardan herhangi biriyle iletişime geçerse, Rusya'daki ailesinin bedelini ödeyeceğine dair bir söz verdi.

Chloe'yle tüm bu ayrıntılara girmiyorum artık. Gerek yok; ona anlattıklarımın kendi sonuçlarını çıkarabilir. Bunun yerine elini kendi elimle kapatıp ağırbaşlı bir şekilde, "Teşekkür , zaychik," diyorum. Onun sempatisi ve Slava'nın adına duyduğu öfke öfkemi yatıştırıyor, küçük elinin sıcaklığı

Kotumun kalın malzemesine rağmen avuç içlerim tenime sızıyordu.

Yutkunuyor ve elini geri çekip bakışlarını kaçırıyor. Bundan korktuğunu fark ediyorum, benimle duygusal yakınlık kurmaktan korkuyor. Bu hem cesaret kırıcı hem de cesaret verici. Cesaret kırıcı çünkü bunu geride bırakmamızı, Alina'nın ifşaatlarından önceki halimize dönmemizi istiyorum. Ve cesaret verici çünkü bana bizim için umut olduğunu söylüyor... benden ne kadar tiksirmek ve korkmak istese de, duyguları bundan daha karmaşık.

Hayal kırıklığımı dizginleyerek bana dönmesini bekliyorum ve döndüğünde kahveyi alıp ona uzatıyorum. "Al, zaychik." Ses tonum sakın ve mülayim. "Bunu soğumadan içmelisin."

Şimdilik gerçeklerden saklanmasına, kalkanlarını ve savunmasını kurmasına izin vereceğim. Bunlar onu benden kurtarmayacak. Hiçbir şey kurtaramaz.

Hoşuna gitse de gitmese de, ona sahip olacağım. Kalbi, aklı, bedeni ve ruhuyla.

Bir fincan kahve içmeme rağmen öğle yemeğinden hemen sonra uykuya dalıyorum ve Nikolai bana akşam yemeği getirene kadar uyukluyorum. Sanırım beni bu kadar uykulu yapan ağrı kesiciler - ya da beynim uykuyu, endişeye neden olan cevapsız sorulardan saklanırken en son vahiyleri işlemenin bir yolu olarak kullanıyor.

Slava'yı kaçırdılar, annesinin ailesinden çaldılar. Sanırım şok olmalıydım ama olmadım. Sanırım bir seviyede böyle bir şeyden şüpheleniyordum; bu, algıladığım yanlışlığın bir parçasıydı, bu aileden -özellikle de karanlık bir şekilde büyüleyici esir alıcım- almaya devam ettiğim rahatsız edici titreşim.

Eylemlerini kınamak istiyorum, ama bunun yerine onları alkışlamaktan kendimi alamıyorum. Nikolai, oğlunu potansiyel olarak istismarcı bir durumdan kurtarmak için hayatını tamamen değiştirdi, ülkesini terk etti ve Molotov holdinginin başındaki rolünden vazgeçti. Her baba çocuğu için bunu yapmaz, özellikle de tanımadığı bir çocuk için.

Hiç istemediğini iddia ettiği bir çocuk.

Bu itirafı hatırladıkça göğsüm sıkışıyor, o kadar gelişi güzel, o kadar hazırlıksız, sanki önemli değilmiş gibi ortaya atılmıştı ki. Açıklama yapmadı, ayrıntılara girmede ama satır aralarını okuyabiliyordum.

Kendisi için yaşama, seyahat etme ya da aşırı nüfusu önleme arzusu ya da insanların genellikle çocuk sahibi olmamayı tercih etmeleri için gösterdikleri başka bir neden değildi. Nikolai'nin durumunda, baba olmak istemiyordu çünkü iyi bir baba olamayacağını düşünüyordu... ve çünkü soyunun devam etmesini istemiyordu. Tutsağımın bir parçası ya yaptıkları ya da olduğu şey yüzünden kendinden nefret ediyor.

Bir Molotof.

Bana anlattığı hikayeyi, ailesinin geçmişini ve yetiştirilme tarzını düşünüyordum. İkincisi hakkında fazla bir şey söylemedi, ancak atladığı noktalar da en az verdiği detaylar kadar açıklayıcıydı. Hayatı, sadece en acımasız olanların kazanabileceği, hayatta kalmak ve egemen olmak için bitmek bilmeyen bir savaş olarak görmeyi öğrendiği açıktı.

Her iddiasına varım ki, babasının ellerinde yetişmesi, Moğol atasının on üçüncü yüzyılda oğlunu yetiştirme tarzından çok da uzak değildi, işkence becerileri ve her şey.

Yemek sırasında daha derinlere inmeye çalışıyorum ama Nikolai artık kendinden bahsedecek havada değil. Bunun yerine bana mantarlı sos ve tatlı patates püresiyle şarapta haşlanmış geyik eti yedirirken sohbeti bana odaklıyor: sevdiğim ve sevmediğim yemekler, en sevdiğim filmler, üniversitedeki arkadaşlarım. Ve bunu o kadar ustaca yapıyor ki, oda arkadaşımın kedisinin yatağıma işediği zamanı ve erkek arkadaşlarımdan birinin annemi öğrencilerden biri zannedip birinci sınıf oryantasyonumuz sırasında ona nasıl asıldığını anlatırken kendimi onunla çekinmeden konuşurken, gülümserken ve gülerken buluyorum.

Sanki görüntülü sohbetlerimize geri dönmüşüz gibi, sanki dönüşünden bu yana yaşanan her şey korkunç bir ateş rüyasından başka bir şey değilmiş gibi.

Yemek bitip de bana iyi geceler öpücüğü verene kadar, dudakları yumuşak ve serin, aklımdaki diğer soruların cevaplarını alma fırsatını kaçırdığımı fark ediyorum.

Ertesi sabah Nikolai bana kahvaltı getirdiğinde de aynı şey tekrarlanıyor. Sohbeti babasına -ya da babama- getirme çabalarımından ustalıkla kaçınıyor. Bunun yerine bana greçka (Alina'nın yulaf ezmesi yerine sevdiği kavrulmuş karabuğday kashası) yedirirken Slava'nın gelişimini ve planladığım sonraki dersleri tartışıyoruz. Sonra duş almama yardım ediyor, bandajımı değiştiriyor ve ısrarım üzerine bana bir çift yoga pantolonu ve yumuşak bir tişört giydiriyor.

Bileğim de kolum gibi daha iyi hissediyor, bu yüzden ayağa kalkıp dolaşmak .

Beni taşımaya izin vermek yerine kararlı bir şekilde Slava'nın odasına doğru topalladığımda, "Aşırıya kaçma," diye beni uyarıyor. "İyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacın var."

"Sakin olacağım, merak etme," diyorum Slava'nın yatağına uzanarak -çocuğun çok hoşuna gidecek şekilde. "Biraz kitap okuyacağız, biraz kale yapacağız... Yorucu bir şey olmayacak, söz veriyorum."

Nikolai hâlâ endişeli görünüyor, bu yüzden ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Daha iyiyim, gerçekten. Bu sabah ağrı kesiciye bile ihtiyacım olmadı." İkincisi tamamen doğru değil -kolumdaki sıkıcı, dırdırcı ağrı için kesinlikle bir ağrı kesici kullanabilirdim- ama kendi başıma dayanıp dayanamayacağımı görmek için bir tane almamaya karar verdim.

Her iki durumda da, güvencem amaçlandığı gibi işe yarıyor. Nikolay'ın yüzü aydınlanıyor. "Pekala o zaman," diyor ve oğluna Rusça birkaç kelime söyleyerek bizi derslerimizle baş başa bırakıyor.

Kuşluk vakti kolum daha çok ağrımaya başladı -Slava kucağıma tırmanırken yanlışlıkla askıya çarptı- ve ben de ağrı kesiciyi almak için odama geri döndüm.

Koridorda, yemyeşil güllerden ayçiçeklerine ve lalelere kadar her şeyin olduğu kocaman bir buket çiçek taşıyan Lyudmila'ya rastlıyorum. Ne için olduğunu sorduğumda "Alina'nın doğum günü" diye cevap veriyor. "Büyük bir doğum günü. Bugün yirmi beş yaşına bastı."

Hay aksi. Birlikte ot içtiğimizde Alina doğum gününün bu hafta olduğundan bahsetmişti. Ama bugün olduğunu bilmiyordum.

Hızlı düşünerek Lyudmila'ya "Nikolai nerede?" diye sordum.

Bir tür hediyeye ihtiyacım var ve aklıma gelen tek şey yakınlardaki ormandan topladığım kendi çiçeklerimden oluşan bir buket. Yürüyüşlerim sırasında, bolca yetiştikleri birkaç yer tespit ettim.

İşin püf noktası, ayak bileğim yaramazlık yaparken o yerlerden birine gitmek olacak, ama Nikolai umarım burada devreye girer.

Lyudmila ofisine doğru başını sallıyor. "Çalışıyor."

Beni geçip Alina'nın odasına doğru ilerliyor ve ben dudağımı ısırarak Nikolai'nin kapalı ofis kapısına bakıyorum. Bölmeye cesaret edebilir miyim?

Alina'nın odasından gelen kadınsı kahkahalar ve hareketli Rusça konuşmalar benim için karar veriyor.

En azından Nikolai'nin kız kardeşi için bir şeyler almadan edemezdim. Topallayarak Nikolai'nin ofisine gittim ve sessizce kapıyı çaldım.

"Da," diye yanıtlıyor derin sesi - evet Rusça.

Derin bir nefes alıyorum. "Ben Chloe. Sadece merak ediyordum da

."

Kapı açılıyor ve nefesimi kesip kalp atışlarımı hızlandıran göz alıcı yeşil-altın gözler benimkilerle buluştuğunda kelimeler dudaklarımda canlanıyor.

Lanet olsun.

Vücudum ona bu kadar güçlü tepki vermeyi bırakacak mı? Bu noktada, seviştik ve beni birkaç kez yıkadı, ancak erkeksi güzelliği hala birkaç saat ayrı kaldığımız her seferinde beni şaşırtıyor.

"Ne oldu, zaychik?" diye soruyor, kara kaşları birbirine çarparak bana hızlı ve endişeli bir bakış atıyor.

Cevap veremeden ellerimi tuttu. "Her şey yolunda mı?" "Evet, her şey yolunda. Ben sadece..." Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum. Koridor boştu, ama ben yine de her ihtimale karşı. "Alina için bir hediye ihtiyacım var."

"Ah. İçeri gel." Beni ofisine götürüyor ve minnetle gömüldüğüm bir sandalyeye yönlendiriyor. Bugün o kadar yürümekle aşırıya kaçmış olabilirim; ayak bileğim daha iyi ama kesinlikle tamamen iyi değil. Kolum da öyle.

Bu ağrı kesici her geçen dakika daha da gerekli hale geliyor.

Nikolai masasındaki bir çekmeceyi açarak, "İşte," diyor. Küçük siyah bir kutu çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu ona verebilirsin."

Kafam karıştı, açtım ve içindeki elmas işlemeli bileziğe bakakaldım.

Ne oluyor be?

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor. "Ne demek istiyorsun, ona vereyim mi?"

"Bu senin hediyen olabilir," diyor Nikolay soğukkanlılıkla. "Ona başka bir mücevher vereceğim."

Ciddi mi bu?

"Tabii ki benim hediyem olamaz," diyorum konuşma gücümü toparladığımda. "Bunu onun için aldın, benim için değil. O bilezikteki tek bir taşı bile karşılayamam ve Alina da bunu biliyor."

Omuz silkiyor. "Ne olmuş yani? Ne olursa olsun hoşuna gidecektir."

Aman Tanrım. Nefes alıyorum ve üçe kadar sayıyorum. "Hayır, vermeyecek. Çünkü ona başka bir şey vereceğim - aslında benden gelen bir şey."

"Ne gibi?"

"Çiçekler. Onun için bir buket hazırlamak istiyorum. Buradan çok uzak olmayan bir yerde gerçekten güzel çiçeklerin açtığını gördüm."

Kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "Bu bilekle yürüyüşe çıkmaya imkan yok."

"Uzak değil. Özellikle de benimle gelir ve yardım edersen."

Kaplan gözlerinde tuhaf bir parıltı belirliyor. "Seni çiçek toplamaya götürmemi ister misin?"

Şimdi bunu söylediğine göre kulağa ne kadar saçma geldiğini ve ne kadar büyük bir istek olduğunu anlıyorum. Ne düşünüyordum ki ben? O benim erkek arkadaşım değil; o beni esir alan, çok daha önemli şeyleri olan güçlü ve tehlikeli bir adam.

"Pekâlâ," diyor ben geri adım atmadan. "İşimi bitirmem için bana bir dakika ver, sonra gidelim."

Chloe'nin "gayet iyi" yürüyebildiğini iddia etmesine aldırmadan onu odasına götürüyorum ve yazdığım mesajı bitirmek için geri dönüyorum, Valery'nin yeni gelenine DNA örneğinin nasıl ve nerede toplanmasını istediğimi söylüyorum. Kardeşimin bu iş için gönderdiği kişi bir erkek değil, bir kadın - ki bu daha da iyi.

Bransford'a yaklaşma konusunda bazı ilginç olasılıkların önünü açıyor.

Daha sonra birkaç acil mesaja daha cevap veriyorum ve çiçek toplama gezimiz için Chloe'yi almaya gidiyorum.

Odasına yaklaşırken kalbim beklentiyle çarpıyor. Belki çok fazla anlam çıkarıyorum ama beni aktif olarak araması, bu saçma bahaneyle de olsa benimle vakit geçirmek istemesi beni cesaretlendiriyor.

Onun sabırlı, platonik bakıcısından başka bir şey olmama stratejim işe yarıyor. Yavaş ama emin adımlarla, zaychik'im benden korkusunu kaybediyor, kalkanlarını indiriyor. Ve bu iyi bir şey çünkü daha ne kadar sabırlı kalabileceğimi bilmiyorum.

O kendini ne kadar iyi hissederse, içimdeki canavarı kontrol etmek, içgüdülerimin gerektirdiği gibi ona sahip çıkmaktan kendimi alıkoymak o kadar zorlaşıyor.

Odasına girdiğimde haberleri izliyordu. Beni görünce televizyonu kapatıyor ve yüzünde bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. "Ben hazırım."

Göğsümün derinliklerinde bir şey aynı anda hem genişliyor hem de daralıyor. "Gidip şu çiçekleri alalım o zaman."

Bileğinin ne kadar iyi iyileştiğini görmek için bana doğru kendi başına yürümesine izin verdim. Yine de bana ulaşır ulaşmaz, itirazlarını bir kez daha görmezden gelerek onu kucağıma alıyorum. Topallamasını izleyemem - canımı çok acıtıyor - bu yüzden bu yürüyüşün gerçekleşmesinin tek yolu onun kollarımda olması.

Evden çıkarken "Beni oraya kadar taşımayı cidden planlamıyorsun," diyor.

Ona gülümsüyorum. "Neden olmasın, zaychik?"

Onu kucağıma almayı, bana yaslandığını hissetmeyi seviyorum. Bileği iyileşene kadar, onu mümkün olduğunca çok taşımaya niyetliyim - ve belki sonrasında da.

"Öncelikle, aklımdaki noktaya en az yarım mil var," diyor büyük bir ciddiyetle, sanki yarım mil gerçek bir mesafeymiş gibi. "Bana dirseğini ödünç verirsen, oraya yavaş bir tempoda yürüyebilirim."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Ama ben ağırım. Bu mümkün değil-"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Onun küçük, kızgın yüzüne sırtıyorum. "Zaychik, senden daha ağır sırt çantalarını bir gün boyunca taşıdım."

Gözlerini kırpıştırıyor. "Yani... sen ordudayken mi?"

"Ve şimdi. Pavel ve ben formda kalmak için sık sık muhafızlarla birlikte antrenman yapıyoruz."

"Uh-huh. Ama yine de-"

"Buna ne dersin? Söz veriyorum, yorulursam yürümene izin vereceğim." Ya da ölürsem. O bileğiyle ormanda yürümesinin tek yolu bu.

Öfkelendi. "Peki. Maço ol, kolların koptuğunda umurumda olacak mı gör. Çiçekler şu tarafta." ormana giden küçük bir toprak yolu işaret ediyor,

Sonra başını omzuma koyuyor, sanki biraz kestirmeyi planlıyormuş gibi.

Gülüyorum ve onu alçak dallardan ve çalılardan korumaya dikkat ederek gösterdiği patikaya doğru ilerliyorum. Kendimi en son ne zaman bu kadar hafif hissettiğimi hatırlamıyorum, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Kollarımdaki hafif ağırlığı beni yormak yerine canlandırıyor, vücudunun benimkine karşı hissi sadece her zamanki cinsel açlığı değil, aynı zamanda sıcak ve saf bir şeyi de çağrıştırıyor... neredeyse neşe gibi bir şey.

Sanki son birkaç yıldır üzerimde asılı duran kara bulutlar bir anlığına kalkmış ve güneşli gökyüzünün bir parçasını ortaya çıkarmış gibi.

Bu his, ara sıra aptal maço erkekler ve egoları hakkında homurdanmasının da yardımıyla, gideceğimiz yere kadar yol boyunca devam ediyor. Hakaret etmek istediğinden eminim ama tek hissettiğim rahatlamayla karışık bir eğlence. Huysuz ve aksi olması hoşuma gidiyor; bu benim yanımda kendini güvende hissettiği, duyduklarını ve yaptığını gördüklerini unuttuğu anlamına geliyor.

Bir canavar olduğumu unutmak.

Küçük, kır çiçekleriyle bezeli bir çayıra geldiğimizde, çiçekleri toplaması için onu yere bırakıyorum. Askıya rağmen görevini hızlı ve etkili bir şekilde yerine getiriyor, çevik parmakları dağınık bitkileri koparıyor ve onları güzel bir şekilde düzenliyor. İşini bitirdiğinde, bunun iyi bir hediye fikri olduğunu kabul etmek zorundayım - kız kardeşim bu sıra dışı, orman kokulu bukete bayılacak.

"Eve gitmek için hazırım," diyor sahte bir kibirle ve ben onu kucağıma alırken gülüyorum, elindeki çiçekleri ezmemeye dikkat ederek. Çiçeklerin kokusu saçlarının taze, sarhoş edici kokusuna karışıyor ve vücudum bir uyarılma dalgasıyla tutuşuyor, başını omzuma yaslayıp burnu boynuma değerken sikim sertleşiyor.

"Yokuş yukarı daha zor, değil mi?" diyor neşeyle, ben eve giden patikadan yukarı çıkarken. Başını kaldırıp avucunu göğsüme koyuyor ve sırtıyor. "Kalbin şimdiden daha hızlı atıyor."

Öyle ama onun düşündüğü sebepten değil. Tek yapabildiğim onu en yakın ağaca yaslamak ve küçük, sıkı bedeninin derinliklerine dalmak. Onu hissetmek, kokusunu duymak, gözlerindeki o muzip ışıltı - hepsi içimde yanan ateşe, bastırmak için çok uğraştığım şiddetli açlığa yakıt ekliyor.

Bakışlarım onun dudaklarına kayınca hızım yavaşlıyor, o kadar güzel ve dolgun ki, o parlak, alaycı gülümsemesiyle baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılıyor.

Yapma bunu.

Kalp atışlarım kulaklarımda bir kükremeye dönüşüyor.

Sakın .

Görüşüm tünele dönüyor, etrafımızdaki dünya . Tek görebildiğim onun güneş kadar parlak ve sıcak gülümsemesi; tek hissedebildiğim ise damarlarımı kavuran cinsel sıcaklık.

Sakın .

Ben tamamen durup ona bakarken gülümsemesi kayboluyor, yumuşak kahverengi gözlerine temkinli bir bakış giriyor. "Nikolai, öyle demek istemedim-"

Dudaklarım onunkileri kaplıyor, sözlerinin geri kalanını yutuyorum. Kahretsin, tadı çok güzel. Elmalar, meyveler ve çiçekler gibi, sağlıklı, vahşi ve taze bir şey. Bu baş döndürücü tat içimdeki karanlık açlığı besliyor, derimin altında uğuldayan vahşi ihtiyaca katkıda bulunuyor.

Dudakları benimkinin baskısı altında ayrılıyor ve dilim ağzının kaygan, sıcak derinliklerini istila ediyor, bu lezzetin, onun tatlı, temiz özünün her parçasını arıyor. Açgözlülükle, nefes nefese nefesini içime çekiyorum, alt dudağını dişlerimle çekiştirirken boğazını titreten iniltinin tadını çıkarıyorum, bu sırada neredeyse kırılgan derisini parçalıyorum.

Benim. O benim. Onu tüketmek, yutmak, damgalamak istiyorum... onu almak, vahşileştirmek, yok etmek. Hayır, yok etmek değil, sahip olmak, gerçi benim Molotof olmamla birlikte, temelde aynı şey. Ona olan ihtiyacım saplantılı ve karanlık, onun ve benim için tehlikeli. Ama şimdi bunu düşünmeyi reddediyorum, ailemin kavgalarını hatırlamayı reddediyorum ve

Büyükannenin uyarıları. Chloe'yi bana kader getirdi ve yolumuzu kader belirleyecek. Şimdilik, o benim hakkım, benim sahibim.

Öfkeli bir şekilde öpücüğü derinleştiriyorum ve o da aynı şevkle karşılık veriyor, sol kolu boynuma dolanırken dili benimkiyle düello yapıyor. Kollarım onu sıkıca sararak göğsüme bastırıyor ve boğazından acı dolu bir çığlık çıkmasına neden oluyor.

Sikeyim. Onun askısı.

Ne yapıyorum ben?

İnsanüstü bir çabayla ağzımı ayırıp onu ayağa kaldırıyorum. Nefes nefese bana bakarken geri çekiliyorum, gözleri kocaman ve öpücükten şişmiş dudakları ayırık.

Şok oldu. Onu bıraktığım için, içimdeki canavar uluyup kudururken, ne kadar incinmiş ve kırılğan olursa olsun onu burada ve şimdi almamı isterken onu bırakacak gücü bulduğum için şok oldu.

"Nikolai, ben..." Sol elini göğsüne götürerek sertçe yutkunuyor. Elindeki buket hasar görmüş, bazı çiçekler yırtılmış ve ikiye bükülmüş. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yani, sen ve ben-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ses tonum, içimde kıvrılan ve kendimi kontrol etmemi engelleyen bıçak gibi açlık kadar keskin.

Onu becermeye çok yaklaşmıştım. Bir dakika daha geçseydi, yaralarını tamamen unutmuş bir halde onun daracık, ıslak sıcaklığının derinliklerine dalmış olacaktım.

Artık resmileşti. Ben lanet bir vahşiyim.

Artık aklımda hiç şüphe yok.

Dolgun alt dudağını çiğniyor ve bende de aynısını yapma isteği uyandırıyor. "Ben-"

"Bunu düzeltmelisin." Onun boş bakışları karşısında homurdandım, "Çiçekler. Ezilmişler."

Sanki hâlâ elinde olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırıyor ve yere bakıyor. "Doğru." Dengesizce geri adım atıyor.

"Bırak ben yapayım."

Bu yol boyunca yetişen birkaç dağınık çiçeği toplamak için diz çöküyor ve ben derin nefesler alarak arkamı dönüyorum. Adımı tekrar söylediğinde kendimi kontrol altına almıştım. Çoğunlukla.

Yüzümü ona dönerek ifademi düzeltiyorum. "Hadi gidelim."

Topallayarak bana doğru gelmeye başlıyor ve ben dişlerimi sıkarak onu ayağa kaldırıyorum. Kendini kontrol etme sorunu olsun ya da olmasın, kendi başına yürümesine izin vermeyeceğim.

Onu göğsümde sıkıca tutarak, neredeyse koşana kadar adımlarımı uzatıyorum. Nefes alış verişlerimi duyuyor olsa sessizliğini koruyor. Artık maço erkeklerle dalga geçmiyor, kendi başına nasıl yürüyebildiğine dair protestolar yapmıyor. Dikkatleri üzerine çekmek istemiyor ve bu iyi de oluyor.

Kısıtlamalarım pamuk ipliğine bağlı.

Ancak eve yaklaştığımızda konuşmaya başlıyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor -bütün yolculuk boyunca kaçındığım bir şey. "Gerçekten minnettarım."

"Elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Ses tonum rahat ve sakin, sanki onu çiçek toplamaya götürmeyi konuşuyormuşuz gibi. Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz.

Onu becermediğim için minnettar - şimdilik duvarlarını yüksek tutup rol yapabiliyor.

Nikolay beni odama bırakır bırakmaz Alina'yı aramaya çıkıyorum. Onu mutfakta Lyudmila ile sohbet ederken buluyorum ve doğum günü kutlamalarıyla birlikte çiçekleri ona veriyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek buketi kabul ediyor. "Bunları nereden buldun? Çok güzeller."

Ben de gülümsüyorum. "Oh, buralarda." "Gerçekten mi? Bileğin bu taraftayken mi?"

Ormanda az kalsın başıma gelecekleri hatırlayınca yanaklarım ısınıyor. "Nikolai yardım etmiş olabilir."

Gülümsemesi hafifçe soluyor ama bana bir şey söylemiyor. Onun yerine lavabonun yanında sebzeleri doğramakta olan Lyudmila'ya dönüyor ve onunla birkaç kelime Rusça konuşuyor. Sarışın kadın telaşla güzel bir vazoyu suyla dolduruyor ve Alina çiçekleri vazoya yerleştirip yemek odasına götürüyor, orada masayı süsleyen diğer bukete katılıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Onu takip ederek soruyorum. Masa çoktan çeşitli mezelerle donatılmıştı; bugün ekstra süslü bir öğle yemeği olacağı benziyor. "Başka baş ağrısı var mı?"

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Bana bakıyor, yeşim gözleri parlıyor. "Kolun nasıl? Ayak bileğin?"

"Daha iyiyim." Ayak bileğim şu anda o kadar iyi değil - bugün kesinlikle aşırıya kaçtım ama bu konuda sessiz kalıyorum.

"Sevindim." Tereddüt ediyor, sonra sessizce soruyor: "Nikolai ile konuştun mu?"

Nabzım hızlanıyor. "Bana Slava ve Leonov'lardan bahsetti." Bana daha fazlasını mı anlatacak? Sonunda tüm hikâyeyi anlatmaya mı karar verdi?

Yüzü sfenks gibi bir ifade alıyor. "Anlıyorum."

Sanırım cevabım hayır. Ona baskı yapmak istiyorum ama doğum gününde travmatik bir konuyu gündeme getirmek istemiyorum - gerçi konuyu kendisinin açtığı da söylenebilir.

"Bu akşam yemekten sonra takılmak ister misin?" Düşüncesizce sordum. "Belki biraz masa oyunu oynar, birkaç bira içeriz? Tabii ki Lyudmila'ya da kapımız açık."

Teklifim kısmen daha fazla bilgi edinme arzumdan kaynaklanıyor. Çoğunlukla, Alina'yı daha iyi tanımak istiyorum, çünkü ondan gerçekten hoşlanmaya başladım.

Şaşırmış görünüyor ama hemen toparlanıyor. Bana sıcak bir gülümseme göstererek, "Kulağa harika geliyor. Bakalım yemek ne kadar sürecektir, sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Zaten aşağıda olduğumdan, Nikolai'nin beni odamda beslemesi yerine öğle yemeği için herkese katılıyorum. Sadece işlevsel bir yetişkin olmaya devam edecek kadar iyi hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda ormanda neredeyse olanlardan sonra Nikolai ile yalnız kalmak tehlikeli bir girişim gibi geliyor - özellikle de bir yatağın yanında.

Kolumu incitmekten endişe ettiği için durduğundan eminim; kolum bir yastığın üzerinde rahatça dursaydı bu endişe çok daha az olurdu.

Bu düşünceyle kalbim daha hızlı çarpıyor ve kirpiklerimin altından ona gizlice bir bakış atıyorum. Hâlâ dudaklarının yuttuğunu hissedebiliyorum, hâlâ ılık, naneli nefesinin tadını alabiliyorum. Benim

Meme uçlarım aşırı hassaslaşıyor ve alt dudagım ısırıldığı yerde zonkluyor, titreşimler içimin derinliklerinde yankılanıyor.

Onu istiyorum. Sıradan, sahip olmak istediğim bir şekilde değil. Onun ne olduğunu bilsem bile, onu öylesine çaresizce arzuluyorum ki bu bir hastalık, bir eroin kullanıcısının bağımlılığı kadar sağlıklı ve tehlikeli bir bağımlılık gibi. Onun yanındayken iradem yok, dokunuşuna karşı koyacak gücüm yok. Her ne olursa olsun, beni korkutması ve tiksindirmesi gerekirdi, ama bunun yerine, eskisi kadar, hatta daha fazla ona çekiliyorum.

Bu çarpık. Yanlış. Bunu biliyorum ama değil. Bedenim ve kalbim kafamla senkronize olmayı reddediyor.

Bakışlarımı üzerinde yakalıyor ve kaplan gözleri kapüşonlu bir şekilde büyüyor, kusursuz bir karanlık ateşle doluyor. Nabzım daha da yükseliyor, gözlerimi nefesim kesiliyor. Ben onu ne kadar istiyorsam, o beni daha da çok istiyor. Ve arzusu yumuşak ve tatlı türden değil. Bugün ondaki vahşi aceleciliği, hükmetme ve fethetme ihtiyacını hissettim. Eğer yaralarım olmasaydı, beni hemen o anda, yapraklarla kaplı toprağın üzerinde alırdı. Ve nazik de davranmazdı.

Tekrar seks yaptığımızda, bu benim için hem fiziksel hem de zihinsel olarak yıkıcı olacak ve bunun olmasını engellemenin tek yolu onun erişiminden uzak durmak - şu anki durumumda bu imkânsız. Bransford'un yeni fedailerıyla karşılaşma riskini göze alsam bile Nikolai gitmeme izin vermez.

İlk kez, kendime geleceği ve onun neler getireceğini düşünme izni veriyorum. Nikolai gitmeme izin verecek mi? Ve eğer bırakırsa, güvende olacak mıyım? Eğer Tom Bransford gerçekten ölmemi istiyorsa, tekrar tekrar peşime düşmesine ne engel olacak? Anketlere bakılırsa, büyük ihtimalle partisinin adayı olacak. Genel seçimleri kazanırsa, gücünün neredeyse hiçbir sınırı kalmayacak - zaten şu anda da pek sınır yok.

Yükselen sesler beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Alina ve Nikolai, Rusça bir tartışmaya benzeyen bir şeyler konuşuyorlardı. Düşüncelerimde o kadar ki

Masada gergin bir atmosfer vardı ama artık bunu kaçırmak mümkün değil.

Ağabey ve kız kardeş açıkça kavgalı ve Slava onları izliyor, altın rengi gözleri merakla ve biraz da endişeyle irileşmiş.

Kolunu çekiştiriyorum. "Hey. Buna İngilizce'de ne diyoruz?" Tabağındaki domatesi gösteriyorum.

Bana göz kırpmıyor.

"Daha bu sabah öğrendik, hatırladın mı?" Hâlâ anlamamış gibi görünüyor, ben de ona bir ipucu vermeye karar verdim.

"Bu bir sebze, biz ona-"

"Domates!" diye haykırıyor, bana bakıp gülümseyerek.

"Aynen öyle." Sırıtarak onun ipeksi saçlarını kabartıyorum. Amacım onun dikkatini yetişkinlerin tartışmasından uzaklaştırmaktı ama görünüşe göre benim müdahalem tartışmayı tamamen bitirdi, Alina ve Nikolai onun yerine dikkatlerini bize çevirdiler.

"Çok hızlı öğreniyor," diyorum ve Alina ona sıcak bir gülümseme verip Rusça övgü gibi bir şey söylerken Slava gururla göğsünü .

"Onunla İngilizce konuşmalıyız." Nikolai'nin ses tonunda hâlâ bir ısırik var. "En azından Chloe etraftayken. Bu şekilde daha da hızlı öğrenecektir."

Alina'nın dudakları geriliyor ama başını sallıyor. "Nasıl istersen. O senin oğlun."

Tartışmalarının ne hakkında olduğunu çok merak ediyorum ama konuya girmenin iyi bir fikir olduğunu . Bunun yerine Alina'ya normalde doğum gününü nasıl kutladığını soruyorum ve o da beni egzotik yerlere yaptığı geziler ve Moskova'da her türden parıltılı kişinin katıldığı gösterişli partilerle eğlendiriyor.

Bir film yıldızının Mikonos'taki doğum günü partisi sırasında yatında nasıl sızıp kaldığından bahsedince "Dur, geri çekil" diyorum. "Hollywood ünlülerini tanıyor musun?"

Gülüyor. "Hepsi değil tabii ki ama bazıları. Onlar da insan, biliyorsun. Büyük şemada özel bir şey değiller."

Onun için özel değil belki ama ben büyölendim. Bana ünlü arkadaşları ve tanıdıkları hakkında her şeyi anlatmasını sağlıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan yemeği bitiriyoruz. Bu iyi bir şey çünkü kötü davranan ünlülerle ilgili TMZ'ye layık hikâyeler bile Nikolai'ye ve onun niyetine, bana olan sarsılmaz odağına dair farkındalığımı azaltmadı.

Tüm yemek boyunca, avını tüketmesinin an meselesi olduğunu bilen bir yırtıcının ölümcül sabrıyla beni izledi.

Masadan kalkarken gözlerimiz buluşuyor ve ben tekrar gözlerimi kaçırıyorum, nabzım kontrolsüzce atarken tenim karıncalanıyor.

Bu kötü oldu. Nikolai'nin en azından birkaç gün daha kendini dizginleyeceğini umuyordum ama o kadar zamanım olacağını sanmıyorum. Şanslıysam belki bir gün daha.

Yoksa, bu gece onun yatağında olacağım.

"Hadi odana gidelim," diyorum Slava'ya, tüm bedenimi ısıtan kızarmayı görmezden gelmeye çalışarak. "Batman ve Robin ya da Batman ve Süpermen oynayabiliriz."

Çocuk hevesle elimi tutuyor ve Nikolai ile Alina Rusça bir başka tartışmaya başlarken birlikte yemek odasından çıkıyoruz.

Chloe ve oğlum gözden kaybolurken Alina tekrar, "Sana söylüyorum, onu karanlıkta tutamazsın," diyor. "Bu onun babası. Ne planladığınızı bilmeyi hak ediyor."

Siktiğimin Pavel'i. Lyudmila'ya Bransford'dan bahsetmiş, o da doğal olarak dayanamayıp kız kardeşime anlatmış.

-Yine kendisini ilgilendirmeyen bir konuda söz sahibi olmaya kararlı.

Ona ters ters baktım. "Bu işe karışmamalısın. Bu Chloe ile benim aramda, anladın mı?"

Alina'nın yeşil gözleri yaralı bir masumiyetle bana bakıyor. "Müdahale etmeyecektim. Sadece onunla gerçek bir ilişki kurmak istiyorsan, bunu yapman gerektiğini söylüyorum."

Alay ediyorum. "Gerçek ilişkiler hakkında ne biliyorsun ki?"

Nefes alıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Bakın, daha önce müdahale etmekle hata ettim. Bunun için ne kadar özür dilesem azdır. Ama gerçek şu ki: Chloe bizim gibi değil. Bransford ne yapmış olursa olsun, o hâlâ onun biyolojik babası."

"O annesinin tecavüzcüsü, başka bir şey değil." Ona sperm donörü demeye bile dilim varmıyor. Slava'nın hayatının ilk dört yılında onun için öyleydim, ama onun varlığını öğrenir öğrenmez, bırakın ona vurma emri vermeyi, saçının teline zarar vermeyi bile hayal edemezdim... bir gün bana vurma emri verse bile.

Alina sert ses tonum karşısında irkildi. "Biliyorum. Onu ailesi gibi gördüğünü falan söylemiyorum. Ama yine de danışılmayı hak ediyor."

"Neden? Ölümü vicdanını sızlatsın diye mi?" "Ya onun ölmesini istemiyorsa?"

"Bu onun kararı değil." Chloe yalvarsa bile o pisliğin yaşamasına asla izin vermeyeceğim.

"Ama öyle olmalı," diyor Alina hayal kırıklığı içinde. "Eğer ben olsaydım-"

"Ben de bu yükü senin üzerine yıkmazdım." Kendim taşırdım, şu anda yaptığım gibi.

Gözleri kararıyor. "Kolya..."

"Yapma." Babamızın ölümü onunla konuşmak istediğim bir konu değil. Asla. "Chloe ile olan ilişkimden uzak dur, anladın mı?"

Ve o beni daha fazla kızdıramadan, adımlarımı atarak uzaklaştım.

Öğleden sonrayı işlere yetişerek geçiriyorum - kardeşlerim ailemizin holdinginin sorumluluğunun çoğunu üstlense de, benim yapmam gereken çok şey var - ve sonra Chloe'nin akşam yemeği için hazırlanıyor olması gereken odasındaki video yayınını açıyorum.

Elbette, onu dolabından çıkarken yakalıyorum, zaten bir gece elbisesi giymiş. Bir an için, yardım almadan üstünü değiştirmeyi nasıl başardığını merak ediyorum -bir dakika içinde ona yardım etmeyi planlıyordum- ama sonra kız kardeşim kameranın görüş alanına giriyor.

"Burada dur," dedi Chloe'ye, onu pencereye doğru yönlendirerek. "Kolun çalışmadığı için makyajını ben yapacağım." Sandalyemde arkama yaslanıp, küçük bir çantadan çıkardığı çeşitli tüpler ve fırçalarla Chloe'nin yüzünü boyamaya başlamasını eğlenerek izliyorum. Küçükken bebeklerini de aynı şekilde boyadığını hatırlıyorum; ben

Sanırım hiç büyümedi. Benim için sorun değil. Chloe'nin makyaja ihtiyacı yok -makyajsız da çok güzel- ama bu kadınların süslenirken yaptıkları bir şey ve ben zaychik'imın süslenmesini seviyorum. Ya da giyinik. Ya da daha iyisi, tamamen çıplak.

Bu düşünceyle vücudum sertleşiyor ve hızlanan nabzımı kontrol etmek için birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum. Ona sahip olamam. Henüz değil. Kendimi inkar etmek fiziksel olarak ne kadar acı verirse versin.

Şimdilik sadece izleyebilir ve tamamen iyileştiğinde ona ne yapacağımı planlayabilirim.

Pavel ve Lyudmila mutfakta kalmak yerine bize katıldıkları için akşam yemeğindeki atmosfer hiç de gergin değil. Onların varlığı yemeğin şenlikli havasına neredeyse masayı dolduran tüm egzotik, renkli yemekler kadar katkıda bulunuyor.

Pavel bugün kendini aştı; evde yapılan bir doğum gününden çok gurme bir düğün kutlamasına benziyor.

Muhteşem bir şekilde düzenlenmiş lezzetli yemeklerin yanı sıra, şaraptan votka ve konyağa kadar bol miktarda alkol var. Birkaç dakikada bir Pavel, Lyudmila ya da Nikolai doğum günü kızı için kadeh kaldırıyor ve biz de içiyoruz - ya da benim durumumda şaraptan bir yudum alıyoruz. Rusların tükettiği bol miktarda sert içkiye yetişebilmemin imkanı yok. Slava hariç herkes. O portakallı soda içiyor; sanırım özel günlerde içtiği bir şey, çünkü çocuğu ilk kez su dışında bir şey içerken görüyorum.

Et yemeği geldiğinde, kadeh kaldırma sesleri ve sıklığı artıyor ve sanki birisi durmadan Alina'nın sağlığına, güzelliğine, zekasına ya da gelecekteki başarısına kadeh kaldırıyormuş gibi hissediliyor. Konuşma Rusça ve İngilizcenin gürültülü bir karışımı, ikincisi muhtemelen sadece benim iyiliğim için. Rusça'dan çevrildiğinde her zaman anlam ifade etmeyen şakaların yanı sıra bolca kahkaha da var.

-Nikolai onlara "anekdotlar" diyor. "Eşekle atın bara girmesi" gibi bir şey ama çok daha yaratıcı ve ayrıntılı. Bu komik anekdotları sosyal toplantılarda anlatmanın ülkesinde bir gelenek olduğunu ve kendine saygısı olan hemen her Rus'un interneti tarayarak ve özel kitaplar satın alarak sürekli yeniledikleri bir repertuara sahip olduğunu açıklıyor.

Pavel mutfığa girip bir çay tepsisi ve üç katlı, mumlarla süslü bir pastayla çıktığında o kadar çok gülüyorum ki, önlemlerime rağmen sarhoş olmayı başardığıma ikna oluyorum. Nikolai'nin eğlendirmek için dışarı çıkması daha önce gördüğüm bir şey değil ve onun kuru, esprili cazibesine karşı hiçbir savunmam yok. Görünüşe göre masadakiler de öyle. Şeker ve yetişkin neşesiyle sarhoş olan Slava babasıyla arasına mesafe koymayı unutup onun kucağına tırmanırken, Alina sarhoş bir halde kolunu Nikolay'ın boynuna doluyor ve yanağında ruj izi bırakarak onu kocaman öpüyor - onu ilk kez şakacı bir kız kardeş gibi davranırken görüyorum.

Onun ve bu evdeki diğer herkesin genellikle ne kadar içine kapanık olduğunu, aralarında ne kadar az normal bir aile dinamiği gördüğümü fark etmemi sağlıyor.

Bunun farkına varmak aklımı başıma getiriyor, temkinliliğimi yeniden uyandırıyor ama sonra Alina yüksek sesli tezahüratlar arasında mumları üflüyor ve tipik bir doğum günü kutlamasında olmadığımı, ailesiyle birlikte gülen muhteşem, keskin giyimli adamın koruyucum olduğu kadar esirim de olduğunu unutuyorum.

Nikolai tehlikeli, ve sadece onu kendi gözlerimle öldürürken gördüğüm için değil.

Çünkü o, vicdanı olmayan bir adamın olması gerekenden çok daha karmaşık biri.

Onu daha yakından gözlemlediğimde, diğerlerinin aksine sarhoş gibi görünmediğini fark ediyorum. Kahkahalarında ve şakalarında, büründüğü sevimli, hafif yürekli görünümde belli bir hesaplanmış kalite var. Bu bana Alina'nın

Kardeşinin hiçbir şeyi tesadüfen yapmadığını, tüm eylemlerinin planlı olduğunu iddia eder.

Yine de, şimdi kıkırdayan ve Rusça konuşurken kucağında zıplayan oğlunu dikkatle kucaklarken gözlerindeki gerçek yumuşaklığı fark ettiğimde, bu bile kalbimin şefkatle sıkışmasını engelleyemiyor. Kelimelerin hızlı akışı içinde "Baba" kelimesini yakalıyorum ve göğsüm o kadar yoğun bir duyguyla kabarıyor ki göz kapaklarımın arkasından yaşlar süzülüyor.

Baba, Slava ona Rusça . Sonunda baba oğul gibi kaynaşıyorlar.

Gözlerimi yakıcı neme karşı kırpıştırarak yarısını yediğim tatlıma bakıyorum, ancak ensem tanıtık bir farkındalıkla karıncalandığını hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Nikolai'nin bakışları üzerimdeydi, kaplan gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla doluydu.

Haklıymışım. Zerre kadar sarhoş değil. Aksine, alkol onu daha keskin, daha odaklanmış yaptı.

"Pastayı beğenmedin mi, zayçık?" diye mırıldanıyor, sesi Pavel ve Lyudmila'nın Alina'nın şerefine bir kez daha yüksek sesle kadeh kaldırdıkları masanın geri kalanına ulaşamayacak kadar alçak. "Yoksa çok mu doydun?"

Yüzüm ısınıyor. Bu basit soru neden cinsel bir ima gibi geliyor? Hissettirmemeli, ses tonundaki o baştan çıkarıcı ve samimi tonla bile.

Oğlunu kucağında tutuyor, Tanrı aşkına.

"Tıka basa doydum," diyorum ama ağzı hınzır bir yarı gülümsemeyle kıvrılınca hemen sözlerimi geri almak istiyorum.

Beni kurtarmaya gelen Slava oldu. "Baba," diyor yüksek sesle İngilizce, kollarını Nikolai'nin boynuna dolamak için küçük bedenini döndürüyor. "Benim babam."

Nikolai'nin bakışları oğluna kayıyor ve gözlerindeki hınzır parıltı kayboluyor, yerini kalbimin göğsümde eriyip gitmesine neden olacak kadar şefkatli bir ifade alıyor. Bu, çocuğun gelişigüzel bir "Baba" demesinden çok daha fazlası.

Slava, Nikolai'yi resmen babası olarak kabul ediyor ve küçük Molotov kalbindeki tüm sahiplenme duygusuyla onu kucaklıyor.

Boğazımda büyüyen yumrunun içinden kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Evet, sevgilim. Bu senin baban. İyi iş çıkardın." Aptal gözyaşlarım tekrar göz kapaklarımı yakmaya başladı ve buna tanık olmaktan duyduğum sevincin kıskançlıkla karışık acı tatlı olduğunu fark ediyorum.

Çocukken babamla tanışmayı ve onu tam da bu şekilde kucaklamayı hayal ederdim.

Neyse ki Nikolai bana bakmıyor. Tüm dikkati oğlunun üzerinde. Rusça bir şeyler mırıldanarak Slava'nın saçlarını nazikçe düzeltiyor... ve güçlü, nasırlı elinde küçük bir titreme yakaladığımda boğazım tamamen kapanma tehlikesi geçiriyor.

Nikolai'nin yüzünde gördüğüm şey duygusal buzdağının sadece görünen kısmı. Karşımdaki güçlü, acımasız adam oğlu tarafından tamamen yıkılmış durumda.

Kalın bir şekilde yutkunarak, ben de çözülmeden önce kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Bedenimin onun için erimesi yeterince kötü; şimdi kalbim de ona katılıyor. Bundan sonra onu psikopat olarak etiketlememin, aşık olduğum bu acımasız katilin gerçek duygulardan olduğunu iddia etmemin hiçbir yolu yok.

Nikolai bana karşı ne hissediyor ya da hissetmiyor olursa olsun, küçük oğluna derinden aşık.

Akşam yemeği partisi geç saatlere kadar sürüyor, bu yüzden daha sonra Alina ile takılma şansım olmuyor. Nikolai beni odama taşıyıp duş almama ve stm değiştirmeme yardım ettiğinde, o kadar sarhoş ve bitkinim ki kollarında bayılıyorum.

Ertesi sabaha kadar, korktuğumun aksine Nikolai'nin yatağına dşmediğimi fark etmedim. Bir kez daha, karşılığında hiçbir şey talep etmeden benimle ilgilenerek mükemmel bir bakıcı olmuştu. Bol miktarda alkol bile otokontroln zayıflatmamıştı - gerçi beni yukarı getirdiğinde az çok komada olduğum gerçeğinin kararlılığına yardımcı olduğunu tahmin ediyorum.

Oğluyla olan o sahneden sonra, asi duygularımı kontrol için şaraba yöneldim ve bu, günün erken saatlerinde aldığım ağrı kesici ve hala iyileşmekte olan vücudum arasında, temelde insansı bir ktktm.

Neyse ki akşamdan kalma değilim, o yüzden kahvaltıya zamanında yetiştim. Beni rahatlatan ve biraz da hayal kırıklığına uğratan şey Nikolay'ın orada olmamasıydı.

Alina, "Rusya ile bir telefon görüşmesinde," diye açıklıyor. Benim gibi o da gece geç saatlere kadar süren şenliklerden fazla etkilenmiş görünmüyor ve kahvaltıdan sonra benimle Slava'ya oyun derslerimizde katılıyor, hatta yeğenini kovalayacak kadar ileri gidiyor

Her zamanki gibi süslü bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giymesine rağmen bir elim sende oyununda.

"Ayak parmaklarının nasıl hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum, stilettolarına bakarak ve gülüyor, bu tür ayakkabılar giymeye o kadar alıştığını ve spor ayakkabıların ona garip geldiğini açıklıyor.

"Rus kadınları güzellik adına her türlü rahatsızlığa tahammül edebildikleri için kendileriyle gurur duyuyorlar," diyor bana alaycı bir tavırla. "Bu bizim uzun süredir acı çeken, mazoşist doğamız. Yani taytlar ve benzerleri ülkemde yaygınlaşmaya başlamış olsa da, yüksek topuklu ayakkabılarımızı soğuk, ölü ayaklarımızdan çekip almanız gerekecek."

Gülüyorum ve konuyu kapatıyorum. Alina'dan gerçekten hoşlanıyorum. Güzelliği ilk başta o kadar göz korkutucuydu ki bunu aşmam biraz zaman aldı. Şimdi anlıyorum ki, başlangıçtaki çekingenliğinin çoğu kendini koruma biçimiymiş. Ailesi böyleyken, kırılganlığını ve hala atlatmaya çalıştığı travmayı gizlemek için parlak, dikenli cephesine ihtiyacı var.

Önümüzdeki birkaç gün içinde Alina'yı daha yakından tanıma isteğim kısmen yerine geldi, çünkü Nikolai bakımımın çoğunu ona devretti. Artık giyinmeme ve duş almama o yardım ediyor, ancak gerektiğinde kolumdaki bandajı değiştiren hâlâ o.

Sanırım bunun nedeni, ben iyileştikçe onun da kendini tutacağına güvenmemesi.

Ben aldırmiyorum. Bu sadece onu gördüğümde duygusal dengemi korumamı sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda Alina ve ben gerçek bir uyum geliştiriyoruz. Ayak bileğim hızla iyileşirken ve kolum nihayet askıdan çıkarken, evin yakınında kısa yürüyüşlere çıkıyoruz - bu sırada stilettolarını şık botlarla değiştiriyor - ve

İngilizcesi yıldırım hızıyla ilerleyen Slava ile çok zaman geçirdim.

Alina ile konuşurken beni dinlemesinin ona yardımcı olduğunu düşünüyorum; ona resmi olarak öğretmediğim kelimeleri ve cümleleri öğrenmeye başladı.

Merhemdeki tek sinek, Alina'nın babasıyla ne olduğu hakkında konuşmayı reddetmesi ya da genel olarak ailesi ve geçmişi hakkında açıklama yapmayı reddetmesi. Ne kadar araştırırsam araştırayım, hiçbir şey anlatmıyor ve Nikolai'nin bandaj değişimleri ve yemek zamanları dışında benden uzak durmasıyla, cevap almaya yaklaşıyorum.

Bir bakıma, bunu ben de umursamıyorum. Oğluna karşı bu kadar açık bir sevgi besleyen bir adamın nasıl olup da baba cinayeti gibi korkunç bir suçu işlediğini anlamak için can atsam da, tüm detayları bilmemek beni bu konuyu aklımdan çıkarmaya zorluyor. Aynı şey Bransford'la ilgili durum için de geçerli; herhangi bir gelişme olmayınca biyolojik babamın yarattığı tehlikeyi ve geleceğimin neler getirebileceğini düşünmeden saatlerce, hatta günlerce yaşayabiliyorum.

Bu sakin, rahat günler zamanın dışında bir ara gibi geliyor, hayatım olan korkunç gerçeklikten bir mola gibi.

Gizemli kız geldiğinde sona eren bir mola.

Slava ve ben evin önünde, ağaçtan ağaca birbirini kovalayan üç sincabı izlerken, siyah kamyonet garaj yoluna girdi. Camlar ölen suikastçıların aracının kiler kadar koyu renkli değil, ama yine de olduğum yerde donup kalıyorum, soğuk terler dökcek kadar yoğun bir flashback tarafından pusuya düşürülüyorum.

"Chloe? Chloe, kim o? Kim o, Chloe?"

Israrla kolumu çekiştiren Slava'ya göz kırpıyorum ve Toyota'mın ağaca çarpışının korkunç hatıralarını bastırmaya çalışıyorum. Olanları atlattığımı sanıyordum - bu parlak günlerde kâbuslarım bile hafifledi - ama sanırım kendimi kandırıyordum.

Ben kendi travmamdan Alina'nın kurtulduğu kadar kurtulamadım.

"Kim o?" Slava tekrar soruyor, kamyonet bizden birkaç düzine metre ötede dururken topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. Hem İngilizce becerileri hem de Nikolai ile ilişkisi geliştikçe, çok daha iddialı -ve zaman zaman sinir bozucu- bir çocuk haline geldi.

Ona doğru sıcak bir gülümseme gönderiyorum. "Bilmiyorum, sevgilim. Bakalım."

Sürücü kapısı açılıp kot pantolon, dar beyaz bir tişört ve yıpranmış yürüyüş botları giymiş minyon bir genç kadın koltuktan fırladığında ikimiz de dikkatle arabaya bakıyoruz. Narin, simetrik yüz hatları ve dağınık topuz yapılmış gür sarı saçlarıyla ufak tefek ama hafif kıvrımlı, on yedi ya da on sekiz yaşlarında görünüyor ve bana Saoirse Ronan ile Marilyn Monroe'nun karışımını anımsatıyor - eğer ikisi de hız yapmışsa.

Bir kasırga gibi üzerimize çöktü. "Merhaba! Sen Chloe olmalısın." Cevap veremedim elimi tuttu ve coşkuyla sıktı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp Slava'ya bakıyor. "A ti Slavochka, da?"

Aniden Rusça'ya geçmesi beni hazırlıksız yakaladı; benimle saf Amerikan İngilizcesi ile konuşmuştu. Slava da şaşırmış görünüyor. Etrafındaki yetişkinlerin hiçbiri genellikle bu kadar neşeli ve enerjik değildir.

"Merhaba," diyorum o tekrar ayağa fırlarken. Kelimenin tam anlamıyla bir çocuk gibi zıplıyor. Belki de düşündüğümde daha gençtir? "Ben Chloe. Ya sen?"

Geniş sırtışı gamzeli, gri gözleri çekici bir şekilde parlıyor. "Bana Masha diyebilirsin."

"Memnun oldum, Masha. Sen-"

"Nikolai nerede?" diye araya giriyor. "Onu görmeye geldim."

İçimde bir şeyler sıkışıyor, çirkin bir şüphe zihnimde kıpırdanıyor. "Ofisinde olmalı. Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Gerek yok," diyor neşeyle ve eve doğru koşuyor.

Sıkışma hissi midemde düpedüz bir çalkantıya dönüşüyor. Bu kız güzel, güzelden de öte. Gündelik kıyafetleriyle bile göz kamaştırıyor. Ona Alina'nın elbiselerinden birini giydirin, podyumda ya da en azından kırmızı halıda caka satabilir, çünkü benim boyumda bile değil. Genç olmasına rağmen, çocuksu olmaktan çok uzak; aslında, kendinden emin tavrı bana onun bir genç kız olmayabileceğini düşündürüyor. Evin içinde kayboluşunu izlerken, onunla tanışmadan önceki halini hatırlamadan edemiyorum.

Nikolay'ın her türden güzel kadınla uşma alışkanlığı vardı - bildiğim kadarıyla bu Maşa da buna dahildi.

Nereye gideceğini başka nasıl bilebilir ki? Ya da Slava'yı duydu mu?

Ya da ben?

İtiraf etmeliyim ki, son söylediğim bu teoriye uymuyor. Eğer o Nikolai'nin şimdiki ya da geçmişteki sevgilisiyse, neden ona benden bahsetsin ki? Tabii aralarında garip bir menfaat arkadaşlık durumu yoksa ve benim aksime, kızın içinde kıskançlık duygusu yoksa.

"Onu daha önce hiç gördün mü?" Slava'ya soruyorum, ses tonumu rahat tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Yani, bugünden önce?"

Slava bana göz kırpmıyor. Şimdi söylediklerimin bir kısmını anlıyor, ama her şeyi değil.

İçimi çekerek elini tutuyorum ve onu eve götürüyorum. Bu genç kadının kim olduğunu öğrenmek için neden bu kadar endişelendiğimi anlamıyorum - Nikolai bana olan ilgisini kaybediyorsa, bu sadece en iyisi olabilir. Yine de mantıklı aklım ne derse desin, onu Masha'yla düşünmek bile Marilyn Monroe'yu andıran minik vücudundaki her kemiği kırma isteği uyandırıyor bende.

Slava'yı Lyudmila'yla mutfakta bırakarak Nikolay'ın ofisine gidiyorum, merdivenleri çıkarken göğüs kafesim sıkışıyor.

Kıskanç olmak aptalca. Mantıksız. Ama yeşil canavarın göğsümü tırmalamasına engel olamıyorum. Ya Nikolai'nin son iki haftadır benden uzak durmasını tamamen yanlış yorumladıysam? Belki de bana arzusuyla savaşmak yerine, beni istemeyi bırakmıştır. Ne de olsa yaralarımın ilgilenmek vücuduma farklı bir gözle bakmasını sağlamış olabilir.

Söz konusu vücut hakkında hiçbir zaman özellikle güvensiz olmadım, ancak Nikolai kadar muhteşem bir adamla da hiçbir zaman bir ilişkim olmadı.

Bekle, hayır, bir ilişkimiz yok. Bu daha önce de olabilirdi, onun normal, yasalara uyan ama müstehcen derecede zengin bir adam olduğunu düşündüğümde. Şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum. Eğer yattığınız kişi sizi öldürmek isteyen birinden korurken aynı zamanda sizi esir tutuyorsa, bu bir ilişki sayılır mı? En azından Stokholm sendromu olmayan türden? Teknik olarak hala işverenim olduğundan bahsetmiyorum bile - her Salı odama saat gibi para zarfları geliyor.

Bu düşünceleri şimdilik rafa kaldırarak ofisinin kapısına yaklaşıyorum. Kapalı ve kulağımı dayadığımda Rusça konuşan sesler duyabiliyorum. Dinlediğimde, yeni

arrival'ın parlak, kadınsı tonları ile Nikolai'nin derin, pürüzsüz, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı tonları.

"Ne yapıyorsun?"

İrkilerek dönüp koridorda dikilen Alina'ya bakıyorum, başını merakla eğmiş. "Um..."

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Kardeşimi mi gözetliyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır." İyi bir açıklama için çabalarken yüzümün yandığını hissedebiliyorum. "Ben sadece-"

"Gel." Dirseğimden tutup beni koridordan odasına doğru çekiyor ve dönmeden önce beni içeri itiyor. "Tamam, şimdi söyle bana. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Bir kaşını kaldırıyor ve rahatsız edici bir şekilde ağabeyine benziyor.

Pes ediyorum. "Peki, tamam. Yeni gelen genç bir kadın var ve-"

"Masha'yı mı kastediyorsun?"

Kalbim sıkışıyor. "Onu tanıyor musun?"

"Valery'nin en yeni keşfi." Anlamayan bakışlarım karşısında, "En küçük kardeşim çeşitli yararlı becerileri olan insanları toplar. Onunkinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Moskova'dan ayrılmadan önce onun evinde kısa bir süre karşılaştık ve diğer evcil hayvanlarının aksine o kendini tanıttı."

"Evcil hayvanları mı?"

Başını sallıyor. "Ben onlara böyle diyorum. Bu insanlarda neredeyse patolojik bir sadakat uyandırıyor."

Huh, tamam. Belki de Nikolai'nin takıldığı kız değildir, ya da en azından sadece o değildir.

"Nikolai onunla da tanıştı mı? Moskova'daki gibi mi? Ya da-" "Chloe..." Alina tereddüt eder, sonra nazikçe şöyle der: "Sanmıyorum"

onun için bu şekilde endişelenmek zorundasın." Yüzüm yine ısınıyor. "Ben-"

"Öylesin ve anlıyorum. Alışılmadık derecede güzel. Ama Nikolai'nin yatağını ısıtmak için burada değil."

"Yani ne için burada olduğunu biliyor musun?" İçimdeki rahatlama çabucak endişeyle karışık merakın gölgesinde kalıyor. Nedense bu Masha'nın gelişi kötü bir alamet gibi geliyor.

Alina tekrar tereddüt eder, sonra başını sallar. "Pek sayılmaz.

Tüm bunları Nikolai ile konuşmalısın."

"Hepsi ne? Babanla bir bağlantısı var mı?"

Çabucak gizlenen şaşkınlığı gibi irkilmesi de neredeyse fark edilmiyor. "Söyleyemem," diyor, ifadesi dikkatle örtülmüş. "Tüm cevaplara sahip olan kişi kardeşimdir."

Ona bakıyorum, zihnim çalkalanıyor. Eğer bu babasıyla ilgili değilse... "Bunun benimle bir ilgisi var mı?"

İç çekti. "Sadece Nikolai ile konuş, Chloe. Lütfen."

Ve ben onu daha fazla zorlayamadan, beni odasından çıkardı.

O akşam geç saatlere kadar Nikolai ile konuşma fırsatım olmadı. Bütün öğleden sonrayı ofisinde Maşa'yla geçiriyor - kapısının önünden onlarca kez geçtiğim için biliyorum. Bir noktada Pavel de onlara katılıyor ve iki sesin mırıltısı üçe çıkıyor, ayı adamın hırıltısı kolayca seçilebiliyor.

Yemek vakti geldiğinde Masha ayrılıyor -Slava ve ben onun kamyonetinin gidişini yatak odasının penceresinden izliyoruz- ama bir aile yemeği Nikolay'ı potansiyel olarak yanıcı bir konu hakkında sıkıştırmak için iyi bir zaman değil, bu yüzden yakıcı sorularımı yutuyorum ve bekliyorum.

Yemekten sonra, Lyudmila masayı topladığında ve herkes odalarına gitmek için kalktığında, benim anım geldi. Yemek boyunca Nikolay'ın yoğun kaplan bakışlarını üzerimde hissettim, bakışlarındaki spekülasyonu sezdim.

Her ne oluyorsa beni endişelendiriyor. Artık bundan neredeyse eminim.

Alina planımı anlamış gibi Slava'yı kaptığı gibi rekor bir hızla merdivenlerden yukarı çıkarak beni ve Nikolay'ı yemek odasında yalnız bıraktı.

"Birer gece içkisi içebilir miyiz?" O da gitmek için döndüğünde soruyorum. Kalbim düzensiz atarken bile sesim sabit. Bu birden fazla açıdan tehlikeli. Sadece son iki haftadır hayatımda hüküm süren huzur ve sakinliğin sona ermesi riskini almakla kalmıyorum, aynı zamanda kurşun yaram da neredeyse tamamen iyileşmiş durumda.

Nikolai hâlâ benimle bu şekilde ilgileniyorsa, bu arzusunu gerçekleştirmesini engelleyecek çok az şey var.

Yüzünü bana dönüyor. Çenesi gergin, gözleri antik kehribar gibi parlıyor. "Gece içkisi mi? İçkiyi pek sevmediğini sanıyordum, zaychik."

Boğazımdaki kuruluğa rağmen yutkunuyorum. "Biraz konyak havamdayım."

Hiç değilse cesaretimi artırmak için kullanabilirim.

Nikolai'nin sesi sertleşti. ". Bana bir dakika ver."

Mutfağa girer ve elinde içki bardaklarıyla çevrili bir tepsi kristal sürahiyle çıkar. Pavel bu gece garsonluk yapmıyor olmalı -ya da Nikolay da yalnız kalmak istiyor.

O bize birer içki koyarken, ben tekrar oturuyorum ve nemli avuçlarımı gizlice gece elbisemin eteğine siliyorum. Mercan-seftali tonlarında ipek bir kumaştan yapılmış ve Alina'ya göre tenimi "altın sarısı ve ışıltılı" gösteriyor. Acaba Nikolay da böyle mi düşünüyor, yoksa şu anda bana baktığında gördüğü tek şey oğlunun öğretmeni mi?

Ki bu iyi olurdu. Şaşırtıcı, gerçekten. Böylesine tehlikeli bir adamın bana saplanıp kalmasını, kaderin ipleri hakkında her türlü sinir bozucu iddiada bulunmasını istememeliydim ve-

"Ne konuşmak istiyordun, zaychik?" Nikolay karşımdaki koltuğa çökerken sesi bir kez daha kadife gibi fırçalanmıştı. Kadehinin içindeki döndürerek, kapakları yarıya kadar açık bir şekilde bana bakıyor. "Sanırım

aniden benimle birlikte olmak istediğın için burada değilsin."

Her yerim kızarıyor. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, aslında onun arkadaşlığını arzuluyorum. Çiçek toplama gezimizden beri birlikte pek vakit geçirmediğ - en azından kendi başımıza. Yemek zamanlarında Alina ve Slava tampon görevi görüyor, Lyudmila ve Pavel de arka planda hep etrafta oluyorlar. Odama tek başına girdiğ tek zaman olan bandaj değişimleri bile, yaram kabuk bağlayıp artık kapatılması gerekmediğinde durdu.

Gerçek şu ki, son günlerde onunla neredeyse hiç etkileşime girmedim ve bunu özledim. Konuşmalarımızı, bana olan sarsılmaz odağın... hatta beni korkunç derecede ateşli bir kedi tarafından oyuncak edilen bir fare gibi hissettirmesini bile özledim. Tabii ki bunu bilmesine izin veremem. Hâlâ bir gün hayatımın normale döneceğine dair bir parça umudum varken olmaz; işkence eden ve öldüren tehlikeli adamların olmadığı bir normale.

Bir nefes alıp hemen konuya giriyorum. "Neden buradaydı? Kim o?"

Birkaç dakika sessiz kalıyor, konyak elinde dokunulmadan dururken o yoğun bakışlarıyla beni inceliyor. "O bir varlık," dedi sonunda. "Durumunuzu açıkladığımda kardeşim Valery onu gönderdi."

Kalbim yerinden fırlıyor ve ağzım kuruyor. Alina'yla konuşmamdan sonra böyle bir şey olabilir mi diye merak etmişim ama bu kadar açık bir şekilde teyit edildiğini duymak... Titreyerek konyağım a uzanıyorum ve bir yudum alıp yemek boruma doğru ateşten bir yol açmasına izin veriyorum. "Ne tür bir varlık?" Öksürme dürtüsü yatıştığında soruyorum.

"Başlangıçta, hükümet türünden. Şimdi bizimkiler."

O zaman bir casus ya da başka bir tür ajan ve eğer bu tür bir geçmişi varsa düşündüğüm kadar genç değil. Sanırım bunu görebiliyorum. Masha'yla sokakta karşılaştaydım, onun bir tür "ajan" olduğundan asla şüphelenmezdim, ama muhtemelen mesele de bu. Bu neşeli, genç dış görünüş etkili bir maske oluşturuyor.

Onun benim durumumdaki rolünün tam olarak ne olduğunu sormadan Nikolay tekrar konuştu. "Zaychik..." Ses tonu bir kez daha rahatsız edici derecede yumuşak. "Doğrulandı. Bransford senin biyolojik baban."

Kalp atışlarım daha da hızlanıyor, kollarımdaki deri ürperiyor. "Yani..."

"Masha, Bransford'dan bir DNA örneği aldı. Seninkiyle eşleşiyor."

Benimkiyle eşleşiyor. Midem mide bulandırıcı bir şekilde bulanıyor, ürperti vücudumun geri kalanını da sarıyor. Nikolai bana ağabeyinin ortaya çıkardıklarını anlattığından beri bunun böyle olması gerektiğini biliyordum ama bir yanımda hâlâ bir parça umut taşıyor olmalıydı.

Artık ezilmiş ve toz haline gelmiş bir umut.

"Neden sen-" Boğazımdaki ses kısıklığını gidermek için duruyorum. "Neden onaylamak istedin?"

Bu Masha'nın Bransford'un ya da benim örneğimi nasıl elde ettiğini düşünmek istemiyorum. Aslında, ikincisi kolay olmalı: diş fırçam, yastığımdaki birkaç gevşek saç teli, içtiğim bir bardak... Yine de, tüm eşlik eden güvenlikle birlikte bir başkan adayı-

"Çünkü emin olmam gerekiyordu."

Düşüncelerimin kilit sorudan uzaklaşmasına izin verdiğimi fark ederek gözlerimi kırıştıyorum. "Ama neden? Yani, beni yanlış anlamayın, minnettarım." En azından ben öyle düşünüyorum. Katil bir tecavüzcünün çocuğu olduğunuzu bilmek mi daha iyi, yoksa bundan kuvvetle şüphelenmek mi?

Nikolay bardağını yere bırakır, içindeki sıvıya hâlâ dokunulmamıştır. "Seni koruyacağıma söz verdim, zaychik."

Ürperti tekrar üzerime çöküyor, zihnim gitmemesini dilediğim bir yola giriyor. "Yaptın. Yaptın. Burada güvendesin, değil mi?" En azından Bransford'dan.

Öne doğru eğiliyor, büyük, sıcak avuçları donmuş ellerimi kaplıyor. "Güvendesin. Ve o artık senin için bir tehdit olmaktan çıktığında daha da güvende olacaksın."

Hipnotize edici gözlerine, yeşille beneklenmiş o zengin, derin altın rengine bakıyorum. "Nasıl bir tehdit değil?" Tam da bu nedenle gelecek hakkında düşünmekten kaçındım: çünkü Bransford'un bir tehdit olmayacağı bir gelecek hayal edemiyorum. Bir kaplumbağa gibi, kabuğumun içinde saklanmaktan, her seferinde bir gün, bir saat beklemekten ve kendime eninde sonunda bu işi çözeceğimi ve annemin katilini adalete teslim edeceğimi söylemekten memnunum.

Nikolai değil . Gerçeklerden saklanmıyordu.
-Plan yapıyordu. Ve bu planların doğası, buz gibi parmakların omurgamda dans etmesine neden oluyor.

Nikolai'nin adalet anlayışının benimkinden çok farklı olduğuna dair bir his var içimde.

Sanki saf bir çocukmuşum gibi gülümsüyor.
"Endişelenmene gerek yok, zaychik. Ben hallediyorum."

Kısa, korkakça bir an için, tam da bunu yapmak istiyorum: endişelenmemek, meseleyi onun yetenekli, acımasız ellerine bırakmak... benimkileri çok sahiplenici, çok nazıkçe tutan ellere.

Gözümün önünde hiç tereddüt etmeden iki can alan aynı eller.

Bu anı, işkence görmüş suikastçının çılgınlıklarının canlı hatırası, benim için karar veriyor. Gerçeklikten kaçmak için bir beceri geliştirmiş olabilirim, ama ben bile gözlerimi kapatıp kör numarası yapamam.

"Ona ne yapacaksın?" Sesim de nabzım gibi kararsız.
"Nikolai, lütfen, bilmek zorundayım. Ne yapacaksın?"

Gözlerinin etrafındaki küçük kaslar geriliyor; yüz ifadesindeki tek değişiklik bu. "Hak etmediği bir şey değil."

Ellerimi avuçlarından çekerek geri çekiliyorum. "Onu öldüremezsin."

"Neden olmasın?" Sesi eşit, tonu sanki bir partiye gitmekten bahsediyormuşuz gibi yumuşak. Arkasına yaslanarak konyasını tekrar eline alıyor ve bu kez yere koymadan önce yavaşça bir yudum alıyor.

Ona inanamayarak bakıyorum. "Çünkü o bir insan." Bu nasıl apaçık değil? "Kötü bir insan, tabii ki, ama öylece herkesi öldüremezsin-"

"Seni kim öldürmeye çalışıyor? Ben yapabilirim ve yapacağım."

Kalbim küt küt atıyor. Bunu kastediyor, bunu görebiliyorum ve bunun farkına varmak beni her türlü berbat duyguyla dolduruyor: dehşetle örtüşen minnettarlık, korkuyla kenarlı umut ve en rahatsız edici olanı, intikamcı bir tür neşe.

Anneme yaptıklarından dolayı Bransford'un ölmesini istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Ve bunu kendim için de istiyorum. Hayatımı, özgürlüğümü, huzurumu geri istiyorum. Geceleri kâbus görmeden uyumak ve sokakta korkmadan yürümek istiyorum. Her kamyonette, her tanımadığım yüzde tehlike görmeyi bırakmak istiyorum.

Bransford'u yerin dibine sokmak istiyorum ve Nikolai bunu başarırса özgür olacağım... ve en az onun kadar katil olacağım.

Bu son düşünce karanlık özlemimi bastırıyor. Her ne kadar özgürlük ve intikam istesem de, burada cinayetten bahsediyoruz; soğukkanlı, önceden planlanmış bir cinayetten. Nikolai'nin ormandaki iki silahlı suikastçıyı kaldırması bir şeydi; tanık olmak ne kadar rahatsız edici olsa da, sonuçta yaptığı şey, işkence kısmı hariç, onun durumundaki bir polisin yapabileceğinden farklı değildi. Şu anda tartıştığımız şey ise bambaşka bir berbatlık seviyesi ve bir yanım Nikolai'nin beni bu derece korumaya istekli olmasına sevinmekten başka bir şey yapamıyor olsa da, buna seyirci kalamam.

Sağduyulu ahlaka başvurmak işe yaramadığı için farklı bir yol deniyorum. "Nikolai, lütfen. Mantıklı ol. O önde gelen bir politik figür. Onu öylece öldüremezsin. Büyük küresel sonuçları olacak bir suikast olacaktı. FBI, CIA, medya-"

"Biliyorum. Bu yüzden onun suçlu olduğundan emin olmalıydım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha akıyor. Yüzü amansız, sesi hâlâ rahatsız edici derecede düzgün. Bunu enine boyuna düşünmüş; bu onun bir dürtüsü değil.

Beni korumak için bir başkan adayını ortadan kaldıracak ve fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yine de deniyorum, onu korumaktan başka bir sebep olmasa bile.

"Peki ya aileniz? Burada birlikte kurduğunuz hayat Slava? Bu işin arkasında senin olduğunu

öğrenirlerse-" "Öğrenmezler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? O zamandan beri görülmemiş türden küresel bir insan avı olacak-"

"Zaychik..." Öne doğru eğilerek ellerimi tekrar kapatıyor ve onları masanın üzerinde sıktığını fark ediyorum. Sesi yumuşak, bakışları benimkini tutarken tonu ürkütücü derecede sakin. "Ne yaptığımı biliyorum. Bransford ölecek ve bu doğal sebeplerden olacak. Partisi yas tutacak, ulus yas tutacak ve sonra başka bir parlak yeni şeye, başka bir gümüş dilli politikacıya geçecekler."

"Doğal nedenler mi? Elli beş yaşında mı?"

"Şimdiye kadar teşhis edilmemiş bir kalp rahatsızlığı. Tam anlamıyla trajik olacak." Arkasına yaslanıp bardağını kaldırıyor. "İradenin olduğu yerde bir yol vardır ve biz Molotoflar bu yolları bulmakta üstümüze yoktur."

Titreyerek ayağa kalkıyor, bana bakıyor ve ben onu kollarıma alma dürtüsüyle savaşıyorum. Savaşıyorum çünkü rahatlatma ihtiyacının altında daha karanlık, daha tehlikeli dürtüler var, beni bile korkutacak kadar derin ve vahşi bir açlıktan doğanlar.

Bir kez ona teslim olduğumda, içimde hırlayan canavarı serbest bıraktığımda, geri dönüşü olmayacak.

Ona iki hafta verdim. İki yüzyıl boyunca, imkansız yaptım ve uzak durdum. Tam olarak değil. Slava'nın odasındaki ve onun yatak odasındaki kameralardan onu izlemek için onlarca saat harcadım ama bu ve yemek zamanlarındaki kısa etkileşimlerimiz sadece azabımı artırdı.

Kendimi hiç mazoşist olarak düşünmemiştim, ama öyle olmalıyım, çünkü onu elimin altında tutmanın ama ona sahip olmama izin vermemenin enfes işkencesini isteyerek benimsedim.

Ve bu gece, görünüşe göre, kendimi kontrol etmemin nihai sınavı. Çünkü sonunda beni aradı, ama istediğim sebeplerden dolayı değil. Bir parçam beni özleyeceğini, benim onu istediğim çaresizlikle o da beni istediği için bana geleceğini umuyordu.

Çünkü her şeyiyle benim olmaya hazır. "Yatağa gitmeliyim," dedi, sesi kararsızdı ve ben bir hayal kırıklığı dalgasını bastırmak zorundayım. Ne bekliyordum ki?

Şok olmuştur ve bunun iyi bir nedeni vardır. Çok az sıradan vatandaş bir cinayeti başka bir şeymiş gibi göstermenin ne kadar kolay olduğunu farkındadır - eğer istenen sonuç buysa. Haberlere konu olan tüm yüksek profilli suikastlar ve radyasyon zehirlenmelerinin haber değeri taşıması gerekir. Bunlar bir mesajdır, düzene karşı gelmeye çalışabilecek diğerlerine bir uyarıdır.

Hükümetin gizli müdahalesi olduğunu haykıran her egzotik zehire karşılık, güçlü ve acımasız insanların yolundaki engelleri ortadan kaldıran düzinelerce sağlık hatası ve rutin kaza var... ailem gibi insanların.

Bu planlamak zorunda kaldığım ilk gizli suikast değil.

Aslında Chloe'ye bunların hiçbirini anlatmayacaktım. Bransford'un ölümünü herkes gibi o da haberlerden öğrenecekti ve o sırada içinde barındırdığı şüpheler, şu anda taşıdığı bilgi kadar ağır olmayacaktı. Ama bu gece bana gelip cevaplar istedi ve ben de ona yalan söylemeyi kendime yediremedim. Bir bakıma bunda kız kardeşimin de suçu var. Alina, Chloe'nin yanında çenesini kapalı tutmasına rağmen, neredeyse her gün bana gelip Chloe'nin ne planladığımı bilmeye hakkı olduğunu, buna kendisinin karar vermesi gerektiğini söylüyordu.

İkincisine kesinlikle katılmıyorum, ancak birincisinde biraz haklılık görmeye başladım. Zaychik'imın durumu hakkında stres yapmasını, her an kapımıza daha fazla suikastçının gelebileceğinden endişelenmesini istemiyorum. Ulaşacaklarından değil ama yine de birilerinin onun ölmesini istediğini bilmek ona ağır gelmeli.

Biyolojik babasının onu öldürmek istediğini.

Hayır, ona söylemem en iyisi. Masha'nın görevini tamamlaması için en az birkaç haftaya ihtiyacı var ve bu şekilde Chloe bu işi halledeceğimi biliyor ve endişelenmesine gerek kalmıyor.

İtirazlarını yaptıktan sonra vicdanı rahat bir şekilde rahatlayabilir. Bu benim kararım, benim günahım, onun değil.

Ayağa kalkıp ona gülümsüyorum, gözlerimdeki çarpık açlığı, damarlarımda taze lav gibi köpüren karanlık ihtiyacı görmemesini umuyorum. "Tabii ki. Yorulduysan yatağına git, zaychik."

Her ne kadar onu sahiplenmek istesem de, bu gece o gece değil. Çok açım, sınıra çok yakınım ve yaraları iyileşmiş olsa da benimle başa çıkmak için hâlâ olması gereken yerde değil.

Sanki aklımı okumuş gibi geri çekiliyor, ama sonra omuzları geri çekiliyor ve narin çenesi yukarı kalkıyor. "Hayır," diyor kararlı bir şekilde, masanın etrafında bana doğru adım atarak. "O 'yollardan' birini daha bulacağına söz verene kadar gitmiyorum."

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Ayrıca bir korkak gibi davranıp, az önce benim adıma bir adama suikast düzenlemeyi planladığını itiraf etmemiş gibi sıvışamayacağımı da biliyorum. Korkunç, berbat bir adam ama yine de bir adam... Benim biyolojik babam olan bir adam.

Nikolai bana bakarken gözlerinde karanlık bir şeyler titreşiyor ve geç de olsa çenesindeki tehlikeli gerginliği fark ediyorum.

"Zaychik..." Sesi yumuşak bir hırıltıya dönüşüyor.

"Gitmelisin.

Şimdi. Hâlâ yapabiliyorken."

Ne demek istediğini anladığımda nefesim kesiliyor, nabzım hızlanıyor ve kaslarım felç oluyor.

Beni hâlâ çok istiyor ama nedense kendini tutuyor.

Onu dinlemeliyim. Bana bu şansı verirken geri çekilmeli ve uzaklaşmalıyım. Eğer bunu yapmazsam, her şey değişecek, bu zaman aşımına bir son verecek, aramızdaki beni güvende tutan mesafeyi kapatacak.

Çünkü benim için en büyük tehlike değil. Burada.

Her zaman oydu.

Kaslarımın hareket etmesini, beynimin çılgınca komutlarına itaat etmesini istiyorum, ama bir bankı bench press yapmak istiyor da olabilirim.

Araba. Tek yapabildiğim ona bakmak, ağzım kuru ve kalbim küt küt atarken, karnımın alt kısmındaki gerginlik meme uçlarımda toplanıyor ve tenimi ısı girdaplarıyla boyuyor.

Gözlerinde kopan vahşi fırtınayı görebiliyorum, havadaki elektrik yükünün çıtırtısını hissedebiliyorum, yine de hareketsiz, donmuş ve sessiz kalıyorum, ele geçirilmek için mükemmel bir avım.

"Chloe..." Kısık sesle söylediği bu kelime hem uyarı hem de teslimiyet anlamına geliyor. Yavaşça, abartılı bir nezaketle iki eliyle yüzümü kavıyor, geniş avuçlarının sıcaklığı soğuk tenimi yakıyor. Fısıldarken gözleri hipnotik bir simyacının altın renginde, "Benim tatlı zayçik'im, artık bitti. Kaçmak için son şansını da kaybettin."

Dudakları kaçınılmaz ve şiddetli bir şekilde, ovadaki bir ağaca çarpan yıldırım gibi dudaklarıma indiğinde hâlâ olduğum yerde donakalmış durumdayım. Bunun şoku tüm bedenimi sarsıyor, yoldaki her hücreyi haşlıyor.

Öpüşünde incelik yok, kibarlık yok. İstemiyor, alıyor. Başım avuçlarının arasında hareketsizken, ağzımın her santimini yağmalıyor, beni vahşi bir arzu girdabına çekiyor, o kadar karanlık ve volkanik bir şehvet ki beni içten içe yakıyor.

Tadı konyak ve tehlike gibi, benim her çarpık, gizli özlemim gibi. Bu baş döndürücü tat beni sarhoş ediyor, sedir ve bergamot kolonyasının şehvetli notaları başımı döndürüyor. Hâlâ aklımda olan direniş düşünceleri buharlaşıyor, iradem sıcak çaydaki bir şeker tanesi gibi eriyor. Çaresiz bir iniltiyle ona doğru eğiliyorum, ellerim yanlarını kavrarken karnım kasıklarına doğru bastırıyor.

Tamamen sertleşmiş, pantolonundaki kalın şişkinlik yumuşaklığıma çarpıyor ve bana onu içime almanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Bu anı hem tahrik hem de korku uyandırıyor; bu büyüklükte bir şeyi içine almak kolay olmamıştı. Ama bu düşünce bile kısa sürede kayboluyor, arzunun şiddetli sıcaklığıyla yanıp kül oluyor, acımasız öpücüğünün acımasız baştan çıkarıcılığıyla yok oluyor.

Nerede olduğumuzu unutuyorum. Her şeyi unutuyorum, o kadar ki beni göğsüne için geri çekildiğinde irkiliyorum. Ancak merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladığında kafam bir parça mantıklı düşünmeye yetecek kadar açılıyor.

Ben ne yapıyorum böyle? Niyetim bu değildi. Aslında tam tersi. Amacım onunla konuşmaktı, onu ikna etmek-

Alçak bir hırıltıyla beni üst kattaki koridorda duvara yapıştırıyor ve sanki odasına kadar beni tatmamaya dayanamıyormuş gibi ağzımı geri alıyor ve ben tüm hedeflerimi unutuyorum. Bu anın dışında var olduğumu, dışarıda ondan başka bir şey olduğunu unutuyorum.

Birleşiyoruz, ya da en azından öyle hissediyorum. Ağzı benimkiyle kaynaşmış, nefesi ciğerlerimde, kokusu burun deliklerimde. Güçlü vücudu beni çevreliyor, tüm sıcaklığı, sertliği ve çiğ, ilkel erkekliği. Şimdi dik duruyorum, o dudaklarımı yutarken parmak uçlarımda duruyorum ve elleri sırtımda, yanlarımda, kışımında geziniyor, ikincisini sıkıyor ve yoğuruyor, uzun elbiseyi uyluklarıma kadar işliyor. Bacaklarım kalçalarına dolanana ve pelvisim onunkine binene, ağrıyan seksim ereksiyonuna sürtünene kadar beni kaldırırken nefes nefese, saçlarının serin, ipeksi tellerini kavriyorum.

Havamız tamamen tükenene kadar öpüşüyoruz, dillerimiz düello ediyor. Sonra ağzı boynuma doğru ilerliyor, kulağımın yanındaki hassas çukura sıcak, ısırıcı öpücükler yağıdırıyor. İnleyerek başımı geriye atıyorum ve karanlık, kavurucu zevkten başka her şeye kendimi kaptırmış bir halde ona daha sıkı sarılıyorum. İçimdeki gerilim gittikçe artıyor, sinir uçlarıım o kadar hassaslaşıyor ki havanın hareketi tenime dokunuyormuş gibi geliyor.

Uzaktan şaşkınlıkla fark ettim ki, onu kuru kuru becererek boşalacağım.

Yine olacak.

Ve sonra serbest bırakıyor, hoş karşılandığı kadar ürkütücü de. Parmaklarım onun saçlarında sarsılarak kenetleniyor ve iç kaslarım kasılıyor, coşku bedenimi sarıyor, ayak parmaklarımı kıvrıyor ve boğazımdan bir çığlık koparıyor. Ama durmuyor; devam ediyor, kalçalarını leğen kemiğime doğru sallıyor, içimde patlayan artçı şokları yoğunlaştırıyor. Gözlerimi sıkarak tekrar haykırıyorum ve eşine sahip çıkan bir hayvan gibi boynumu ısırıyor, iri, nasırlı eli korsajıma giriyor, başparmağı çıplak göğsümü sıkarken-

"Chloe? Nikolai, sen ne-oh siktir. Boş ver." Alina'nın sesi beni hararetle sayıklamalardan kurtarıyor, ve kaskatı kesildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nikolai'nin omzunun üzerinden onun geri çekildiğini görüyorum, solgun yüzü alışılmadık bir şekilde pembeleşmiş. Ben bir şey söyleyemeden ya da bizi ikinci kez neredeyse sevişirken yakaladığı gerçeğini idrak edemedim, topuklarının üzerinde dönüp odasına geri dönüyor.

Koridorun sonunda.

Herkesin bizi görebileceği ve benim geldiğimi duyabileceği halka açık bir koridor.

Nikolai bana bakmak için geri çekildiğinde yüzüm, vücudum, hatta saç diplerim bile yanıyormuş gibi hissediyorum. Altın rengi gözleri ağır ağır kapanıyor; ellerimin hâlâ sıkılı olduğu saçları karmakarışık; şehvetli dudakları ıslak ve şişmiş, saf bir şehvet ifadesiyle ayrılmış.

Bu, düşmüş bir meleğin ilk günahını işledikten sonraki görünümüdür; ancak bu melek hiçbir zaman masum bir varoluş bilmemiştir.

Başından beri şeytan oydu.

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Kız kardeşin-" "Kız kardeşimi sik."

Bu öfkeyle homurdanan duyguyu dile getiremeden beni güçlü kollarına alıyor ve uzun, sabırsız adımlarla odasına taşıyor.

Durmalıyım ya da en azından yavaşlamalıyım, ama yapamıyorum. Şimdi onu tekrar tattığıma göre, içimdeki açlık çok güçlü, çok vahşi. Gecenin ilk içkisini yudumlayan bir alkolik gibi, ölçülü olmayı hayal bile edemiyorum. Karanlık ihtiyaç damarlarımda nabız gibi atıyor, cinsel arzu ve daha derin, daha az tanımlanmış bir özlem, ruhumdan yayılıyor görünen bir özlem.

Kendime hâkimiyetimin yıpranan kalıntılarıyla, kolunu incitmemeye dikkat ederek onu yatağa yatırdım. Artık orada bir kabuk var, ipeksi, altın rengi tenini bozuyor. Bunu görmek içimdeki vahşi canavarı besliyor, göğsümü eşit oranda sahiplenme ve öfkeyle dolduruyor.

O benim ve ona zarar veren herkesi yok edeceğim.

Benden başka kimse ona dokunamayacak.

Daha şimdiden, ben istemeden, ellerim elbisesinin üzerinde, güzel, dayanıksız kumaşı yırtıyor, bakışlarıma açmak için öfkeli bir kampanyayla vücudundan koparıyor. Korsesinden önce göğüsleri fırlıyor, dik kahverengi meme uçlarıyla iki küçük, lezzetli küre, ardından dar göğüs kafesi ve düz karnı, hepsi de bana yakalanmış güneş ışığını, sıcaklığı, ışığı ve saflığı düşündüren o parlak, bronz tenle kaplı - açlık duyduğum her şey, istediğim her şey.

Sırada vücudunun alt kısmı var, zar zor giydiği tangası ellerimde parçalanarak hatırladığım kadar narin ve yumuşak bir amcığı ortaya çıkarıyor. Ağzım onun tatlı, zengin lezzetini, dudaklarımda, dilimin altında, parmaklarımda sıkılan o hassas kıvrımların nasıl hissettirdiğini hatırlayınca sulanıyor... parmaklarım yardım edemiyor ama uyluklarını kavırıyor, onları birbirinden ayırıyor.

Yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, arzuyla uyuşmuş, o kışkırtıcı temkinlilikle kenarlı ve öz kontrolümün son parçaları da çözülüyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi üzerine düşüyorum, yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum, kayganlığını yalıyorum, tuz ve çilek özüyle, onun sıcaklığı ve güneş ışığıyla doyuyorum.

Nefes nefese kalıyor ve başımı kavırıyor, parmakları saçlarımda kenetleniyor, altımda eğiliyor, dilimin her açgözlü vuruşunda kıvranıyor. Kısa süre sonra parmaklarım da ona katılıyor, ben onun açıklığını yalarken klitorisiyle oynuyor, orada bulduğum ıslaklıktan zevk alıyorum. Hatırladığım kadar lezzetli, ipek gibi, sıcak ve erimiş bal gibi ve sikim patlamanın eşiğinde olmasına rağmen, kendimi yaptığım şeyden alamıyorum, onun tekrar boşalmasını hissedene kadar duramıyorum.

Ve boşaldı. Boğuk bir çığlıkla altımda kamburlaşıyor, parmakları saçlarımı sıkarken sırtı yatağa doğru eğiliyor, daha lezzetli kayganlık dudaklarımı ve dilimi kaplarken köklerinden koparıyor.

Tatmin dalgası kısa olduğu kadar yoğun, şehvetim sadece onun orgazmıyla keskinleştı. Sıcak kan şakaklarıma çarpıyor, taşaklarım geriliyor ve vücudumdaki her kas ihtiyaçla geriliyor. İçimde hiçbir nezaket kalmadı, sabır yok, sadece sahip olmak ve sahiplenmek, zonklayan horozumu onun sıcaklığına gömmek için ham, ilkel açlık.

Tamamen hayvani bir içgüdüyle onu ters çevirip kolumu kalçalarının altından geçiriyorum ve dört ayak üzerinde durana kadar biçimli küçük kıcını doğru kaldırıyorum. Onun pürüzsüz

Yanakları onu son çıplak gördüğümünden biraz daha dolgun, biraz daha yuvarlak, sfinkterinin gül goncası küçük, baştan çıkarıcı bir nokta ve açlığım bıçak sırtı keskinliğinde yoğunlaşıyor, vücudum dayanılmaz bir dereceye kadar geriliyor. Fermuarımı açıp sikimi serbest bıraktıktan sonra parıldayan yarığına doğru hizalarken ne yaptığımın farkında bile değilim.

Ona sahip olmalıyım. Şimdi.

Arzunun davul sesi sağır edici bir şekilde artıyor, her şeyi bastırıyor, etrafımızdaki dünyayı bulanıklaştırıyor. Ben artık insan değilim; ilkel bir açlıktan, vahşi, atavistik bir ihtiyaçtan başka bir şey değilim.

İnce kalçalarını kavrayarak içine dalıyorum, iç duvarlarının kaygan dar geçidinin lezzetli sıkılığından zevk alıyorum. Acı dolu bir sesle haykırıyor ama duramıyorum, daha da derine itmekten, onu almaktan, sahiplenmekten, içimi kavuran vahşi şehveti tatmin etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Benim. Hepsi benim. Kalçalarım vahşice pompalanıyor, kalbim göğsümde bir yumruk gibi çarpıyor. Uzaktan, çok sert davrandığımın farkındayım, ama onu bırakabileceğimden daha fazla yavaşlayamıyorum. İpeksi bir gerginlik ve ıslak bir sıcaklık, bir erkeğin bilebileceği cennete en yakın şey. Yalvaran nefesleri ve çığlıkları beni sadece teşvik ediyor, şehvetimi artırıyor, içimdeki canavarı körüklüyor.

Onu yarın yokmuş gibi, bu anın dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi beceriyorum. Bir elimle onu tutmaya devam ederken, diğer elimi saçlarına doluyor ve çekiyorum, daha sert, daha derin iterken sırtını eğmesini sağlıyorum, damgamı hassas etine damgalıyorum. Orgazmın içimde kaynadığını hissedebiliyorum, taşaklarım neredeyse zonklayan aletim kadar sertleşene kadar sıkılaşıyor ve adımı haykırıp etrafımda kasılırken, serbest bırakma bir tsunami gibi üzerime çöküyor, sinir uçlarımda patlayan ve etrafımdaki dünyayı parlak beyaza boyayan ecstasy gönderiyor.

Nikolai saçlarımı bırakıp şişmiş, seğirmekte olan etimden çekilir çekilmez sersemlemiş bir halde karnımın üzerine yığılıyorum. Orgazmın artçı şokları hâlâ içimde dalgalanırken bile, seksim hırpalanmış, içim acıyor. Düşüncelerim de karmakarışık, zihnim sanki derin bir uykudan uyanıyormuşum gibi durgun.

Buna rağmen, beni yanına çekip tatlı sözler mırıldanmaya başladığında, sadece onun kollarında bildiğim o alışılmadık huzur duygusunu yeniden yaşıyorum. Beni okşayıp severken, yüzüme ve boynuma hafif, yatıştırıcı öpücükler yağdırırken, kaba davranışlarından kaynaklanan ağrıları ve morlukları masajla yok ederken gözlerim kapanıyor, üzerime bir süzülme hissi geliyor. Sonunda, birbirinden kopuk düşüncelerim tutarlı bir hale geliyor ve göz kapaklarımı zorla açıp onun büyüleyici gözlerini benimkilere bakarken buluyorum, irislerinin altın sarısı kehribar rengi en koyu yeşil ile çizgili.

"Zaychik..." Sesi yumuşak, büyük avucunu yanağıma doğru kıvrırken yüz ifadesini okumak zor. "Prezervatif kullanmadım."

Bir an için kelimeler bana bir anlam ifade etmiyor. Sonra bir adrenalin sarsıntısıyla bacaklarımın arasında ve kalçalarımın ılık bir ıslaklığın farkına varıyorum.

Çok fazla ıslaklık. Daha önce hiç hissetmediğim kadar.

Kalp atışlarım hızlanıyor, uçma hissi kayboluyor. Sertçe geri çekilerek doğruluyorum. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey kullanmıyorum. Haplarım haftalar önce bitti. Her zaman prezervatif taktığımı sanıyordum." Çıplak kalçalarımındaki kalın beyaz sıvıya bir bakış atıyorum, çılgınca günleri sayarken paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

Ne zaman regl oldum? Bu hafta mıydı yoksa geçen hafta mı? Neden takip etme zahmetine girmedim? Kanamam duralı birkaç gün olduğunu biliyorum, ama belki-

"İstiyorum." Nikolay da doğruluyor, göğsündeki ve kolundaki güçlü kaslar esnerken elini saçlarının arasında gezdiriyor ve siyah bukleleri daha da karıştırıyor. "En azından bugüne kadar hep öyleydim."

Nihayet regl dönemimin ne zaman başladığını hatırlıyorum: geçen hafta başında, neredeyse on iki gün önce. Geçen Pazartesi Alina'dan malzeme istemek zorunda kaldığım zamandı.

Aşağı yukarı döngümün ortasındayım.

Hissettiğim kadar paniklemiş görünmeliyim çünkü Nikolai başını eğiyor ve aynı anlaşılmaz ifadeyle bana bakıyor. "Zamanlama çok doğru, değil mi? Ya da daha doğrusu, yanlış?"

Başımı sallıyorum, elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor. "Neden-" Titreyen sesimi sabitlemek için duruyorum. "Neden prezervatif kullanmadın?"

Bana doğru ilerlerken gözlerindeki esrarengiz parıltı derinleşiyor. "Neden temizlenip daha sonra konuşmuyoruz?"

Hâlâ şokta olmalıyım çünkü beni kucağına alıp banyoya taşıırken herhangi bir itirazda bulunmuyorum. Bunun yerine, yaralandığımda yaptığı gibi duşta benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Dokunuşu yine nazik, yatıştırıcı ve şefkatli, nasırlı ellerinin ıslak, çıplak bedenime her vuruşunda aleti sertleşse bile.

Hatamızın kanıtlarını yıkamayı bitirdiğinde, tamamen ereksiyon halindeydi ve elleri üzerimde geziniyordu

Göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımla oynuyor, klitorisimi bulmak için kalçalarımın arasına giriyor. Bu çok fazla, çok erken olmalı, ama vücudum sanki duyularının dehşet verici bir altüst oluşundan yeni kurtulmamış gibi, sanki beni bu kadar bunaltmış olan vahşi sikiş ana olayın önizlemesinden başka bir şey değilmiş gibi tepki veriyor.

Dudakları derin, arayış dolu bir öpücükle benimkilerin üzerine eğilip kulağıma, boynuma, omzuma doğru ilerlerken nefes alışverişim hızlanıyor, midemde bir gerilim oluşuyor. Islak saçlarımı yumruğunun etrafına sarıp beni güçlü kaslı kolunun üzerinde geriye doğru kavislendirerek göğüslerimi kurbanlık bir sunu gibi ona doğru kaldırırken nefes nefese omuzlarına yapışıyorum. Geniş sırtı beni su püskürmesinden , üzerime eğiliyor, bir meme ucuma, sonra diğerine yapışıyor, ağzının sıcak, güçlü emişi doğrudan merkezime doğru his çekimleri gönderiyor ve artan uyarılmamı artırıyor.

Yine de içim acıyor, iki parmağı içime girip şişmiş, hassas dokuları ayırmaya zorlarken zevk alamayacak kadar acıyor. Ta ki o parmaklar içimde kıvrılıp, kapalı göz kapaklarımın ardında kıvılcımlar çıkaran bir nokta bulana ve beni o kadar hızlı bir şekilde uçurana kadar.

Meme ucumu ıslak bir patlamayla serbest bırakıp beni dizlerimin üzerine çöktürürken vücuduyla beni duş spreyinden koruduğunda spazmlar hala vücudumda dalgalanıyor. Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum, ancak ne istediğini anladığımda sikişin sert, devasa sütununu yanağıma vuruyor, sonra ucunu ağzıma doğru sürüklüyor.

İçgüdüsel olarak ellerimi kaslı kalçalarına dayıyorum ve dudaklarımı ayırarak onu gidebildiği kadar içine alıyorum. Daha önce de oral seks yapmıştım ama bu farklı hissettiriyor, eski erkek arkadaşlarımla yaşadığım o sıradan, eğlenceli zamanlara hiç benzemiyor. Kontrol bende değil, onda ve ağzımı acımasızca sikmesinde hiç de eğlenceli bir yan yok. Elleri kafatasımı kavırıyor, tutuyor

Derin, yavaş itişleri için beni hareketsiz bırakıyor ve her vuruşta boğazımdan daha da aşağı inerken öğürmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sıcak olmamalı. Beni sadece kendi zevki için kullanıyor. -Ama bir oyuncak bebek gibi muamele görmek doğrudan klitorisime ısı titreşimleri gönderiyor. Bedenimden istediğini alıyor ve bu hem aşağılayıcı hem de sapkın bir şekilde özgürleştirici. Bu alışverişte karmaşık bir şey yok; sadece var olarak, onun kullanımı için sıcak, ıslak bir ağızdan başka bir şey olmayarak onu memnun ediyorum. Hızını artırıp koca sikini ağrıyan gırtlığıma sokarken gözlerim kapanıyor, gözyaşlarım yanlardan sızıyor ama ağızımdan bir gölü dolduracak kadar tükürük akarken bile öğürme dürtüm dinmiyor. Çenemden, boynumdan, göğsümden aşağı damlıyor ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü vücudundaki gerilimi hissedebiliyor, kalın aletinin ağızımda da şiştiğini hissedebiliyorum. Bir iniltiyle o kadar derine sokuyor ki nefes alma yetimi kaybediyorum ve parmakları saçlarımı sıkıca kavrayıp köklerini beni irkiltecek kadar sert çekiştirirken ılık sıvı boğazımdan aşağı fışkırıyor.

Boğazımdan çekildiğinde, hava almak için o kadar çaresizim ki tırnaklarım çılgınca kalçalarını kazıyor. Yine de sulanan gözlerimi açıp bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktığımda, orada yansıyan sıcak sahiplenme duygusuyla zevkten titriyorum.

"Zaychik..." Ellerini kollarımın altından geçirip beni ayağa kaldırırken sesi karanlık, kadifemsi bir törpü gibi, sonra dengemi yeniden kazanana kadar beni sabitliyor. Bir eliyle omzumu nazikçe tutuyor, diğer eliyle üzerimdeki döl ve tükürüğü temizliyor, sonra çenemi tutuyor ve tuhaf bir niyet ifadesiyle bana bakıyor.

"Sen benim her şeyimsin, en büyük mutluluğumun ve zevkimin kaynağısın. Hayatımızın geri kalanında, nefesimiz bedenimizde kaldığı sürece benimle olmanı istiyorum. Kader seni buraya getirdi.

Kapımı çaldı, seni bana bir hediye gibi teslim etti ve ben daha fazla minnettar olamazdım."

Kalbim boğazıma düğümlendi, nefesim o kadar hızlı geliyor ki görüşüm grileşiyor. Bu iş benim düşündüğüm yere gidiyor olamaz. Onun-

"Chloe Emmons..." Geniş avuçlarıyla yüzümü çerçeveleyiyor, kaplan gözleri son derece şefkatli bir ışıkla doluyor. "Benimle evlenmeni istiyorum. Karım olmanı istiyorum."

Bir an için onu yanlış duyduğuma ikna oldum. Çünkü birbirimizi tanıyalı bir ay bile olmamışken evlenme teklif etmesinin imkânı yoktu. Ama hipnotize edici bakışlarındaki yoğunluktan, az önce "evlenmek" ve "eş" kelimelerini kullanmış olmasından kaçış yok.

Güçlü bileklerini kavrayıp içgüdüsel olarak ellerini yüzümden çekerken zihnim çılgınca dönüyor. Arkasındaki duş hâlâ çalışıyor, geniş kabini buharla dolduruyor ama ben aniden donuyorum, ıslak tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"Nikolai, ben..." Ne diyeceğimi, bu kadar çılgınca bir şeye nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Sonunda, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim.

Bakışları kararıyor. "Neden bu konuda şaka yapayım ki?" "Çünkü... birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz!"

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. ton kalan yumuşak Hatta olarak onun Çene tehlikeli bir şekilde sertleşir. "Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." "Şey, ben bilmiyorum. Yani seni tanıyorum."

Geri çekiliyorum tutuyorum ve su damlacıklarından kurtulmak için titreyen elimi yüzüme siliyorum. Kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyor, duş kabininin kapısına doğru el yordamıyla ilerlerken hızla kararan yüz ifadesi midemi düğümlüyor. "Nikolai, lütfen, beni yanlış anlama.

-Çok gururlandım. Sadece... bu şu anda iyi bir fikir değil." Ya da hiçbir zaman.

Bu ölümcül derecede muhteşem adama aşık olmuş olabilirim ama onun kim ve ne olduğunu ya da benim için ne yapmak üzere olduğunu unutmadım.

Mafya karısı olmak için biçilmiş kaftan değilim, resmi etiket bu olmasa bile.

Geri çekilişimi kısık gözlerle izliyor, güçlü vücudunun arkasında havada buharlar uçuşuyor ve dışarı çıkıp bir havlu alırken banyo paspasına takılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bu kadar gerek yok. O istedi ve ben reddettim.

Hikayenin sonu.

"Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?" Peşimden geliyor, hareketleri yumuşak ve kasıtlı. Avını takip eden bir avcı gibi. "Evet demen için ne gerekiyor?"

"Şey..." Havluyu kendi etrafıma sarıyorum, çılgınca en az kırıcı cevabı arıyorum. Öyle bir cevap olmadığı için gerçeği söylemek zorunda kalıyorum. "Nikolai, seninle evlenemem. Biz çok farklıyız. Değerlerimiz, olaylara yaklaşım tarzımız... Gerçek ki, ben düşünmüyorum-" Gözlerinde toplanan fırtına kalbimi yerinden oynatıyor ama kararlıyım, bu yüzden devam ediyorum. "Bunun uzun vadede yürüyebileceğini sanmıyorum."

Kıpırdamadan duruyor, eli kendi havlusunun yarısına kadar geliyor. Sonra yavaşça ve kasıtlı olarak havluyu askıdan çekip kendini kuruluyor, gözleri hep bana dikili, yüzü şimdi aysız bir geceden daha karanlık.

Gergin sessizlik arttıkça sertçe yutkunuyorum. "Yatağa gitmeliyim. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

Bana hatırlattığı büyük kedi gibi hareket ediyor. Patlayıcı bir hareket bulanıklığı ve benimle banyo kapısı arasında, bana bakarken yontulmuş kasları esniyor, altın rengi gözleri yarıklar içinde.

"Hayır, zaychik," diyor usulca. "Yatağa gitmeliyiz. Ve yarın benimle evleneceksin. Nasıl hissettiğinin önemi yok."

Uyandıgımda gözlerim kamaşıyor, başım zonkluyor ve vücudumun her yeri ağrıyor. Bir iniltiyi bastırarak yan tarafıma dönmeye çalışıyorum, ancak gövdemın üzerine asılmış ağır bir kol tarafından yerimde sabitlendiğimi fark ediyorum.

Adrenalin damarlarıma doluyor, uykunun sisini dağıtıyor ve nerede olduğumu fark ediyorum.

Nikolai ile yatakta.

Nefesim kesiliyor ve ona bakmak için başımı dikkatlice çeviriyorum. Onu daha önce sadece bir kez uyurken görmüştüm, o da geceyi birlikte geçirdiğimiz zamandı ve bir kez daha dinlenirken ne kadar güzel ve tehlikeli derecede hayvani görüldüğüne şaşıyorum, simsiyah kirpikleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor ve koyu kirli sakalları çenesinin sert hatlarını gölgeliyor. Uyku onun keskin hatlarını yumuşatmıyor; aksine onlara vahşi bir duygusallık, karanlık ve ilkel bir çekicilik katıyor.

Şimdi bile, duyusal dudaklarının kıvrılışında, hafifçe ayrılışında yırtıcı, hınzır bir şey var.

Yıldızlara vurulmuş bir hayran gibi ona bakarak değerli bir fırsatı boşa harcadığımı fark ederek dikkatlice kolunun altından sıyrılıyorum ve kalbim göğüs kafesime çarparak kapıya doğru çıplak bir şekilde sürünüyorum.

Kaçmam gerek, sadece kendi odama bile olsa.

Aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Dün gece, en azından duştan sonraki kısım, zihnimde bir bulanıklık, karanlık cinsel hisler ve vahşi duygular karmaşası. Sanırım onun açıklamasıyla o kadar afalladım ki bir tür şoka girdim ve kendime geldiğimde çoktan onun yatağındaydım, bileklerim başımın üzerinde sabitlenmişti ve o benim acıyan ama sapkınca istekli bedenime giriyordu.

Hayır dediğimi hatırlamıyorum ama demiş olmalıyım. Söylediklerinden sonra beni becermesine izin verdiğime inanmak istemiyorum... ya da beni dizginlenemez bir vahşilikle tekrar tekrar alırken birkaç kez daha boşaldığıma.

En azından diğer seferlerde prezervatif kullanmıştı; eğer korunmasız olsaydı şimdi nefes nefese kalırdım.

Kapıya ulaştığımda omzumun arkasından bir bakış attım. Tanrı'ya şükür hâlâ uyuyor. Onunla nasıl yüzleşeceğimi ya da evlilik tehdidi konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Ve bu bir tehdit. Beni isteğim dışında nasıl evet demeye zorlayabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu yapabileceğini biliyorum. Onda her zaman hissettiğim karanlık şimdi bana yönelmiş durumda.

Dün bana söylediği gibi, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmakta çok başarılı.

Nefesimi tutarak kapı koluna uzanıyorum ve çeviriyorum, çıkardığı hafif tıkırtıdan içten içe irkiliyorum. Rahatladığım için uyumaya devam ediyor, ben de kafamı koridora uzatıp temiz olduğundan emin olduktan sonra, yeni iyileşmiş ayak bileğimdaki ağrı sızıya aldırmadan odama koşuyorum.

Kazasız belasız içeri giriyorum ve banyoya yöneliyorum, duşa giriyorum ve onun kaba dokunuşunun anısını silmek için sabunla kendimi keseliyorum. Nafile; vücudumun her ona ait izler var, derim onun kirli sakalıyla bir düzine yerde sıyrılmış, meme uçlarım emdiği ve dişleriyle sıyırdığı yerlerde ağrıyor. Yine de en kötüsü

derinliklerinde, bana olan doyumsuz açlığının bir hatırlatıcısı. -Ve onun niyetlendiği çılgınlığın ışığında bile ona karşı koyma konusundaki yetersizliğim.

Suyu kapatıp kabinden çıkıyorum ve artan paniğimi kontrol etmek için derin nefesler alıyorum. Belki de öyle demek istememiştir. Sadece teklifini geri çevirdiğim için üzölmüş olabilir ve bu sabah uyandığında bunun ne kadar erken olduğunu anlayacaktı.

Beni üç hafta önce işe aldı ve birlikte sadece iki gece geçirdik. Beni bir ömür boyu istediğinden, gerçekten aradığının ben olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyor?

Yine de kendime ne söylersem söyleyeyim, paniğim azalmayı reddediyor. Dün gece söylediklerime rağmen Nikolai'yi tanıyorum. İçten içe onu tanıyorum ve ciddi olmadığı şeyleri söylemediğini biliyorum. Ben buraya geleli daha bir hafta bile olmamışken kaderimiz olduğuna karar vermişti ve o zamandan beri olan hiçbir şey onu aksi yönde ikna edemedi.

Daha korkutucu olan ise beni sevdiğini iddia etmemesi ve sevdiğini de sanmıyorum. Bana karşı hissettiği şey daha çok bir saplantı. Birlikte ot içtiğimiz gece Alina'nın beni bu konuda uyardığını ve kardeşinin benim beyaz atlı prensim olmadığını söylediğini hatırlıyorum.

"Molotof erkekleri sevmez, sahip olurlar," dedi. "Ve Nikolay da bir istisna değil."

Islak saçlarıma bir havlu sararak aynadaki yansımama bakıyorum, dudaklarımdaki kabarık kızarıklığa dikkat ediyorum, hala onun öpücüklerinden morarmış ve şişmiş. Köprücük kemiğimin yanında bir morluk ve kalçalarımda erkek parmağı şeklinde belli belirsiz koyu izler var.

Hayır, bu aşk değil. Yakınından bile geçmiyor.

En iyi ihtimalle, bu karşılıklı bir saplantı - çünkü şu anda bile, burada saldırıya uğramış gibi dururken, her bir işaretin vücuduma nasıl girdiğine dair anılar içimde zonklamalara neden oluyor.

Giyinirken en iyi hareket tarzına karar veriyorum.

Alina.

Bana bir kez yardım etmişti; belki yine edebilir.

Aklımda ne tür bir yardım olduğunu bile bilmiyorum - suikastçılarla yaşadığım ucuz atlatmadan sonra, başka bir kaçış girişimi fikri pek çekici gelmiyor. Yine de, yatak odasının kapısını çaldığımda bir umut kıvılcımı hissediyorum ve giymiş olarak kapıyı benim için açıyor. Onu uyandırdığım için özür dilemeye fırsat bulamadan koridora bir göz atıyor ve beni hızla içeri buyur ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor, beni baştan aşağı süzmek için geri adım atıyor. Bakışları kabarık dudaklarıma odaklanıyor ve kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kolya-"

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Yüzüm yanıyor, bronz tenimin kızarıklığını gizlediğine ve yüksek yakalı tişörtümün morluğu sakladığına şükrediyorum. "O yapmaz- Her şey kendi rızasıyla oldu, inan bana."

Nefesini dışarı üflüyor. "Tamam, güzel. Durumun böyle olduğunu anlamıştım. Sadece... söz konusu sen olunca kardeşimin akli pek yerinde olmuyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Yine de beni duyuyor ve kaşları yeniden çatılıyor. "Ne oldu?" Elimi tutarak beni yapılmamış yatağına götürüyor ve yanına oturtuyor. Yeni uyandığı için yüzü çıplak, tıpkı beni yatak odamda pusuya düşürdüğü o uğursuz günkü gibi, ama yeşim yeşili gözleri berrak, sadece endişeyle gölgelenmiş. "Ne oldu? Anlat bana, Chloe. Lütfen."

Derin bir nefes alıyorum ve onun tepkisi için kendimi hazırlıyorum. "Nikolai evlenme teklif etti."

Sıfır tepki. Kirpik titremesi kadar bile. Beni duymadı mı?

"Bana evlenme teklif etti," diye telaffuz ediyorum, belki anlaşılmamıştır diye. "Dün gece bana karısı olmamı teklif etti."

Şimdi uzun kirpikleri gözlerinin üzerinde geziniyor. "Anlıyorum."

"Neden daha fazla şaşırmadın?" Onun sakin kabullenışı karşısında afallamış ve biraz da huzursuz olmuş bir halde soruyorum. "Bunu yapacağını biliyor muydun?"

"Biliyor musun? Hayır. Şüpheli? Evet." İç çekiyor, bir eliyle saçlarını geriye itiyor. "Anahtarlarını onun çekmecesinde gördüğüm andan itibaren, işin bu noktaya varabileceğini düşündüm. Ama tabii Kolya bu konularda benimle konuşmaz, o yüzden kesin olarak bildiğimi söyleyemem."

Tedirginliğim artıyor. "Anlamıyorum."

"Chloe..." Yüzünü tamamen bana dönerek ellerimi iki elinin arasına aldı. "Kardeşim sana kafayı takmış durumda. Seni işe aldığımız ilk günden beri bunun işaretlerini gördüm, ama bunun onun için geçici bir cazibe olduğunu, senin sadece becerip unutacağı başka bir kız olacağını düşündüm - umdum."

"Teşekkürler."

"Sana karşı bir şey değil. Bu iyi bir şey olurdu, inan bana." Ellerimi sıktı. "Bak, Nikolai... O babamıza çok benziyor. Ve büyükbabamıza. Ve duyduğum hikayelere göre, onlardan önceki diğer Molotov adamlarına. Konstantin ve Valery biraz farklılar ama Nikolai... o baştan aşağı bir Molotov erkeği."

"Bu ne anlama geliyor?" Hayal kırıklığıyla sordum. "O ne? Bir kadını bir ay tanıdıktan sonra evlenme teklif etmeye eğilimli misiniz?"

Kadın başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla başka kimseye evlenme teklif etmedi ya da bir kadına bu kadar takıntılı olmadı." Bir nefes alıyor. "Sen ilksin ve tahmin etmem gerekirse sonuncusun. Ailemizdeki erkeklerin başına genellikle böyle şeyler gelir. Babamız annemizi bir partide görmüş, ailesini hediyelere boğarak ayaklarını yerden kesmiş ve iki hafta sonra onunla evlenmiş. Ve onun babası - babamızın büyükbabası- büyükannemizi on altı yaşındayken kelimenin tam anlamıyla kaçırdı, onu

köyünde diğer kız öğrencilerle birlikte bir tarlaya bakarken rastladı."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke." Yüzü kasvetli. "Büyükannem ben on yaşındayken vefat etti, ama bana büyükbabamla olan hayatı hakkında anlattığı hikayeleri hatırlıyorum, onun her hareketini nasıl kontrol ettiğini ve mutlak itaat istediğini. Büyükannem büyükbabamdan son derece mutsuzdu ama o sadece fakir bir köylü kıızıydı, büyükbabam ise güçlü ve iyi bağlantıları olan bir adamdı, yani yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu terk etmesine izin vermezdi."

Ona bakıyorum, midem bulanıyor. "Peki ya annen? O da mı mutsuzdu?"

Ellerini geri çekiyor, yüzü donuklaşıyor. "İlk başta değil. Çok sonrasına kadar nasıl bir adamla evlendiğini bilmiyordu. Bunu öğrendiğinde işler çözülmeye başladı ve-" Durur ve derin bir nefes daha alır. "Her halükarda, bu ne burada ne de orada. Demek istediğim, Nikolai aynı yoğun, tutkulu kişiliğe sahip, bir şeyi -birini- arayan ve sonunda bulan saplantılı bir eğilimi var. Babamız ve ondan önceki büyükbabamız gibi, istediği kadını elde etme konusunda tek fikirli ve seni istiyor, Chloe. Ve ne pahasına olursa olsun sana sahip olacak."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ayrıca, fark ettin mi bilmiyorum ama Nikolai'nin içinde büyükannemizden miras kalan bir mistisizm, kader ve alınyazısı inancı var. Küçük bir kırsal köyde büyümüş olan büyükannemiz hem dindar hem de batıl inançları olan biriydi ve Nikolai küçük bir çocukken onunla çok zaman geçirdi. Nikolai muhtemelen bunu inkar edecektir -kendisini hiç de dindar olarak görmez- ama ailemiz ve kanımızın içinde kötülük taşıdığı hakkındaki tutumları da dahil olmak üzere onun inançlarının çoğunu özümsemiştir... babamızın, oğlunun, bu hale gelmesinin nasıl kaçınılmaz olduğunu."

Sertçe yutkunuyorum. "Nasıl yani?" Ve daha da önemlisi, Nikolai de aynı şekilde mi oldu?

Alina'nın dudakları düzleşir. "Boş ver onu. Şu anda Nikolai hakkında konuşuyoruz."

"Ve ben. Alina..." Ellerini tutma sırası bende. "Ne yapacağım ben? Onunla evlenemeyeceğimi söyledim ama beni dinlemiyor. Bugün evleneceğimizde ısrar ediyor."

Yüzünde nihayet bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bugün mü?" "Evet, bugün!" Ellerini serbest bırakarak ses tonumu değiştiriyorum.

"Bakın, boşuna korkuyor olabilirim. Beni nasıl evliliğe zorlayabilir bilmiyorum, Orta Çağ'da değiliz. Ama her ihtimale karşı, onunla biraz mantıklı konuşabilir misin? Ya da bunu nasıl yapacağımı bulmama yardım eder misin?"

Başını eğiyor, yeşim taşı gözleri parlıyor. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, onunla evlenmek istemiyor musun?"

Göz kırpiyorum. "Tabii ki hayır. Yani... Onu bir aydan daha az süredir tanıyorum."

"Ama onu istiyorsun, değil mi? Dün gece ve diğer zaman _."

"Bu farklı." Yüzüm yine ısınıyor. "Bu sadece biyolojik. O çok çekici bir adam ve-"

"Yani senin için sadece seks mi?"

Evet demek için ağzımı açıyorum ama kelime ağzımdan çıkmıyor.

"Anlıyorum." Gözlerindeki parıltı yoğunlaşıyor. "Onu seviyor musun?"

"I..." Boğazımdaki ani kuruluğa karşı yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Fark eder mi? Yine de onunla evlenemem. O- yani, o..."

"Bir koca olarak ne hayal ediyordun?" diye soruyor ben sözümü keserken. Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Biliyorsun, çoğu kadın zengin, yakışıklı ve kendileri için deli olan bir adamla evlenme şansına balıklama atlar."

"Yapar mıydın? Kardeşin gibi biriyle evlenme fırsatını kaçırmıydın?"

Yüz hatları gerginleşiyor, gülümsemesi yüzünden düşüyor. "Benim hakkımda konuşmuyoruz." Sertçe ayağa kalkarak pencereye doğru ilerliyor, uzaktaki tepelere bakarken sırtı kaskatı kesiliyor.

Kafam karışmıştı, ona katılmak için yanına gittim. Onu neyin üzdüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama belli ki bir şey üzmüş. Temkinli bir şekilde omzuna dokunuyorum. "Hey, ben-"

Yüzünü bana dönüyor, yüz hatları bir kez daha sakinleşiyor. "Beni dinle, Chloe. Korkmakta haklısın. Eğer kardeşim bugün onunla evleneceğini söylerse, bu gerçekleşecek. Nasıl yapacağını tam olarak bilmiyorum ama beceriklidir. Eğer bunu gerçekten istemiyorsan, yapabileceğin en iyi şey düğünü ertelemek."

"Gecikme mi? Ama-"

"Ertele," diyor kesin bir dille. "Açıkça reddetmek işe yaramaz - bu sadece onu daha kararlı hale getirir - bu yüzden evet demeli ve sonra bazı koşullar koymanın bir yolunu bulmalısınız. Belki her zaman belirli bir düğün mekanı, özel bir elbise ya da üniversite arkadaşlarınızın nedime olmasını hayal etmişsinizdir. Buna saygı duyabilir ya da . Her iki durumda da denemeye değer."

Ona bakıyorum, nabzım hızla atıyor. Haklı: Her şeyi yanlış yaptım. Dün gece Nikolai'ye gerçeği -aramızdaki ilişkinin uzun vadede yürümeyeceğini düşündüğümü- söyleyene kadar mantığa uygun görünüyordu, beni ikna etmekle beni kendi iradesine boyun eğdirmekten daha çok ilgileniyordu.

Belki gelecekte bir noktada onunla evlenmeyi kabul edersem, daha akıllı başında bir dinamiğe geri dönebilir, her şeyi eski haline getirebiliriz.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," diyor Alina ve samimi olduğunu anlayabiliyorum. "Ona söyleyeceğim her şey geri tepecektir. Ona kendiniz yaklaşırsanız daha iyi olur."

"Hayır, bu çok yardımcı oldu, teşekkür ederim." Gitmek için döndüğümde aklıma bir düşünce geliyor. Umutla arkamı dönüyorum. "Sizde ertesi gün hapı yoktur, değil mi? Dün gece bizim açımızdan biraz hafıza kaybı oldu."

Kıpırdamadan duruyor, göz kırpmıyor. Konuştuğunda sesi bir garipti. "Hayır, korkarım öyle bir şeyim yok. Ve Chloe... gerçekten ama gerçekten iyi bir oyalama taktiği düşünmek isteyebilirsin. Kardeşim ve kazalar hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Aynı şey hafıza kayıpları için de geçerli."

Ona bakıyorum, midem bulanıyor. "Yani..."

"Bana öyle geliyor ki, seni kendisine bağlamaya kararlı.
-Ve şimdiden elinden geleni ardına koymuyor."

Rahatsız edici bir deja vu hissiyle uyanıyorum. Yuvarlanıp yanımdaki serin, boş arşaflları hissetmeden önce bile Chloe'nin orada olmadığını biliyorum.

Onun yokluğunu içimde hissedebiliyorum.

Mantık bana onun tekrar kaçmış olamayacağını söylüyor - gardiyanların onun yerleşkeden ayrılmasına izin vermemeleri konusunda kesin emirleri var- ama yataktan fırlayıp askeri bir hızla giyinirken kalbim hala göğüs kafesime çarpıyor.

Onu bulmak zorundayım. şimdi.

Odadan ıkamadan dışarıda bir hareketlilik gözüme çarpıyor. Pencereye doğru bir adım atıyorum ve içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Chloe ve Slava, araba yolunun kenarında birlikte durmuş, yan taraftaki ağaç kümesine bakıyorlar. Daha yakından baktığımda önlerinde gri-kahverengi bir tüy yumağı fark ediyorum; vahşi bir tavşan. Ayrıca oğlumun elindeki uzun, sıska havuç da gözüme çarpıyor.

Rahatlama yeni, tamamen akkor bir hisle, göğsümün her yariğını dolduran parlayan bir sıcaklıkla birleşiyor. Oğlum ve müstakbel eşim... Bu çok doğru, çok mükemmel bir his.

Tamamen berbat.

Ben bunu hak etmiyorum. İçten içe bunu biliyorum. Benim gibi bir adam bu tür bir mutluluğu yaşıyamaz, gerçek neşenin tadını uzun süre çıkaramaz. Ve Chloe kesinlikle beni hak etmiyor. Damarlarımda dolaşan kan saf zehir, doğam baştan aşığı acımasız. Daha iyi bir adam onu uzun zaman önce bırakır, bu mutluluk serabına iki eliyle sarılmak yerine onu kendi karanlık yanlarından korurdu.

Ama ben onu ele geçiriyorum. Çünkü ben bencil bir canavarım. Çünkü dün gece onu nihayet kollarıma aldığımda, ait olduğu yerin orası olduğunu biliyordum. Ve sadece orada olmasının yeterli olmadığını biliyordum.

Dünyanın onun benim olduğunu, sadece bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Onu ve Slava'yı bir süre daha izlememe izin verdim, hak edilmemiş mutluluğun, karmaşık olmayan neşenin bu alınmış anlarının tadını çıkardım. Bunca zaman kendimi nasıl dizginleyebildiğimi, kendimi nasıl tuttuğumu ve ona iki haftalık bir mühlet vermeyi nasıl başardığımı bilmiyorum. Şimdi ona tekrar sahip olduğuma göre, onsuz bir gece daha geçirmeyi hayal bile edemiyorum, canavarı tasmaına geri takmayı deneyemiyorum bile.

Benimle evlenmek istemiyor. Öyle olsun. Reddetmesine karşı duyduğum öfke ve incinmenin yakıcılığı hâlâ orada, ama hafifçe soğuyarak sert bir kararlılığa dönüştü.

Chloe'nin kiminle uğraştığını anlamasının zamanı geldi. Öyle ya da böyle, yüzüğümü parmağına takacak.

Bu gece, o benim karım olacak.

Sabahı tamamen irademle atlatıyorum, sinirlerimi parçalayan endişeye rağmen Slava ile derslerime gülümseyerek devam ediyorum. Nikolay'ın kahvaltıya gelmemesi, onun yerine Pavel'le birlikte ofisine kapanması işe yarıyor. Aslında, onu koridorda kısa bir süre dışında hiç görmüyorum, o da yanımdan geçip gittiğinde, hararetli bir bakış ve mırıldanarak "affedersin, zayçık" demekten başka bir şey yapmıyor.

Sanki dün gece hiç gibi, sanki bedenim onun sahipliğinin izlerini taşımıyor ve onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışırken midem düğümlenmiyor gibi.

On bire kadar gelecek değişikliklerin ilk işareti ortaya çıkmadı. O zamana kadar Nikolai'nin fikrini değiştirdiği ve tehdidinin boş olduğu konusunda umutlandım. Ama hayır. Odama girdiğimde Lyudmila'yı dolabımda buluyorum, düzinelerce elbiseyi askılarıyla birlikte kapmış ve tek kelime etmeden yanımdan geçiriyor.

"Hey!" Koridorda hızlı adımlarla yürürken aceleyle peşinden gidiyorum. "Neler oluyor?"

Ben yetişirken bana yan gözle bakıyor. "Bugün taşıyorsun. Nikolai'nin odasına, değil mi?"

"Ne? Hayır! Ver şunları bana." Kıyafetleri ondan almaya çalıştım ama şaşırtıcı derecede çevik olduğunu kanıtladı. Hamlemden sıyrılarak Nikolai'nin yatak odasına daldı,

otuz saniye sonra ortaya çıkıp odama doğru koşuyor.

Sikeyim.

koşuyorum. "Yapma. Bırak onları."

Beni dinlemiyor, bir yığın giysi daha kapıp yanımdan geçiyor, matruşka bebek yüzünde hiçbir ifade yok. "Eğer yoluma çıkarsan, Pavel'e yardım ettiririm."

Lanet olsun.

Öfkeyle dolup taşarak geri çekildim ve işini yapmasına izin verdim. Bunun alternatifi - onunla ve dağ gibi kocasıyla fiziksel olarak savaşmak - hem anlamsız hem de aptalca olurdu. Kıyafetlerimin nerede olduğu kimin umurunda? Önemli olan bu hareketin ne anlama geldiği.

Nikolai odamı elimden alıyor, özel alanımı... ondan tek sığınağımı.

Yüzleşmeyi daha fazla erteleyemem. Eğer bugün onun karısı olmak istemiyorsam, harekete geçmeliyim.

Lyudmila'yı dolabımı istediği gibi kullanması için bırakarak Nikolay'ın ofisine doğru ilerledim ve kararlı bir şekilde kapıyı çaldım.

"Evet?"

"Ben Chloe." Sesim alçak ve öfkeli, öfkem tüm ihtiyatı yok ediyor.

Kapı açılıyor ve Nikolai'nin geniş omuzlu, iri gövdesi ortaya çıkıyor. Kaslı bir ön kolunu başının üzerindeki kapı çerçevesine dayayarak bakışlarını vücudumda gezdiriyor. Gözleri yüzüme döndüğünde parlak, yırtıcı bir altın rengi. "Ne oldu, zaychik?"

"Konuşmamız gerek."

Yarım adım geri çekiliyor, şehvetli dudakları karanlık bir eğlenceyle kıvrılıyor. "İçeri gel o zaman."

Hâlâ kısmen kapı aralığında duruyor, bu yüzden onu itmekten başka çarem yok. Omzum sert kaslı göğsüne değiyor ve sıcak erkek teninin baştan çıkarıcı misk kokusuyla karışık hafif bir bergamot ve sedir kokusu alıyorum. Tanıdık bir sıcaklık damarlarımı kavuruyor, göğsümde yanan öfkeye rağmen içim yumuşak ve sıvı hale geliyor.

Siktiğimin biyolojisi. İhtiyacım olan son şey bu.

Dişlerimi sıkarak yuvarlak masaya doğru ilerliyorum ve bir sandalyeye oturuyorum, gözlerim meydan okurcasına onun yüzüne kilitleniyor. Bedenimin hareketlerimi belirlemesine, cinsel ihtiyaçlarımın kaderimi belirlemesine izin vermeyi reddediyorum.

Elimden gelse bu güzel, ahlaksız adamla evlenmem. Yatakta ona nasıl karşılık verirsem vereyim.

"Yani..." Arkasına yaslanıp uzun parmaklarını göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyor. Yumuşak bir sesle, "Konuşmak istedin," derken sesi fırçalanmış ipek gibi.

Bütün sabah ona nasıl yaklaşacağımı düşündüm ama yine de dilim tutuldu, düşüncelerim karmakarışık oldu. Kısmen, sanki geleceği görmüş ve ne yapacağımı ve söyleyeceğimi tam olarak biliyormuş gibi alaycı, alaycı yarı gülümsemesiyle beni izleme şekli. Ama en çok da onda hissettiğim soğukkanlı kararlılık. Provasını yaptığım argümanlar birdenbire yetersiz, onunla pazarlık yapma önermesi derinden kusurlu görünüyor.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Sonunda ağzımdan kaçırdım. Baştan söyleyeceğim şey bu değildi ama başarısız olursam başıma neler geleceğini bilmem gerekiyordu. "Benim isteğim dışında seninle evlenmemi nasıl sağlayabilirsin?"

Dudaklarındaki gülümseme devam etse de gözlerinin etrafındaki kaslar hafifçe geriliyor. "Kendi isteğin dışında mı? Kendini beslediğin yalan bu mu, zaychik? Zorlandığın yalanı mı?"

Yüzüme kan hücum ediyor, öfke mantıksız bir utançla karışıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Sana bir iyilik yaptığımı söylüyorum." Gülümsemesi keskinleşiyor. "Kararlar ağır bir yük olabilir, özellikle de neyin doğru olduğuna dair fikirleriniz gerçek isteklerinizle çatıştığında."

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Seninle evlenmek istemiyorum.

Sen sordun ve ben hayır dedim, hatırladın mı?"

"Oh, biliyorum." Sertçe öne doğru oturuyor, gülümsemesi düşüyor. "Bazı şeyler olması gerektiği gibidir. Bir gün, sen

gör ve şükret, zaychik. Şimdilik gerekeni yapacağım."

"Neymiş o? Buraya bir görevli mi getireceğiz? Sonra ne olacak? Bana nasıl evet dedirteceksin?"

Cevap vermiyor, sadece anlaşılmaz bir ifadeyle arkasına yaslanıyor ve hayal gücüm bir sıçrama yapıyor.

Dehşet içinde ona bakarken boğuk bir sesle, "Bana uyuşturucu vereceksin, değil mi? Planın bu."

Benim zeki zaychik'im. Beni tanıyor, ne iddia ederse etsin.

Küçük şişe zaten masamda, içindeki sıvı bir şırıngaya emilmeye ve damarlarına pompalanmaya hazır. Bu, özel ilaçlarımızdan birinin en hafif, en nazik şekli; dozajı gerçekliğin sınırlarını bulanıklaştırmaya ve kişinin çekingenliğini azaltmaya ancak yetiyor.

Chloe'nin üzerinde kullandığımda, neler olduğunun farkında olacak ama itiraz etmeyecek... çünkü içten içe o da bunu istiyor.

Onu artık ben de tanıyorum.

Bu yüzden yalvarmak ya da ağlamak yerine nefes alıp ince omuzlarını dikleştirdiğinde şaşırıyorum. "Peki," diyor, sesi hafifçe titreyerek. "Sen kazandın. Ama bil diye söylüyorum, bunu yaparsan seni affetmeyeceğim. Aramızdaki her şeyi mahvedecek... tıpkı büyükbabanın yaptıklarının evliliğini mahvetmesi gibi."

Siktiğimin Alina'sı. Bunu tahmin etmeliydim ama Chloe'nin sözleri hâlâ bir olta gibi içime saplanıyor, derinlere işliyor ve doğrudan kalbime saplanıyordu.

Öne doğru eğildim, ses tonum keskinleşti. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Hayır. Bana başka seçenek bırakmamaya çalışıyorsun." O da öne doğru eğildi ve masanın karşısından bana baktı. "Kondomsuzluk olayı bilerek yaptığın bir şeydi, değil mi? Aslında unutmadın."

Bakışlarını tutuyorum, göğsümde tuhaf bir sızı hissederken öfkem soğuyor. Haklı mıydı? O anda, bu bilinçli bir karar gibi görünmüyordu, daha çok ilkel bir direktif gibiydi, hiçbir engel olmadan onun içinde olmak için baskın bir dürtü. Prezervatif bir düşünce bile değildi; sanki zihnim bu tür koruyucu önlemlerin varlığını engellemiştii, onlara ihtiyaç duymak şöyle dursun.

Başka çocuk istemiyorum ya da en azından sanıyordum. Sonra tohumumu Chloe'nin kalçalarında gördüm ve aklıma her türlü cazip görüntü geldi: Chloe'nin çocuğumuzla birlikte yuvarlaklaştığını, tombul bir bebeği emzirdiğini... ısıltılı gülümsemesi bir odayı aydınlatan kahverengi gözlü bir yürümeye başlayan çocukla oynadığımızı.

Lanet bir Hallmark filminden bir montaj gibiydi, tek farkı içimi acıtmasıydı.

Çaba sarf ederek bu düşünce tarzını kapattım. Bilinçli hareket edip etmediğim önemli değil. Sonuç her iki şekilde de aynı.

Omuzlarımı gevşemeye zorlayarak arkama yaslanıyorum ve Chloe'nin gergin yüz hatlarını inceliyorum. "Söyle bana, zaychik... evliliğimizi kabul edip mutlu olman için ne gerekiyor? İkimizin de büyükannemle büyükbabamın kaderinden kurtulması için?"

Buraya sadece beni suçlamak için gelmeyecek kadar akıllı ve temkinli. Peşinde olduğu bir şey var, ulaşmayı umduğu bir tür hedef ve bunun ne olduğunu bildiğimden şüpheleniyorum.

Birkaç uzun saniye bana bakıyor ve zihninde bir savaşın sürdüğünü hissediyorum. Prezervatif konusunda beni sıkıştırmaya devam mı edecekti yoksa asıl gündemine mi geçecekti?

İkisinin kombinasyonuna karar vermeli çünkü daha dik oturuyor ve şöyle diyor: "Birincisi, bebek sahibi olmayı kabul etmedikçe ve edene kadar her zaman korunmamızı istiyorum. Aslında, beni hemen doğum kontrol haplarına geri döndürmeni ve bugün bana ertesi gün hapı almanı istiyorum."

"Bitti," diyorum, mantıksız bir hayal kırıklığı dalgasını bastırarak.

Bu gerçekten en iyisi; başka bir Molotof bu dünyanın ihtiyacı olan son şey. Dün gece bana ne oldu bilmiyorum ama gelecekte kendimi daha iyi kontrol etmeye niyetliyim. Aslında, gecenin geri kalanında prezervatif kullandım, bu yüzden olanları bir anlık mantık hatasına bağlayacağım.

Chloe gözlerini kırptırıyor, kolay kabullenişim karşısında şaşırdığı belli. "Tamam. Güzel. O zaman düğünün zamanlamasını konuşmaya ne dersin? Bence önümüzdeki yaz ya da sonbahar-"

"Hayır." Onu aceleyle evlendirmek niyetinde değildim, ama şimdi bu yola girdiğimize göre, bir gün daha beklemeyi hayal edemiyorum. Onu yatağıma almak için ne kadar sabırsızlansam da, bu onu kendime bağlamak için duyduğum yakıcı dürtüyle kıyaslanamaz bile. Bransford'la anlaştıktan birkaç hafta sonrasına kadar evlenme teklif etmeyi planlamıyordum ama tohumumu onun üzerinde gördüğüm ve onu hamile bırakabileceğimi anladığım an her şey değişti. O anda, yüzüğümü parmağına takmak en önemli önceliğim haline geldi ve bir çocuk olup olmayacağına bakmaksızın hala da öyle.

Sadece bu ihtimal bile, onun karım olmasından daha azını yapamayacağımı anlamamı sağladı.

Nefesini içine çekiyor. "Ama-"

"Hayır. Zamanlama tartışmaya açık değil." Mantıksız davrandığımı biliyorum ama bu konuda ısrar edemem, etmeyeceğim. İçimdeki mantıksız bir şey, bunu şimdi gerçekleştirmesem onu kaybedeceğime inanıyor... hayali de olsa bu mutluluk şansını yakalamam gerektiğine.

Yanaklarında koyu renk lekeler belirirken ellerini kavuşturuyor. "Bunun yürümesini, bu evlilikte gerçekten mutlu olmamızı istediğini sanıyordum."

"İstiyorum... ve olacağız. Ama önce bir evlilik olmalı. Ve bunun için de bir düğün olmalı - ki bugün saat beşte olacak olan da bu."

"Bu öğleden sonra mı?" Sesinin tonu yükseliyor. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

Acımasızca gülümsüyorum. "Aklı başında olmak abartılıyor, zaychik. Hangi aklı başında insan mutlu olabilir ki? Her neyse, lojistik konusunda stres yapmana gerek yok. Her şey çoktan ayarlandı."

Birkaç saniye boyunca bana baktı, titreyerek nefes aldı; sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa fırladı. "Peki ya benim ne istediğim? Bu evliliği kabul etmek için neye ihtiyacım var?"

"Bana ne olduğunu söyleyin, ben de gerçekleşmesi için elimden geleni yapayım."

-Bir gecikmeye yol açmadığı sürece." Ben de ayağa kalkarak masanın etrafından dolaniyorum ve onun zarifçe oyulmuş çenesini kavrayıp yüzünü yukarı kaldırarak isyankâr ifadesini yakalıyorum. "Söyle bana, zaychik. Seni mutlu etmek için ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var?"

Bileğimi kavlıyor, gözleri çalkantılı duygularla kararmış. "Bana bunu yaptırmamanı istiyorum."

Gülümsüyorum ve kulağının kırılğan kabuğunu öpmek için başımı eğiyorum, kır çiçeği kokusunu içime çekerken bedenim geriliyor. "Hayır, zaychik," diye mırıldanıyorum titrediğini hissettiğimde. "İhtiyacın olan şey tam olarak bu."

Onun kadar masum biri, toplum tarafından dayatılan ahlaki değerlerini nasıl tehlikeye attığı konusunda endişelenmeden ve en azından bir tür suçluluk hissetmeden benim gibi bir erkeği asla kucaklamayacaktır.

Söylediklerimde ciddiydim. Kendi bencil yolumla, ona bir iyilik yapıyorum. Bu şekilde, bunu istemiyormuş gibi davranabilir, beni kendi isteği dışında kucakladığını söyleyebilir.

Boğazının narin çizgisi bir yutkunmayla dalgalanıyor ve bir şekilde nefes alarak tutuşumdan geri çekiliyor. Gözleri

benimkilerle buluştuğunda daha da koyulaşıyor, narin yüz hatları sıkıca çizilmiş.

"O halde," diyor kararsızca, "iki şartım daha var. Eğer bunları yerine getirebilirsen, bugün saat beşte seninle evlenirim, ilaca gerek yok."

Merakla başımı eğdim. "Devam et."

"İlk olarak, bana babanla tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Ve ikinci olarak..." Sesi titriyor. "Benimkini öldürmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Bransford'un bedelini ödemesini istiyorum ama bu şekilde değil."

Nikolay'ın çenesi taşa döner, gözlerinde volkanik bulutlar toplanır. Tehlikeli bir ses tonuyla, "İlkini yapabilirim ama ikincisini yapamam Bransford hayatta olduğu sürece senin için bir tehdittir."

"İfşa olmuşsa ve insanlar onun ne olduğunu biliyorsa olmaz. DNA sonuçlarımı kamuoyuna açıklayabilirim; bu tür bir kanıtla medya beni dinlemek zorunda kalacaktır."

Nikolai ile Faustvari bir pazarlık yapma fikri aklıma ne zaman geldi bilmiyorum, o noktada evlilik savaşını kaybetmekten kaçınmanın bir yolu olmadığına göre, en azından kendi şartlarımla teslim olmaya karar verdim. Bu iki mesele -Nikolai'nin geçmişiyle ilgili gerçeği öğrenmek ve Bransford'dan canlı ayrılmasını sağlamak- benim için eşit derecede önemli ve elimdeki küçük kozu kullanmam gerekiyor.

Bransford işlediği suçların cezasını çekmeli ama onun kanının Nikolai'nin ellerine ve dolayısıyla benim vicdanıma bulaşmasını istemiyorum.

"Medya mı?" Nikolay'ın dudakları bükülür. "Bunun ne anlama geleceğini biliyorsun, değil mi zaychik? Aç martı sürüsü gibi üzerine üşüşecekler. Hayatının her parçası didik didik edilecek, annenin ölümü ve geçmişiyle ilgili her şey mide bulandırıcı ayrıntılarla analiz edilecek. Bir daha asla huzur bulamayacaksınız. Skandal Bransford'un siyasi kariyerini mahvedecek olsa da

Annene tecavüzden hapse girebilirsin; zaman aşımı bunu engelleyebilir."

"Ayrıca cinayet emrini vermekten de suçludur."

"Evet, ama suikastçılar ortalıkta yokken bunu kanıtlamada iyi şanslar."

Lanet olsun. O haklı. Bransford'u öldürmek için bir alternatif bulma telaşıyla son kısmı düşünmedim. Nikolai'nin suikastçıların cesetlerine ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama her halükarda ölü adamlar işverenlerinin kimliği hakkında tanıklık edemezler. Daha da kötüsü, yetkilileri suikastçıların mezarlarına yönlendirmek ya da ormandaki olayı ifşa etmek bile Nikolai için her türlü soruna yol açabilir. İsteyeceğim son şey beni koruduğu için tutuklanması... ya da medyanın onun üzerine çullanması, ki eğer evlenirsek bunu yapacaklar.

Slava'nın annesinin ailesinden gizli kalması gerektiği için Bransford'la olan ilişkiyi kamuoyuna açıklayamam. Bu fikir bile başlangıç değil.

Yine de pes etmeye hazır değilim. "Ya ben değilsem? Eminim annem dışında bunu yaptığı başka kadınlar da vardır, bir noktada saldırdığı başka kızlar da. Böyle adamların belli bir tarzı vardır, o yüzden belki diğer kurbanlarını bulabiliriz ve-"

"Onları nasıl bulacaksın?" Nikolay'ın sesi yumuşar. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, zaychik, inan bana, ama bazı kurbanlar uygun bir şekilde kanatlarda gizleniyor olsa bile, onları bulmamız ve ortaya çıkmaya ikna etmemiz aylar veya yıllar alabilir. O zamana kadar ABD Başkanı olabilir ve onu alaşağı etmek çok daha fazla çaba gerektirecektir. Bu arada sizi avlamaya devam edecek... ve potansiyel olarak başka kurbanlar da yaratacak. Bunu hiç düşündün mü? Eğer gerçekten de isteksiz genç kızlardan hoşlanıyorsa, hayatta olduğu her dakika sadece senin için bir tehdit oluşturmuyor. Onu ortadan kaldırarak dünyaya bir iyilik yapmış olacağım."

Ugh. Alnımı ovuşturarak arkamı dönüyorum. Yine haklı, ama suikastın tek çözüm olduğunu kabul edemem. Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı. Şantaj gibi karanlık bir şeye razıyım.

Etrafımda dönüyorum. "Ya onları, kurbanları bulmamız gerekmeseydi? Ya onları kendimiz yaratırsak?"

Nikolay'ın kara kaşları çatıldı, bakışları bir parça eğlenceyle aydınlandı. "Onu suçlamaları için bazı kadınlara para ödemeyi mi öneriyorsun? Sahte kanıtlar üretmeyi mi? Bunu etik dışı ve yanlış bulmuyor musunuz?"

"Alternatifi onu öldürmekken olmaz. Ayrıca, masum olduğu da söylenemez."

"Hayır," diyor Nikolay, tüm esprisi kaybolmuş bir şekilde.

"O değil."

"Yani bu bir evet mi?" Bir adım daha yaklaşarak umutla ona bakıyorum. "Bunu deneyebilir miyiz, bakalım işe yarayacak mı?"

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Hayır, zaychik. Yanlış suçlamalar işe yaramayacaktır." "Ama-"

"Kurbanlar yaratacaksak, bunların gerçek olması gerekir... ya da en azından kanıtların gerçek olması gerekir."

Ona göz kırpiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir fikrim var ama Valery'ye danışmam gerek."

Kafamda bir ampul yandı. "Masha'dan mı bahsediyorsun?" Kardeşinin "varlığı" gerçekte kaç yaşında olursa olsun, kolayca bir genç kız gibi görünebilirdi, bu yüzden onu Bransford'a yaklaştırırsak-

"Aynen öyle." Nikolai masasına doğru yürüyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Uzun parmakları klavyenin üzerinde dans ederek bir mesaj gönderirken nefesimi tutarak onu izliyorum.

Belki de tavuklar yumurtadan çıkmadan onları sayıyorum, ama görünüşe göre o da bu fikre katılıyor. Bu fikrin değerli olduğunu düşünüyor.

"Pekâlâ," diyor bir dakika sonra ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Bakalım Valery ne düşünüyor ve Masha mevcut planı değiştirmeye açık mı?"

"Hangisi ne?"

Dudaklarının kıvrımında bir parça ironi var. "Sadece ilk kısmının çok farklı olmadığını söyleyelim."

Göz kırpıyorum. "Onu baştan mı çıkaracaktı?"

"Sadece onunla yemek yemesini sağlayacak kadar."

O ölümcül "kalp kusuruna" yol açması beklenen şeyi ona vereceğı yer.

Ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Tamam, o zaman kolay olmalı, değil mi? Belki onu biraz daha baştan çıkarabilir ve bazı uygunsuz fotoğraflar çekebilirdi. Ya da-"

"Detaylar için endişelenme, zaychik." Masasının etrafından dolaşıp önümde duruyor, saçımın bir tutamını daha kulağımanın arkasına sıkıştırırken gözleri kehribarın en koyu tonunda. "Bugünkü tek işin elbiseyi seçmek."

Nikolai yanıliyordu. Sorun sadece elbise değil. Öğle yemeğinden sonra, bir sürü şık giyimli insan evi istila ediyor ve yanlarında bir mağazanın değerindeki ayakkabılardan saç şekillendirme aletlerine kadar her şeyi getiriyorlar. Alina hepsini hızlı bir verimlilikle yönetiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yıkanmış, ağda yapılmış, tüylerim yolunmuş, parfümlenmiş, şekillendirilmiş ve en üst düzeyde makyaj yapılmış oluyorum.

Gelinlik seçimine geldiğimizde, kendimi hafif bir işkenceden geçmiş gibi hissediyorum ve her şey gerçeküstü bir havaya bürünüyor. Düşün günüm - sadece bu kelimeler bile bir kitaptan ya da filmde çıkmış gibi, ben olması mümkün olmayan bir kızın yer aldığı kurgusal bir masal.

Evlilik hiçbir zaman hayalim olmadı. Bazı kadınlar için olduğu gibi değil. Sadece doğru kişiyle tanışırsam ve tüm yıldızlar aynı hizaya gelirse gelecekte gerçekleşeceğini düşündüğüm bir şeydi. Diyelim ki ikimiz de kariyerlerimizde iyiydik, birbirimizin ailelerini ve arkadaşlarını seviyorduk ve tonlarca ortak ilgi alanımız vardı. Ayrıca uygun bir yaşta olsaydık, ki bu benim için en erken yirmili yaşların sonu olurdu.

Yirmi üç yaşında evleneceğimi hiç hayal etmemiştim. -Ve kesinlikle bir Rus gangsterine değil. Çünkü bu etiketi kabul etse de etmese de Nikolai budur. Molotovlar kendilerini yüksek sosyete kisvesine büründürürler ama

Nikolai ve kardeşleri özünde vahşidir, herhangi bir kartel lideri kadar vahşi ve ahlaksızdır.

Hayatımı böyle bir adamla birleştirme düşüncesi beni dehşete düşürmeli, ama bunun yerine uyuşmuş hissediyorum, o kadar bunalmışım ki her şey beyaz gürültü gibi geliyor. İki aydan daha kısa bir süre önce tek endişem mezuniyet sonrası bir iş bulmaktı ve sonra hayatım o kadar raydan çıktı ki bugün olanların hiçbirisi o kadar korkutucu ya da tuhaf gelmiyor.

Ya da belki de bu günü atlatmak için kendime söylediğim bir yalandır. Belki de bunun büyüklüğü beni daha sonra, bunu işlemek için daha donanımlı olduğumda vuracak.

Bana sunulan elbiseler göz kamaştırıcı, her biri birer sanat eseri. Toplam on dört tane var ve Alina yedi numaranın - omuzları açıkta bırakan yakalı, fildişi rengi bir denizkızı kuyruğu- aradığım elbise olduğunu söylemeden önce hepsini denememi istedi.

Onunla aynı fikirde olup olmadığımı bilmiyorum -bana göre tüm elbiseler peri masallarından fırlamış gibi- ama onun rehberliğine minnettarım. Bugünkü gelişmeler hakkında ne düşünürse düşünsün, benim adıma işgalci sürüye müdahale ederek sorumluluğu üstlendi. Onun sayesinde, hangi renk göz farı süreceğim gibi zor kararlar vermek zorunda kalmıyorum; onlara benimle ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını söylüyor ve Nikolai'nin sevişmesinin izlerini gizlemek için boynuma biraz kapatıcı sürmek de dahil olmak üzere her şeyi yaparlarken zombi bir bebek gibi orada oturmam gerekiyor.

Ben tamamen hazır olduğumda saat neredeyse beş oluyor ve katile ayrılırken iki yeni araba geliyor. Birinde şık görünümlü kamera ekipmanları olan iki kişi var, diğeri ise beyaz yakalı siyah bir takım elbise giymiş orta yaşlı ince bir adama ait.

"Mezhebe bağlı olmayan bir rahip," diye açıklıyor Alina, pencerenin yanında yanıma gelerek. "Töreni o yönetecek."

Tören, doğru. Kalbim panikle güm güm atıyor, hissizliğimin bir kısmı azalıyor. Bu gerçek. Gerçekleşiyor.

Süslü bir elbise, bir rahip ve bir fotoğrafçı / kameraman ekibiyle gerçek bir düğün. Nikolai'nin bu kadar kısa sürede bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak sanırım etrafa saçacak yeterince paranız olduğunda, çok aranan profesyonelleri önceden rezerve etmek gibi sıradan endişeler duymanıza gerek kalmıyor.

"Slava nerede?" Sabahki derslerimizden beri çocuğu görmediğimi geç de olsa fark ederek soruyorum. "O da törene katılacak mı?"

Alina başını sallıyor. "Lyudmila onu gözlerden uzak tutuyor, çünkü burada olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Ama Nikolai onu düğünde ve fotoğraflarda görmek istiyor, bu yüzden rahip ve fotoğrafçı ekibiyle gerekli önlemleri aldı."

"Önlemler mi? As içinde, bazı nazik. gizlilik anlaşması mı? Bekle, bir daha düşündüm de, bilmek istemiyorum." Bana göz kamaştırıcı bir sırıtış attı. "Çok . Ama evet,

NDA'nın da bunun bir parçası olduğuna inanıyorum. Bazı daha güçlü tedbirlerle birlikte."

Kalbim bir kez daha güm güm atıyor, sonra dörtmala koşmaya başlıyor. Gerçeklik hızla üzerime çöküyor ve onunla birlikte bir panik duygusu da.

Ne yapıyorum ben? Bunu neden kabul ettim? Nikolai'nin anlaşmanın kendi tarafını tutacağını nereden bileceğim? Babasına ne olduğunu bana hâlâ anlatmadı -gerçi dürüst olmak gerekirse, düğün hazırlıkları yüzünden konuşacak pek vaktimiz olmadı. Bu da başlı başına bir sorun. Her şey çok hızlı geliyor, tüm kararlar benim elimde değil, tüm sonuçlar çok büyük. Bir kere, Nikolai ile evlenerek sadece bir koca değil, aynı zamanda bir oğul da kazanmış oluyorum.

Dört yaşında bir çocuğun üvey annesi olacağım.

Biraz vahşi görünüyor olmalıyım çünkü Alina uzanıp ellerimi sıkıyor. "Nefes al. Her şey yoluna girecek. Sadece her seferinde bir dakika al."

Bu iyi bir tavsiye. Annem de bana hep bunu söylerdi: sadece bir sonraki adıma, olması gereken bir sonraki şeye odaklan. Uzak gelecek söz konusu olduğunda kimsenin elinde kristal bir küre yok, bu yüzden çok ileriye düşünmek anlamsız. Her halükarda, Slava'nın üvey annesi olmak bu girişimin en az korkutucu kısmı, çünkü çocuğu zaten seviyorum ve onun hayatımda olmamasını hayal bile edemiyorum.

Çılgın kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Teşekkürler. Nikolai bizi aramaya gelmeden önce aşağı insek iyi olur." Geri adım atarak deniz rengi elbisesine hızlıca bir göz atıyorum. "Bu arada harika görünüyorsun."

Alina'nın sırtışı geri döndü. "Ben mi? Sen muhteşem gelinsin."

Durum böyle olabilir ama o her zamanki gibi beni gölgede bırakıyor. Nikolai'nin kız kardeşi normal bir günde kırmızı halıda yürüyen bir yıldız adayı gibi görünebilir ama bugün olduğu gibi saç ve makyajı için ekstra çaba harcadığında güzelliği neredeyse gerçek dışı oluyor. Onun böyle bir fotoğrafını görseydim, ölümüne Photoshoplandığından, her türlü filtreyle mükemmelleştirildiğinden emin olurdum. Yine de burada, yanımda duruyor, olabildiğince gerçek.

"Rusya'da tanıdığın var mı?" Dürtüyle sordum. "Erkek arkadaşın ya da onun gibi bir şey?"

Büyüyen arkadaşlığımıza rağmen Alina bu konuda da ailesi kadar ketum davrandı ve ben de bunun nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ona eski erkek arkadaşlarımla ilgili her şeyi anlattım, ama o hiçbir zaman kendi hikayeleriyle karşılık vermedi.

Bilmesem pek kimseyle çıkmadığını düşünürdüm. "Erkek arkadaş mı?" Zoraki bir kahkaha attı. "Hayır. Böyle biri yok."

Ve en başa döndük.

"Neden olmasın?" Soruyorum, bu işin peşini bırakamıyorum. Alina'nın aşk hayatına odaklanmak, benimkinin nereye gittiğine kafa yormaktan çok daha tercih edilebilir. "Elbette-"

"Aşağıya inmeliyiz," diyor ve arkasını dönüyor. "Geç kalmadan gidelim."

"Slavochka..." Oğlumun önünde çömelıyorum. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yüz ifadesinden tedirginliği belli oluyor. Eve girip çıkan onca insanı görmemiş olamazdı ve neler olup bittiğini merak ettiğini biliyorum. Lyudmila'nın anlattığına göre bütün öğleden sonra onu soru yağmuruna tutmuş; ona bu haberi benim vermem gerektiğini düşünerek cevaplamaktan kaçındığı sorular.

"Kötü bir şey değil," diyorum o sessiz kaldığında. "Aslında, bu gerçekten harika bir şey. Chloe'nin sonsuza dek bizimle kalacağına dair sana söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"İşte bugünün amacı da bu." Genişçe gülümsüyorum. "Biz evleniyoruz. Chloe sadece öğretmenin değil, yeni annen de olacak."

Gözleri büyüyor ve küçük çenesi titriyor. "Annem mi?"

"Teknik olarak üvey anne, ama zamanla onu annen olarak görmeye başlaman eminim Chloe'nin hoşuna gidecektir."

Chloe'yi çok sevdiği için Slava'nın sevinçle tepki vermesini bekliyorum. Onun yerine çenesi daha da titriyor ve gözlerinde parlak yaşlar birikiyor. "Bu şu anlama mı geliyor-" Çocuksu sesi çatlıyor. "Bu öleceği anlamına mı geliyor?"

Lanet olsun. Yine bu. Biri göğsüme çekiçle vurmuş gibi hissediyorum.

Ksenia zaten ölmemiş olsaydı, o araba kazasında öldüğü ve oğlumuza bu korkuyu aşıladığı için onu öldürürdüm.

Kollarını sıkıca kavıyorum. "Hayır, Slavochka. Olmayacak. Aslında, başına kötü bir şey gelmemesini sağlamak için onunla evleniyorum. Burada bizimle güvende olacak."

Alt kirpiklerine yapışan nem damlaları onları parlatırken bile çenesinin titremesi duruyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Hep bizimle mi kalacak?"

"Her zaman." Ya da en azından vücudumda nefes olduğu sürece - ama bunu söylemeyeceğim, yoksa benim de öleceğim konusunda endişelenmeye başlar.

Beni ısıltılı bir gülümsemeyle ödüllendiriyor ve çekiç tekrar göğsüme çarpıyor, acı derinlerde yankılanıyor. Ancak bu kez farklı bir acı, hoş karşılamayı öğrendiğim bir acı. Oğlumun bana hissettirdiklerini söze dökmek zor; tek bildiğim artık onsuz, çoğu zaman beni parçalıyormuş gibi hissettiren bu güçlü duygular olmadan bir hayat hayal edemediğim.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca, Chloe sayesinde kurduğumuz geçici yakınlık derinleşti, ilişkimiz hiç sahip olacağımı düşünmediğim bir şeye dönüştü... Chloe'den başka bir çocuğun o kadar da kötü olup olmayacağını merak etmeme neden olan bir şey.

Ama hayır. Bunun onun kararı olacağına söz verdim ve eğer çocuğumuzun Molotof lanetinin üstesinden gelme şansı olacaksa öyle olmalı. Onun varlığına içerleyen ve olduğu her şeyin onu iğrendirdiğini, kötülüğün onun bir parçası olduğunu ve hep öyle kalacağını söyleyen bir anne tarafından büyütülmesini istemiyorum.

Sonunun babam gibi olmasını istemiyorum.

Bu acımasız düşünceyi bir kenara iterek Slava'ya gülümsüyorum. "Hadi seni giydirip hazırlayalım. Neredeyse düğün zamanı geldi."

Ayağa kalkarak elimi ona uzatıyorum ve küçük parmakları güvenle avucumun etrafında kenetlendiğinde, kendim, Chloe ve oğlum için doğru şeyi yaptığımdan her zamankinden daha emin hissediyorum.

Dağ manzaralarının Instagram'a layık bir fon oluşturduğu ve öğleden sonra güneşinin her şeyi sıcak, altın bir ışığa bürüdüğü vadiye bakan cam duvarlı terasta yeminlerimizi ettik.

Dışarıdan bakan biri için, tavandaki hoparlörlerden gelen müziğe ve sağımızda heyecanla ısıldayan smokinli sevimli çocuğa kadar, resimdeki en mükemmel küçük düşün gibi görünebilir.

"Sen, Chloe Emmons, Nikolai Molotov'u kabul ediyor musun... yasal olarak evli kocan... ve tutmak için..." Rahibin sözleri arızalı bir radyo yayını gibi gidip geliyor, beyaz gürültü efekti geri dönerek kulaklarımda sürekli bir uğultu yaratıyor. Yanımda duran ve gayri resmi olarak nedimeyi oynayan Alina'nın ve Nikolai'nin yanındaki Pavel'in ayıya benzeyen çerçevesinin belli belirsiz farkındayım. Sağdııcı o mu? Rusya'da böyle bir şey var mı?

Rahibin bir süredir sessiz olduğunu fark ettiğimde, "Evet," diyorum. Nikolai kendi payına düşeni çoktan söyledi, yani iş bana kaldı.

Slava'nın elini tutan Lyudmila, çocuğa Rusça şeyler söylerken rahip gülümsüyor ve "Şimdi yüzükleri takın" diyor.

Yüzüklerimiz mi var?

Nikolai'nin güçlü parmakları çoktan sağ bileğimi kavramıştı bile. Avuç içimi yukarı çevirerek ortasına sade bir altın bant yerleştiriyor, ardından sol elimi kaldırıyor ve yüzük parmağıma narin, pırlanta işlemeli bir altın halka geçiriyor.

Hah. Sanırım yüzüklerimiz var.

Beceriksizce Nikolai'nin yüzük parmağına düz bir bant takıyorum ve yukarı bakıyorum. Gözleri elindeki değerli metalin rengiyle eşleşiyor, içlerindeki kavurucu sıcaklık kulaklarımdaki beyaz gürültüyü kovuyor ve olayları keskin bir rahatlamaya getiriyor.

Vay anasını.

Daha yeni evlendik.

Önümdeki adam artık benim kocam. "Tebrikler. Gelini öpebilirsin," dedi rahip.

diyor ve Nikolai yüzümü yukarı kaldırıp başını eğdiğinde kalbim hızla çarpmaya başlıyor, dudaklarında karanlık ve tatmin edici bir gülümseme dudaklarıma iniyor.

Kısa, neredeyse platonik bir öpücüktü ama içindeki ham sahiplenme duygusunu ya da daha sonra bize doğru gelen alkış ve tebrik seliyle yüzleşmek için dönerken elimi sıkma şeklini yanlış anlamak mümkün değildi. Herkes bizi kucaklarken bile o bana tutunuyor, bırakmayı reddediyor.

Sonunda yetişkinler geri çekiliyor ve Nikolai Slava'nın diz çöküyor, elim hâlâ sıkıca kavırıyor.

"Slavochka..." Ses tonu ciddi, İngilizce kelimeleri dikkatle telaffuz ediyor. "Biz artık bir aileyiz. Chloe benim karım -Ve yeni annen."

Tamam, vay canına. Bunu beklemiyordum. Bu işi kolaylaştırmamız gerekmiyor mu? Slava'nın ölen annesinin yerini aldığım için bana kızmasını istemiyorum. Elbette, teknik olarak onun üvey annesiyim, ama bu beni şimdilik Chloe olarak düşünmeye devam edemeyeceği anlamına gelmez, ve daha sonra, zamanlama doğru olduğunda, biz-

Düşüncelerim Slava'nın bana en büyük, en parlak sırtışını vermesi ve kısa kollarını eteğime dolayarak tüm gücüyle bacaklarıma sarılmasıyla çığlık atarak durdu.

"Chloe Anne," diye haykırıyor, daha da büyük bir sırtışıla bana bakıyor ve dinamiğimizdeki bu değişikliği kolayca kabul etmesine duyduğum şaşkınlığı gizlemek için elimden gelen tek şey bu. Kızgınlık nerede? Hayatındaki ani değişikliğe karşı duyduğu ihtiyat nerede? Onun bu kadar istekli olmasından mutlu olmadığımın değil. Nikolai bugün bir noktada onunla konuşmuş, olacaklar hakkında onu uyarmış olmalı. Yine de en azından kısa bir alışma dönemi beklerdim. Tabii ki-

Kendimi durduruyorum. Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil. Slava'nın ters dönmüş yüzünü avucumla çerçeveleyerek ona toplayabildiğim en parlak gülümsemeyi veriyorum. "Evet, sevgilim. Biz artık bir aileyiz. Bana anne ya da istediğin başka bir şey diyebilirsin."

Kendimi aniden ebeveyn rolünde bulmak ne kadar sarsıcı olsa da, Slava'nın bu evliliğin en az karmaşık parçası olacağına dair bir his var içimde ve bu sadece çocuğun kalbimi çoktan ele geçirdiğini itiraf etmekten hiç utanmadığım için değil.

Nikolai'ye baktığımda yüz ifadesi sıcak bir şekilde onaylıyor. Gülümseyerek tuttuğu elini dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi teker teker öpüyor, omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor ve Slava'nın kıkırdamasına neden oluyor.

"Chloe Anne," diye heyecanla tekrarlıyor ve Alina'ya doğru zıplayarak Rusça konuşuyor.

Bakışlarını yakaladığımda "Tekrar tebrikler," diyor. Sessizce ekliyor: "Kız kardeşim olduğun için çok mutluyum."

Kız kardeş. Doğru ya. Çünkü evlenmek bu anlama geliyor. İnsan sadece bir koca değil, bir aile de kazanıyor. Bir oğul, bir kız kardeş, iki erkek kardeş ve bilmem kaç kuzen gibi... hiç sahip olmadığım tüm kardeşler ve akrabalar.

İlk defa hayatımın ne kadar değiştiğini anlıyorum.

Artık dünyada tek başıma yolumu çizen bir yetim değilim.

Fotoğrafçı, yaz esintisinin yüzümüzü çam kokulu bir serinlikle öptüğü uçurumun kenarında milyonlarca fotoğraf çekmemiz için bizi dışarı çıkarırken, bu farkındalık hala içimde yankılanıyor.

Yetim değil.

Kendi ailesi olmayan bekar bir annenin tek çocuğu değil.

Ne zamandır içten içe böyle bir şey diliyordum? Hayalimde, babam hayatıma girecek ve beni sahip olduğumu hiç bilmediğim ama harika oldukları ortaya çıkan tüm kuzenlerim, teyzelerim ve amcalarımla tanıştıracaktı. Şimdi Bransford hakkında bildiklerimden sonra bunu hayal bile edemiyorum. Beni öldürmeye çalışan adamın akrabası olan biriyle tanışma düşüncesi bile iğrenç. Tanrı'ya şükür başka biyolojik çocuğu yok, en azından medyanın bildiği kadarıyla. Hakkında okumaya izin verdiğim kadarıyla, yakın zamanda yeniden evlenmiş bir dul olduğunu biliyorum. İlk eşi birkaç yıl önce vefat etmeden önce on yıl boyunca nadir görülen bir kanser türüyle mücadele etmiş ve yeni eşinin önceki evliliğinden iki küçük çocuğu var; bir kız ve bir erkek çocuk, düzenli olarak kameraların önünde geçit töreni yapıyor, sağlıklı, tam bir Amerikan kocası ve babası rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor.

Keşke bilselerdi.

Düşüncelere dalmış bir halde fotoğrafçının talimatlarına otomatik pilotta uyuyorum ve etrafıma bir daha baktığımda güneş dağ zirvelerinin arkasından batıyor ve her şeyi kırmızımsı turuncu bir ışıltıyla yıkıyor.

"Bu kadarı yeterli olmalı" diyor Nikolay ve eve dönüyoruz, yemek masasındaki gurme sofrası Alina'nın doğum günü kutlamasını utandırıyor. Deniz ürünlerinden geleneksel Rus yemeklerine, çok çeşitli suşilere ve salyangoz gibi uluslararası lezzetlere kadar her şey var.

Bunların çoğunu uçakla getirmiş olmalılar; Pavel'in önündekilerin bir kısmını bile yapacak zamanı olmasına imkan yok.

Biz.

Midem bir hırıltı çıkarıyor ve aniden fark ki Açlıktan ölüyordum. Tüm o fotoğraf çekme işi görüldüğünden daha yoğun enerji gerektirmiş olmalı. Ya da belki strestendir. Her iki durumda da, oturur oturmaz ve Pavel sağlığımıza kadeh kaldırır kaldırmaz, tabağımı beş farklı havyarlı sandviçle dolduruyorum, ardından blintzler, puf börekleri, muazzam çeşitlilikte turşu meyve ve sebzeler, ıstakoz kuyrukları, kurutulmuş etler, gurme peynirler ve her türden salatalar geliyor. Her şey görüldüğü kadar lezzetli ve nihayet nefes almak için durduğumda elbisem dikiş yerlerinden patlıyor.

Tabağımdan başımı kaldırdığımda Nikolai'nin hoşgörülü bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" Çatalımı bırakarak utangaç bir şekilde soruyorum. "Hiçbir şey. Sadece seni yemek yerken görmek hoşuma gidiyor."

Daha çok domuzlaştığımı görmek gibi. Kulaklarım yanıyor ama bir ıstakoz kuyruğu daha kapıyorum. Bu yemek acayip güzel ve kaçtığım bir ay boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da iyi yemeği -ya da herhangi bir yemeği- hafife almamak.

Ancak iki tosttan sonra yenilgiyi kabul etmek zorundayım. Başka bir şey yiyebilmemin imkânı yok ve ana yemek henüz çıkmadı bile. Kafamı dağıtmak için, Pavel'e Rusça bir şeyler anlatan Nikolai'ye bakıyorum.

Bitirmesini bekliyorum ve bana baktığında, "Kardeşlerin... Onlara düğünden bahsettin mi?" diye soruyorum. Yeni kayınbiraderlerimle henüz tanışmadığım aklıma geldi ve artık ailenin bir parçası olduğuma dair hiçbir fikirleri olmayabilir.

Nikolai, elinde kamerasıyla masanın etrafında gizlice dolaşan kameramana doğru işaret ediyor. "Valery ve Konstantin canlı yayını alıyorlar ve birazdan bizi tebrik etmek için arayacaklar."

Tabii ki. Her şeyi düşünmüş. Neden şaşırdım ki? Birkaç saat içinde bir düğün organize etmek

yüksek profilli bir suikast planlamaya kıyasla çocuk oyuncağı. En azından Nikolai sözünü tutarsa, ikincisi artık gerçekleşmiyor.

Çaba sarf ederek, bana Alina'nın doğum gününü hatırlatan kutlamaya yeniden odaklanıyorum, sadece tüm kadeh kaldırmalar bana ve Nikolai'ye yönelik. Kadehlerin çoğu, iyi dileklerle birbirlerini geçmeye kararlı görünen Pavel ve Lyudmila tarafından kaldırılıyor, ama Alina da kadehini birkaç kez kaldırıyor, önce uzun ve mutlu bir evlilik diliyor, sonra da "her zaman sahip olmak istediği kız kardeşi" olarak benim için kadeh kaldırıyor.

Bu noktada en az dört kadeh votka içmiştir, biliyorum, ama sözleri hala bana dokunuyor, her zaman bir kız kardeş isteyen o küçük, gizli parçamı çekiştiriyor.

Belki de Molotof olmak o kadar da kötü değildir. Bir aile, hatta bir mafya ailesi edinmek buna değebilir.

Benim geçici coşkum, birkaç kadeh şarap ve iki shot votka ile beslenerek ana yemek ve tatlı boyunca sürüyor. Slava ve Nikolai dışında etrafımdaki herkes de mutlu bir şekilde kafayı bulmuş durumda.

Alina'nın doğum gününde olduğu gibi, alkolün sadece yeni kocamın melekelerini keskinleştirdiğini, votkanın onun için daha çok Red Bull ya da kahve gibi olduğunu hissediyorum. Ya da belki de basitçe, kişiliğinin güçlü gücünü, içinde kaynayan ve her şeyi ve herkesi iradesine boyun eğdirmeye çalışan o karanlık yoğunluğu gizlemek için kullandığı cilalı, zarif cephesinin bir kısmını ortadan kaldırıyor.

Beni bükmek, olmamı istediği şekle sokmak için.

Karısı. Onun malı. Her yönden onun... çünkü parmağımdaki yüzük bir kafes, kaçışı olmayan bir kafes.

Bunun farkına varmak beni korkutmalı -ve normalde korkuturdu- ama alkol benim için Red Bull gibi etki yapmıyor. Bunun yerine, dünyamı bir gün batımının suluboyası gibi sıcak, bulanık tonlara boyuyor -bu yüzden Nikolai beni kucağına çekip çikolata yedirdiğinde itiraz etmiyorum-

Pavel'in masaya getirdiği dizüstü bilgisayarda kardeşleriyle konuşurken elleriyle çilekleri kapladı.

Önce Konstantin arıyor, zayıf yüzü Nikolay'inkini o kadar andırıyor ki ekranda ilk görüldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ancak daha yakından incelendiğinde farklılıklar belirginleşiyor. Konstantin'in burnu biraz daha büyük ve çengelli, güçlü çenesinde bir yarık var ve gözleri yuvalarında daha derine yerleşmiş, çarpıcı renkleri siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasına gizlenmiş. Daha da önemlisi, dudakları Nikolay'inkiler kadar alaycı ve hınzırca kıvrımlara sahip olmasa da, kendi sade tarzlarında aynı derecede güzeller.

Nedense Nikolai'nin ağabeyini savaşçı bir keşiş olarak hayal etmek kolay, istilacı barbar ordularını yok etmek arasında eski parşömenleri elle yazıyor. "Evliliğiniz için tebrikler," diyor bize. Onun

Sesi derin, Nikolai'inki gibi, aksanı mükemmel Amerikan aksanı. Acaba o da burada, Amerika'da mı eğitim gördü? "İkiniz için de mutluyum." Bakışları bana odaklanıyor. "Aileye hoş geldin, Chloe."

"Teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Nikolai bana çilek yedirirken, kolu göğüs kafesimin etrafında sahiplenici bir şekilde dolanırken birkaç hoşbeş daha ediyoruz ve Konstantin telefonu kapatana kadar, kardeşinin kucağında tutulup bir çocuk gibi beslenmeme hiçbir şekilde tepki vermediğini fark ediyorum. Alaycı bir gülümseme yoktu, bunun farkında olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Sanki bir insan yerine bir yapay zeka ile konuşmuş gibiyiz - ki Konstantin'in IQ'su ve teknoloji dehası hakkında duyduklarıma bakılırsa, bu olasılık dışı değil.

Sırada Valery var ve ondan aldığım his tamamen farklı. Mümkünse, Nikolai'nin küçük kardeşi ikizine daha da çok benziyor - daha doğrusu, aralarındaki dört yaş farkı göz önüne alındığında, klonuna. Ama benzerlikler burada bitiyor. Valery'de soğuk ve hesaplı bir şeyler var. Şehvetli dudaklarındaki gülümseme

Yüzümü rahatsız edici bir duygusuzlukla tarayan gözlerine ulaşıyorum.

Bir kukla ustası - bana şey bu, bizi soğukkanlı, eşit bir tonda tebrik ederken fark ediyorum, derin sesi kardeşlerinin kadar aksanlı değil.

Konstantin'le olduğu gibi onunla da görüşmemiz kısa sürdü, sadece basit bir tanışma ve selamlaşma. Görüşmenin sonunda, benim ya da acele evliliğimiz hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok - ya da bu konuda başka bir şey.

Bağlantıyı kestiğimizde Nikolai'ye "Kardeşlerin... ilginç," diyorum. "Büyürken yakın mıydınız?"

Dudaklarıma bir çilek daha götürüyor. "Tam olarak değil." Ben daha detaylandırmasını isteyemeden, tatlı meyveyi ağızma itiyor, sonra bir kadeh şampanya alıp bana uzatıyor.

Nikolai bir kadeh daha şampanya alıp herkesin gözü üzerimize çevrilene kadar beklerken meyveyi yutuyorum ve gazlı, hafif tatlı içecekten bir yudum alıyorum.

"Güzel gelinime," diyor, yoğun kaplan bakışlarıyla beni çivileyerek. "Zaychik... Hayatımda olduğun için daha mutlu olamazdım ve mutluluğunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ve yine, dile getirilmeyen "itiraz etseniz bile" sözünü duyuyorum.

Pavel ve Lyudmila iki kadeh daha kaldırdı ve yemek sona . Chloe'yi kollarıma alıp yukarı, yatak odama götürüyorum.

Hayır, yatak odamızda. Artık benim karım olduğuna göre, her gece kollarımda uyuyacak.

Kapıyı omzumla iterek açıp onu içeri taşıırken kalbim küt küt atıyor ve dikkatlice yatağın önünde ayaklarının üzerine yatırıyorum. Hafifçe sallanıyor ve kıkırdıyor; belli ki onca şarap ve şampanya aklını başından almış.

Benim de kafam bulanık ama alkolden değil. Düşüncelerimi karıştıran ve damarlarımı yavaş hareket eden lavlarla dolduran şey şehvet. Uzun süren kutlama, kendimi kontrol etmem için zar zor geçtiğim bir başka sınavdı.

Yeminlerimizi ettikten hemen sonra Chloe'yi alıp yatağa götürmek, aramızdaki bağı mümkün olan en basit şekilde mühürlemek istedim. Direnmemin tek nedeni anılardı.

Yaşlanıp saçlarımız ağardığında, fotoğraflara ve videolara dönüp bakmak ve bu günün her ayrıntısını hatırlamak istiyorum.

Chloe tekrar sallanıyor, bana baykuş gibi göz kırpmıyor ve düşmesini engellemek için omuzlarını kavriyorum. Sonra içimdeki açlığı görmezden gelerek ona bakıyorum, her özelliğini, her kirpiğini zihnime kazıyorum. Çünkü resimler ve videolar yeterli olmayacak. Her şeyi hatırlamak istiyorum.

hisler, itibaren ve ipeksi sıcaklık . onucilt
için nefesinin şampanya ve çilek tatlılığını.

Gelinim.

Karım.

Hiçbir iki kelime bu kadar doğru, bu kadar tatmin edici
gelmemiştir.

Bugün özellikle çok güzel, bu beyaz, ruhani elbisenin
içinde ellerim onu yırtıp çıkarmak için kaşınıyor, muhteşem,
parlayan cildini daha fazla ortaya çıkarıyor. Altın sarısı
saçları sanatsal bir şekilde toplanmış, dolgun dudakları
zengin bir dut rengiyle renklendirilmiş, kahverengi gözleri
dumanlı makyajla daha da büyük ve yumuşak hale getirilmiş.
Yine de tek düşünebildiğim, onu yüzü çıplak ve uykudan
şişmiş, saçları parmaklarımdan karışmış halde görmeyi ne
kadar çok istediğim.

Yarın sabah ve hayatımızın geri kalanında her sabah onun
kucağımda uyanışını izlemek istiyorum.

İçimi kavuran arzuyu görmezden gelerek yanağını
kavırıyorum ve başımı eğiyorum, kulağının yumuşak
kabuğunu öperken taze, keskin kokusunu ciğerlerime
çekiyorum. Ona ne kadar aç olsam da, bu gece nazik
olacağım ve dün geceki vahşiliğimi telafi edeceğim.

Bana neye mal olursa olsun, düğün gecemizi zaychik'imin
hayal ettiği gibi yapacağım.

Nikolai'nin her zamanki gibi vahşice üzerime düşmesini bekliyorum, ama o dayanılmaz derecede şefkatli, elbisenin düğmelerini yavaşça açıyor ve tüm beklenti gerginliği vücudumdan akıp gidene kadar boynuma ve boğazıma yumuşak, sıcak öpücükler konduruyor, ardında sıcak bir halsizlik bırakıyor. Çırılçıplak kaldığımda, kemiklerim erimiş gibi hissediyorum, hatta içimde farklı bir gerilim toplanıyor ve vücudum içten dışa doğru ısınıyor.

Beni yatağa yatırdıktan sonra soyunmak için geri çekildi ve ben kalp atışlarımın hızlanmasını izledim. kaldırır onun siyah smokin ceket ve yay Kravat. Beyaz gömleğinin üzerine gümüş rengi bir yelek giymiş, her ikisi de kaslı ve geniş omuzlu gövdesini, kendisi için özel olarak üretildiklerine şüphe bırakmayacak şekilde sarıyor. Hızla her iki parçayı da çıkarıyor, ardından pantolonunu ve külotunu giyiyor. Elbisemin aksine, hareketlerinde sarsıntılı, sabırsız bir nitelik var ve bu da onun görüldüğü kadar kontrollü olmadığını anlamamı sağlıyor. Ereksiyonu, sert ve Çok büyük, eğriler yukarı doğru onun Sırtlı mide,

Bana olan açlığına ihanet ediyor.

Yine de yatağa tırmandığında aynı dikkat ve şefkati gösteriyor, bir ayağımı kaldırıp bacağımın üst kısmına küçük öpücükler kondurduktan sonra bacağımı yukarı kaldırıyor. Ağzı V'ye yaklaştığında nefesim kesiliyor.

Ama o bunu atlıyor, bunun yerine alt karnımı, sonra kabaran göğüs kafesimi ve göğüslerimi öpüp okşuyor.

Hafifçe aydınlatılmış oda etrafımda dönüyor, sol meme ucuma yapışıp diliyle sevgiyle okşadıktan sonra dikkatini diğer göğsüme verdiğinde, ben inlerken ellerim saçlarının serin ipeğine düşüyor ve tavan görüşümde bulanıklaşıyor. Alkolden olduğunu biliyorum ama kendimi boşlukta süzülüyormuş gibi hissediyorum, sadece ağzının göğüslerimdeki ıslak sıcaklığıyla ve nasırlı ellerinin yanan tenimi nazikçe okşamamasıyla sabitlenmiş gibiyim.

Düğün gecemiz.

Kulağa geldiği kadar gerçeküstü bir his.

Nikolai'nin dudakları yukarı doğru hareket edip köprücük kemiğimi ve boynumu öptükten sonra derin ve tatlı bir öpücükle dudaklarıma yapışırken gözlerim kapanıyor. Bu öpücük bir uyuşturucu gibi, en güçlü türden bir afrodizyak. Şehvetli kokusu burun deliklerimi dolduruyor, nefesindeki hafif votka aromasıyla karışıyor ve dili ağzımın girintilerini okşayıp şefkatli bir beceriyle bana ziyafet çekerken uyarılmam artıyor.

Beni öpmeye devam ederken elini bedenlerimizin arasından geçirip ağrıyan klitorisimi buluyor ve parmakları tam da doğru noktaya, ağrıyı yoğunlaştıran, içimde büyüyen gerilimi artıran noktaya bastırırken ağzına doğru inliyorum. Parmakları çıldırtıcı derecede dengesiz bir sürtünme ritmine başlarken, dudakları boynuma döndüğünde, nefesinin nemli sıcaklığının kolumdan aşağı zevk ürpertileri gönderdiği bir gerilim hızla dayanılmaz hale geliyor.

O kadar tahrik oldum ki patlayabilirim, ama orgazm hala bir şekilde ulaşılamaz durumda.

Nefes nefese, daha yumuşak, daha sert bir ritim için çaresizce eline karşı koyuyorum ve dişleri uyarı olarak kulak mememi sıyrıyor. "Hayır, zaychik," diye fısıldıyor ve ağzının hınzır kıvrımını boğazımda hissediyorum. "Henüz hazır değilsin."

Hazır değil misin? Yalvarmaya, yakarmaya ve ilk çocuğumu satmaya hazırım. Parmaklarının her hafif, dairesel vuruşuyla kenara daha da yaklaşıyorum, ama ne kadar denersem deneyeyim aşamıyorum.

"Lütfen..." Çaresizlik içinde kalçalarımı sallıyorum, ellerim saçlarına dolanıyor. "Lütfen, ihtiyacım var..."

Yavaşça kulağımın altını yalıyor. "Ne? Neye ihtiyacın var?"

"Boşalmak için," diye nefes nefese kaldım, tekrar eline doğru eğildim. "Lütfen Nikolai, boşalmam gerek."

"Yanlış cevap." Parmakları hareket etmeyi tamamen bıraktı. Hafifçe kulak mememi ısırtıyor ve başını kaldırıyor, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Bana doğruyu söyle, zaychik. Neye ihtiyacın var?"

"Sen," diye fısıldıyorum, ona bakarak. "Sana ihtiyacım var."

Ve bu doğru. Başka bir yerde, başka biriyle olmayı hayal bile edemiyorum. Ona sadece bu orgazm için değil, onun için, iyi ve kötü, yüce ve korkunç olan her şey için ihtiyacım var.

Doğru cevap bu olmalı çünkü beni tekrar öpüyor ve parmakları klitorisime geri dönerek beni tekrar sınırı, o zor, çıldırtıcı ecstasy zirvesine getiriyor. Ama sadist olduğu için, beni o zirvede tutuyor, nefes nefese kalana ve sırtını tırmalayana kadar enfes işkenceyi uzatıyor. Sonra ve ancak o zaman, hayal kırıklığı içinde çılgılık atmaya hazır olduğumda, beni bırakıyor.

Zevk dalgası o kadar yoğun ki beynimde patlayan bir endorfin bombası gibi. Vücudumdaki her sinir ucu bunun güçlü kuvvetiyle yanıyor, iç kaslarım spazm geçirirken görüşüm kesilip açılıyor. Duygular o kadar baskın ki kendimi onların içinde kaybediyorum ve yeryüzüne indiğimde çoktan içime girmiş, kalın siki hassas dokularımı zorluyor. Yüzü gergin, çenesi kendini tutmanın zorluğundan sıkılmış ve hala dikkatli ve nazik olmasına rağmen, dün gecedan o kadar ağrım var ki, irkilmeme engel olamıyorum.

Duruyor, uyum sağlamama izin veriyor, beni daha derin, tatlı bir şekilde uyuşturan öpücüklerle oyalıyor ve ben titreyen bir ihtiyaç yığınınna dönüştüğümde, vücudum ıslak ve uysal olduğunda, itmeye başlıyor. İlk başta hızı yavaş, kontrollü, ama bacaklarımı kaslı kıcının etrafına sarıp onu daha derine çektiğimde kontrolü kırılıyor ve sert vücudunun tüm itici gücüyle beni içine alıyor.

Tekrar boşalıyorum, üzerimde titrerken adını haykırıyorum ve birkaç dakika sonra geri çekilene kadar sözünü tuttuğunu ve prezervatif taktığını fark etmiyorum. Beni banyoya götürmeden önce prezervatifi atıyor ve beni önceden hazırlanmış bir küvetin içine bırakıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, köpüklerle kaplı ılık suda bana katılırken bakışlarını karşılıyorum ve gülümsüyor, kaplan gözlerindeki bakış o kadar şefkatli ki kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ne için, zaychik?"

Senin için. Duygularımı itiraf etmeye çok yakın olan bu sözleri söylemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, avucumu çenesinin sert hatlarına koyuyorum ve dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim şeyi bedenimle ifade ediyorum.

En azından henüz değil.

Uyandığımda hâlâ o sıcak parıltıyı hissediyorum, gözlerimi açtığımda onu yanımda dirseğine dayanmış, şefkatle sahiplenilen bir gülümsemeyle beni izlerken buluyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, saçlarımı yüzümden itiyorum ve gözlerimdeki uykuyu silme dürtüsüyle savaşıyorum.

Ne zamandır uyanık ve bana bakıyor? Daha da önemlisi, bu sabah ne kadar dağılmış durumdayım? Dün gece banyoda makyajımı temizlemek için elimden geleni yaptım, ama eminim göz farı ve rimel izleri hala gözlerimin etrafına bulaşmış, rakun tarzı ve nefesim o kadar alkolden sonra pek de taze değil.

Buna aldırıyor olmalı çünkü öne doğru eğilip beni öyle bir açlıkla öpüyor ki o beni becereceğinden emin oluyorum. Ama geri çekiliyor ve onun yerine bana gülümsüyor, yüzümü büyük avucunun içine alıyor. "Günaydın, zaychik. Nasıl hissediyorsun?"

Sanki bu evlilik işi o kadar da kötü olmayabilirmiş gibi. "Ben iyiyim," diyorum, gülümseyerek. Sadece bir gün oldu ama evlenme teklif ettiğinde neden bu kadar korktuğumu hatırlamak şimdiden zor. Alina'nın dediği gibi, bu hemen hemen her peri masalının beslediği bir rüya: senin için deli olan muhteşem, zengin bir koca.

Nikolai'nin Karanlıklar Prensi'ne Beyaz Atlı Prens'ten daha yakın olduğunu kabul ediyorum ama yaptığı ya da yapmayı planladığı korkunç şeylerin hemen hepsi beni korumak içindi.

Babasıyla olan kısmı hariç.

Rahatsız edici kelimeler zihnimde fısıldıyor ama onları uzaklaştırıyorum. Bu sabah bunu düşünmek istemiyorum. Eminim her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır ve yakında bunun ne olduğunu öğreneceğim.

Şimdilik, bana çikolatadan ve yıldız ışığından yapılmışım gibi bakan adamla hayatımın ilk evlilik sabahının tadını çıkarmak istiyorum.

Ve bundan zevk alıyorum. Birlikte duş alıyoruz, bu da Nikolai'nin beni kahvaltısıymışım gibi yediği ve beni cama yaslayıp adını haykırdığım kadar sert sikmeden önce arka arkaya üç kez boşalmamı sağladığı uzun, buharlı -kelimenin tam anlamıyla, çünkü kabin buharlı- bir sevişme seansıya sonuçlanıyor.

Sanırım dün gece beni sadece bir kez almasının ağırımı iyileştirmek için yeterli olduğuna karar verdi ve haklı. Tabii ki bu seanstan sonra biraz ağrım var ama buna değdiği için çok memnunum.

Daha sonra Nikolai gerçek bir kahvaltıya ihtiyacımız olduğuna karar veriyor, bu yüzden Lyudmila bize bir tepsi meyve ve dün gecedan kalan yemeklerle birlikte çay ve kahve getiriyor ve yatakta birbirimizi besliyoruz. Daha doğrusu Nikolai beni besliyor ve ben de karşılık vermeye çalışıyorum - sadece çatalı elimden alıyor ve ne yapacağımı unutana kadar beni öpüyor. Biraz bal da işin içine giriyor ve bir de bakıyorum ki bir duşa daha ihtiyacım var ve kesinlikle daha fazla ağrım var.

Nihayet yatak odamızdan çıktığımızda neredeyse öğle yemeği vakti olmuştu ve biz merdivenlere doğru ilerlerken Slava odasından koşarak çıktı, Lyudmila da peşindeydi.

"Chloe Anne!" Kaplan yavrusu gözleri parlıyor, kısa kollarını bacaklarıma doluyor ve dikkatini Nikolai'ye çevirmeden önce sıkıca sarılıyor. Bacaklarına sarılarak ona bakıyor. "Baba! Seni ve Chloe'yi özledim!"

Nikolai'nin yüzündeki ifadeye bakınca eridim. Bunun için başka bir kelime yok. Kalbim hayati fonksiyonları olan bir kas yerine yapışkan bir su birikintisine dönüşüyor ve geri kalan her şeyim de onu takip ediyor.

Nikolay eğilerek oğlunu kucağına alır ve doğal bir rahatlıkla kalçasına oturtur. "Slavochka..." Çocuğun yüzüne bakarken sesi gerginleşiyor. "Biz de seni özledik."

Lyudmila'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve duygularımın onun normalde vurdumduymaz olan yüzüne yansıdığını görüyorum. Boğazını temizleyerek, her zamankinden daha kalın bir aksanla, "Pavel'e yardım etmeye gidiyorum, tamam mı?" diyor ve aceleyle aşağıya iniyor.

Nikolai Slava'yı sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuş gibi kucağında taşıırken, onu yavaş bir tempoda takip ediyoruz. Yine de çocuk orada olmaktan memnun görünüyor ve onu suçlayamam.

Hayatının ilk dört yılında bunu kaçırdı.

Masada Alina'ya katıldığımızda, gülümsememi engelleyemiyorum ve o da bunu fark ediyor.

Nikolai Slava'nın tabağını doldurmakla meşgulken bana sinsice "Eğlenceli bir gece mi?" diye fısıldıyor.

Kızarak başımı sallıyorum, o da gülüyor ve Slava ile Nikolai'nin bize şüpheyile bakmasına neden oluyor.

Neşeli ruh halim bulaşıcı olmalı -ya da herkes hala kutlama modunda- çünkü öğle yemeği kardeşler arasındaki olağan gerginliklerden hiçbiri olmadan ilerliyor. Bunun yerine Nikolai ve Alina bir araya gelerek bana Rusya hakkında eğlenceli hikayeler anlatıyorlar; Amerikalıların orada nasıl görüldüğünden ailelerinin kışın donmuş göllere dalma geleneğine kadar her şey.

Alina çıplak ayakla karşıdan karşıya geçerken neredeyse bir parmağını donarak kaybedeceğini anlattığında "Bu korkunç" diye haykırıyorum.

Yedi yaşındayken buza düşmüş. "Ailen ne düşünüyordu?"

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz hatamı anlıyorum - istediğim son şey onlara babalarını hatırlatmak- ama içim rahatlıyor, Alina gözünü bile kırpmıyor. "Oh, bu bizim ailemizin fikri değildi. Soğuğa maruz kalmanın beden ve ruh için iyi olduğuna inanan büyükannemizdi. Ve biliyor musunuz? En son bilim bunu doğruluyor. Aynı şey bir başka Rus elyafı olan saunalar için de geçerli. Görünüşe göre bunlar egzersiz taklidi ve bu terleme seansları sırasında salınan ısı şoku proteinleri kalp sağlığını iyileştirmekten kanseri önlemeye kadar her şeyi yapıyor. Dolayısıyla, uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmek istiyorsanız, hem buz banyosuna hem de saunaya katılmalısınız; ideal olarak da her ikisini birlikte yapmalısınız."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ürpererek, ama Nikolai gülüyor ve bu kış aşırı rejimi denememi sağlayacağını söylüyor.

"Seni buna bağımlı hale getireceğiz, söz veriyorum," diye ekliyor gülümseyerek, ben bu kış ve öngörülebilir gelecekteki her kış onunla birlikte olacağımın şaşırtıcı farkındalığını yaşarken.

Çünkü evliliğin anlamı budur.

Hayatımızın sonuna kadar birlikteyiz.

Daha önceki paniğimin bir yankısı geri dönüyor, ama onu bastırıyorum. Mantıksız korkularımın birlikte geçireceğimiz güzel bir güne gölge düşürmesine izin vermeyeceğim - umarım birçoğunun ilki olur.

Ne de olsa mutluluk bir seçimdir ve ben bu zoraki evlilikte mutlu olmayı tercih ederim.

Sonraki birkaç gün de benzer şekilde pastoral bir şekilde geçti. Hiçbir yere gitmemiş olmamıza rağmen sanki balayındaymışız gibi hissediyoruz. Geceleri (ve çoğu zaman gündüzleri) defalarca sevişiyor, geç saatlere kadar uyuyor, kahvaltıyı yatakta yapıyor ve hem kendi başımıza hem de Slava ile uzun yürüyüşlere çıkıyoruz. Bir keresinde Alina da bize katıldı ve dördümüz yakındaki bir gölde yüzmeye başladık; üç Rus da benim soğuk, kaynak sularına girme konusundaki isteksizliğimle dalga geçti.

Görünüşe göre Slava soğukta yetişkinler kadar rahat, bu da beni tek pısırik yapıyor.

Yine de sonunda yüzüyorum ve sonrasında titrerken Nikolai büyük, sert avuçlarıyla her yerimi ovarak beni ısıtıyor. Yalnız olsaydık şüphesiz daha fazlasını yapardı, ama ne yazık ki o bile küçük oğlunun ve kız kardeşinin önünde sevişmeye sınır koyuyor.

Yine de çizgiyi çektiği tek hareket bu. Biz her zaman yakınlaşırız. Kocam beni öpmekten, boynuma ve omuzlarıma masaj yapmaktan ve canı istediğinde beni kucağına çekmekten hiç utanmaz. Sanki sarılmayı sevdiği bir evcil hayvan gibiyim. Bundan nefret ettiğimi söyleyemem; aslında, onun ilgisinden çok da gizli olmayan bir şekilde zevk alıyorum.

Evdeki herhangi biri bununla dalga geçseydi ya da beni utandırsaydı durum farklı olurdu. Ama hayır.

Biri yapıyor. Alina bile, ara sıra nazıkçe takılsa da, kardeşinin ellerini benden uzak tutamamasını doğal karşılıyor, öyle ki bunun efsanevi "Molotof adam" özelliklerinden biri olup olmadığını merak etmek zorunda kalıyorum.

Sormak isterdim ama bunun kaçtığım konuya, kendime istediğimi söylediğim bir türlü talep edemediğim cevaplara çok yakın olmasından korkuyorum. Nikolai' içindeki karanlığı ve korkunç şeyleri düşünmemek çok iyi hissettiriyor. Masha ve Bransford'u alaşağı etmeye yönelik yeni plan hakkında soru bile sormadım; biyolojik babamı her düşündüğümde nabzım yükseliyor ve midem sert, sıkı bir düğüm haline geliyor.

Yarın sabah, her akşam kendime söylüyorum. Sabah ilk iş Nikolai ile bu konuyu konuşacağım. Ama sonra sabah onun kucağında uyanıyorum, kendimi sıcak ve güvende hissediyorum, tapılıyor ve seviliyorum ve kendimi huzuru riske atmaya ikna edemiyorum, bu yüzden kendime akşam konuşacağımızı söylüyorum.

Mutluluk balonumuzu patlatacak bir şeyler olacağını biliyorum ama bu şeyin ben olmam konusunda isteksizim.

Üç hafta daha bu şekilde devam ediyoruz, bu süre zarfında bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum, hem şefkatinden hem de sertliğinden zevk alıyorum. Nikolai'nin her iki versiyonu da - nazık aşık ve vahşi vahşi - beni heyecanlandırıyor, ki bu iyi bir şey, çünkü söz konusu kocam olduğunda, ne alacağımı asla tahmin edemiyorum. Aynı gece vücuduma kristalden yapılmışım gibi tapabilir ve ertesi gün zar zor yürüyene kadar beni becerebilir. Bazen daha da fazlasını istediğini, bir gün beni daha da zorlayabileceğini, bana tamamen sahip olmaya çalışabileceğini hissediyorum, ama benim gibi, herhangi bir şey yapmak konusunda isteksiz.

çekişme ve gerginlik hayatımıza geri döndü ve bu balayımız sona erdi.

Bunun yerine, pahalı mücevherlerden aksesuarlara ve kıyafetlere kadar her şeyi hediye yağmuruna tutuyor. Sanki her gün dolabımda yeni bir elbise, bir çift ayakkabı, bir eşarp ya da başka bir şey beliriyor. Bu benim için neredeyse çok fazla - şu anda sahip olduğum küpelerin ve bileziklerin çoğu bazı insanların evlerinden daha pahalı - ama bana bir şeyler almanın ona zevk verdiği konusunda ısrar ediyor, ben de sonunda itiraz etmeyi bırakıyorum... çünkü o şeylere sahip olmak bana da zevk veriyor.

Annemin bizi geçindirmek için durmadan çalışması sayesinde hiçbir zaman gerçek bir yoksulluk yaşamadım, ancak hayatımda her kuruşu saymak ve her harcama için dikkatlice bütçe yapmak zorunda olmadığım bir zamanı da hatırlayamıyorum. Çocukluk kıyafetlerimin çoğu ikinci eldi ve sahip olduğum tek mücevher ucuz kostüm türündendi. Şimdi ise dolabım steroidli Saks Fifth Avenue gibi ve bu bana sığ gelse de hoşuma gidiyor. Zengin insanlar tüm bu lüksleri satın alırken ne yaptıklarını biliyorlar - insanın hayatını gerçekten güzelleştirebiliyorlar.

Ayrıca Nikolai'nin bana vermeye başladığı Rusça dersleri de hayatımı güzelleştiriyor - tabii ki Slava'nın yardımıyla. Çocuk, çok kolay söylediği Rusça cümleleri telaffuz edemememden büyük keyif alıyor, Nikolai ise tamamen farklı bir şeyden keyif alıyor: yatakta ona aşk ve seks sözcükleri söylememi sağlamak.

"Ya hochu tebya de," diye talimat verirken beni orgazmın kıyısında tutuyor. Ve rahatlamak için çaresizce itaat ettiğimde, acımasızca "Şimdi 'Ya lyublyu tebya' de" diye emrediyor.

Ben de öyle yapıyorum. Benden ne isterse onu söylüyorum, buna daha sonra baktığımda yüzümü kızartacak kadar edepsiz ifadeler de dahil. Ama kirli ya da temiz, Rusça bilgim gün geçtikçe artıyor, bu da Alina ve Lyudmila'yı çok eğlendiriyor - ikincisi telaffuzlarımı düpedüz komik buluyor.

Pavel'in karısı, ona kendi dilinde zavtrak-kahvaltı sormaya çalıştığımda gülerek "Çok Amerikalısın" diyor. "Neden deniyorsun ki? Burada herkes İngilizce konuşuyor, ben bile."

Alınırdım ama o haklı. Kusurlu İngilizcesi bile benim Rusçamdan bin kat daha iyi. Daha da geliştirmesi için ona ders vermeyi teklif ettim ama şu ana kadar kabul etmedi - çünkü Alina'ya Rusya'ya geri dönmeyi ve buna ihtiyaç duymamayı umuyor.

"Moskova'yı gerçekten özleyiyor," diyor bana. "Burada sıkılıyor, yapacak bir şey ve görececek kimse yok."

Bunu anlayabiliyorum. Etrafımızı saran tüm modern lükse ve doğal güzelliklere rağmen, yerleşke bir tür hapisane ya da daha olumlu bir ifadeyle dünyadan uzaklaşma yeri. Ben de arkadaşlarımı özleyorum ve mezuniyet sonrası hayatlarından bir kesit yakalamak için sık sık sosyal medyayı tarıyorum. Onlarla irtibata geçmeyi, nerede olduğumu, neden aylardır profillerimde paylaşım yapmadığımı soran mesajlarına cevap vermeyi çok istiyorum ama Bransford'u bir şekilde bana, bu yerleşkeye ve yeni aileme yönlendirir diye buna cesaret edemiyorum.

Onları tehlikeye atamam, arkadaşlarımın benimle ilgili endişelerini yatıştırmak için bile olsa.

Özellikle Slava'yı tehlikeye atacak bir şey yaparsam kendimi çok kötü hissederim. Her geçen gün Nikolay'ın oğluna olan bağlılığım artıyor ve onun annesi rolünde kendimi giderek daha rahat hissediyorum. Alina ya da Lyudmila onu yıkayıp yatağına yatırmak yerine, Nikolay ve ben bugünlerde bunu sık sık birlikte yapıyoruz, ona süper kahramanlarla ilgili hikayeler anlatıyor ve uyuyana kadar en sevdiği kitaplardan okuyoruz.

Üçümüz gerçek bir aile oluyoruz ve bu bilgi içimi yumuşak bir sıcaklıkla dolduruyor, Nikolai gibi tehlikeli, değişken bir adamla mümkün olmaması gereken bir memnuniyet.

Elbette her şey mükemmel değil. Bir kere, konu beş yaşında olmayan bir çocuğun neler yapmasına izin verilmesi gerektiğine gelince ikimiz de aynı fikirde değiliz. Anlaşıldığı üzere Nikolai ve kardeşleri -ve daha az ölçüde Alina- dışarıda kendi başlarına oynamalarına ve genel olarak tehlikeli bir şekilde bağımsız olmalarına izin verilen ve hatta teşvik edilen üvey çocuklardı. Ben Slava'nın elinde her bife bıçağı gördüğümde ya da onu bir metreden daha yüksek bir ağaca tırmanırken bulduğumda paniğe kapılırken, Nikolai bu tür konularda sinir bozucu derecede sakin.

"Düşüp vücudundaki her kemiği kırabileceği umurunda değil mi?" Yürüyüşe çıktığımızda Slava'nın yaşlı bir meşeye tırmanmasına izin verdiğinde hayal kırıklığıyla soruyorum, ta ki minik figürü yeşilliklerin arasından zar zor görünene kadar. "Ya da daha kötüsü, kafasının üzerine düşüp boynunu kırabilir mi?"

"Tabii ki biliyorum." Altın rengi gözleri bana tehlikeli bir şekilde bakıyor. "Herhangi bir günde başına gelebilecek tüm o korkunç şeyler için endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Düşebileceği merdivenler, yakalanabileceği hastalıklar, bulup yiyebileceği zehirli meyveler? Bazen tek düşünebildiğim bunlar oluyor, öyle ki delirdiğıme ikna oluyorum. Ancak her merdiven çıktığında elini tutmak için yanında olamayacağımız gibi, hayatı boyunca karşılaştığı her ağaç veya önüne çıkan her bıçak için de yanında olmayı bekleyemeyiz. Aslında, yarın onun yanında olacağımızın garantisi yok. Hayat öngörülemez ve acımasız olabilir ve bununla yüzleşmek için ne kadar iyi hazırlanırsa hayatta kalma şansı da o kadar yüksek olur."

"Ama o hala bir çocuk. Ona nasıl hayatta kalacağını öğretmelisiniz."

"Ona öğretiyorum; tehlikelerle olabildiğince kendi başına yüzleşmesine izin veriyorum. Onun yaşındaki çocuklar aptal değildir; canlarının yandığını bilecek kadar düşmüşlerdir. Gücüne güvenmeseydi o kadar yükseğe tırmanmazdı ve bu gücü geliştirmenin ve test etmenin tek yolu, önemli olduğunda... altında kauçuk paspas olmadığında kendine meydan okumaktır. Ayrıca," diye ekliyor ben tam

"Ona göz kulak oluyorum. Düşmeye başlarsa onu yakalarım."

O zaman susarım, çünkü muhtemelen susacaktır. Adamda bir kedinin refleksleri var. Geçen gün dirseğimle yanlışlıkla masadan bir su bardağını düşürdüm ve Nikolai konuşmaya ara vermeden havada yakaladı. Başka bir sefer, Slava'nın LEGO parçalarından birine takıldım ve yüzüstü düşecektim, ama Nikolai ben yere düşmeden kollarını bana doladı - bir saniye önce odanın diğer tarafında olmasına rağmen.

Daha iyi bilmesem, Slava'nın çizgi roman süper kahramanlarından biri olduğunu düşünürdüm - ya da daha büyük olasılıkla süper kötüler.

Bu etiket ona her şey kadar yakışıyor.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odamıza girdiğimizde, daha önceki konuşmamızla ilgili bir şey aklıma geldi.

"Slava'nın bağımsızlığını beslemeye bu kadar kararlıysan, beni her türlü tehlikeden korumaya neden bu kadar kararlısın?" Nikolai'nin ceketini ve kravatını çıkarmasını izlemek için yatağa oturarak soruyorum. Akşam yemeğinde hâlâ resmi kıyafetler giyiyoruz ve itiraf etmeliyim ki bu hoşuma gitmeye başladı. Sadece her gün muhteşem elbiseler giymekle kalmıyorum, aynı zamanda kocam da tercih ettiği o keskin dikimli takımların içinde son derece yakışıklı.

Sanki iki diyar arasında gidip geliyoruz: gündüzleri vahşi doğada yürüyüşe çıkıp kirleniyoruz, akşamları ise ihtişam ve parıltının hüküm sürdüğü bir diyar.

"Çünkü sen bir çocuk değilsin ve benim Slava'yı yetiştirdiğim gibi yetiştirilmedin," diye cevap veriyor Nikolay yumuşak bir şekilde, göz bağlarını çözerek. "Annen ne kadar harika olsa da seni suikastçılarla, zaychiklerle... ya da benim gibi adamlarla yüzleşmen için donatmadı."

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarını hâlâ giyinik olan bedenimde gezdirirken kanım ısınıyor. Düşünümüzden beri,

Nikolai'nin cinsel ruh halini okumada ve nasıl bir gece geçireceğimi anlamada daha iyi oldum. Ve bu gece, ne kadar ileri gideceğinden asla emin olamadığım vahşi gecelerimizden biri olacağına benziyor.

karanlığı hissedebildiğimde, yüzeye yakın yükseldiğini hissettiğimde.

Ondan korktuğumdan değil. Gerçekten korkmuyorum. Beni incitmeyeceğini biliyorum, en azından zarar verici bir şekilde. Sadece bazen sahip olduklarımızın onun için yeterli olmadığını, bana olan doymak bilmez açlığının tatmin edilmemiş olduğunu hissediyorum.

Bazen sanki beni, tüm tüketmek istiyormuş ve daha azını yapamayacakmış gibi geliyor.

Gömleğini çıkarıp güzelce belirginleşmiş kaslarını ortaya çıkarıyor ve bana doğru geliyor, hareketleri bana bir kez daha büyük bir kedinin yumuşak, ölümcül derecede zarif sinsi yürüyüşünü hatırlatıyor.

Belki de başka bir hayatta bir kaplandı. Belki de ben onun avıydım.

İçgüdüsel olarak yatakta geriye doğru kayıyorum ve dudakları hınzırca bir kıvrım alıyor. Her zamanki gibi ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi biliyor ve şu anda hissettiklerimden hoşlanıyor.

Beni biraz germeyi seviyor.

Aynı yırtıcı kasıtlı hareket ederek yatağa ve üzerime tırmanıyor, bileklerimi yakalayıp bir eliyle başımın üzerinde sabitlemeden önce beni düz bir şekilde aşağı itiyor.

Gözlerindeki bakıştan, içlerindeki karanlık yoğunluktan ağzım kuruyor. Dudaklarımı ıslatıyorum ve bakışları dilimin izini takip ediyor, yüzü geriliyor. Gözleri tekrar buluştuğunda, öyle kavurucu bir sıcaklıkla doluyorlar ki, oracıkta yanacakmışım gibi hissediyorum. Sanki saçlarımın kokusuna açmış gibi başını eğip sesli bir şekilde içine çekerken kalbim çılgınca çarpıyor, tenimin her yeri kızarıyor.

"Um, Nikolai..." Altında kıpırdanıyorum, kalçalarımın baskı yapan çıkıntıyı hissettiğimde nabzım daha da yükseliyor. Pantolonunun ve elbisemin katmanları ile bile

Bizi ayırırken, ereksiyonunun ne kadar sıcak ve sert olduğunu, ne kadar büyük olduğunu hissedebiliyorum. Tekrar yutkunuyorum. "'Benim gibi erkekler' derken tam olarak ne demek istedin?"

Dudakları kulağıma değiyor, fısıldarken nefesinin sıcaklığı beni ürpertiyor, "Ah, benim tatlı, meraklı zaychik'im... öğrenmek üzeresin."

Vücudumda bir ürperti dalgalanıyor ve bana bakmak için başını kaldırıyor, dudaklarının köşelerinde karanlık bir gülümseme beliriyor. Korkumu içtiğini, sadistçe beklentimi uzattığını hissedebiliyorum.

Ellerimi hareket ettirmeye, onun pençesinden kurtulmaya çalışıyorum ama nafi. Parmakları bileklerimin etrafında demir bir pranga gibi, onları başımın üzerinde sabitliyor. Ben çırpındıkça gülümsemesi derinleşiyor, gözlerindeki altın parıltı yoğunlaşıyor ve biliyorum ki o da bundan zevk alıyor, beni avucunun içinde çaresiz görmekten.

Başını eğip aç bir nefes daha çekiyor, sonra nihayet bileklerimi bırakıyor. Ben rahat bir nefes alamadan beni yüzüstü çeviriyor ve büyük bir eliyle beni tutarak elbisemin fermuarını indiriyor. Kuyruk sokumuma kadar açıldığında, sıcak avuçlarını çıplak omurgamda gezdiriyor, nasırlarının sertliği tenimi hoş bir şekilde kaşıyor.

"Sırtını ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?" Sesinin yumuşak, karanlık tınısı yatıştırıcı ama bir o kadar da sinir bozucu. "Çok biçimli ve zarif, tıpkı bir balerininki gibi. Yine de en sevdiğim yerin bu kalçan." Avuç içi yanağımın üzerinde kıvrılıyor ve hafifçe sıkıyor. "Çok sıkı, yuvarlak ve mükemmel... çok sikilebilir."

Beni oturur pozisyona çekip sırtımı göğsüne yasladığında, elbiseyi gövdemden aşağı doğru sürüklerken beni yerinde tutmak için güçlü bir kolunu göğüs kafesime doladığında kalbim tekrar çarpıyor. Beni insan boyutunda bir oyuncak bebek gibi tutuyor ve bunda sapkınca erotik bir şey var, düşünmemeye çalıştığım bir yanıma hitap eden bir şey... onun içindeki karanlıktan rahatsız olmayan ama ona çekilen yanıma.

Sütyen giymiyorum ve elbiseyi belime kadar indirdiğinde çıplak göğüslerim serbest kalıyor, ön koluna dökülüyor, meme uçlarım çoktan sivrilmiş ve ağrıyor. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve beni kolunun üzerine, yapmayı sevdiği şekilde, bir insan kurbanı, vahşi, ilkel bir tanrıya sunulan bir adak gibi hissettirecek şekilde eğiyor.

Sıcak, ıslak ağzı meme ucuma yaklaşıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, o ısırırken başını kavriyorum, ateş doğrudan klitorisime doğru akıyor. Sinir uçlarım kafa karışıklığı içinde isyan ediyor, acı ve zevk daha fazlası için çaresiz kalana kadar harmanlanıyor. Ve daha fazlasını veriyor, diğer göğsümle tedaviyi tekrarlıyor, meme ucunu emmek dişlerini üzerinde kullanmak arasında değişiyor. Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında, nefes nefese kalmıştım, uyarılmaktan yanıyordum.

Ona ihtiyacım var. Ona çok ihtiyacım var.

Tüm korkularımı unutarak başını kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımız sert, derin bir cinsel öpücükle birleşiyor, ihtiyacının şiddetine karşılık verirken dillerimiz birbirine dolanıyor, darbeye darbe, ısığa ısılıkla karşılık veriyorum. Bu karanlık, baş döndürücü zevkten, arzuladığım şeyden daha fazlasını alabildiğim sürece bu gece bana ne yapacağı umurumda değil.

Öpüşmeyi kesip elbiseyi kalçalarımın altına indirmek için beni düz yatırdığında ikimiz de hırıltılı bir şekilde nefes alıyoruz. Kolayca çıkmayı reddediyor, bu yüzden dikiş yerlerinden yırtıyor, pahalı bir elbiseyi daha mahvettiğini umursamayacak kadar sabırsız. Ve ben de umursamıyorum, içimdeki gerilim hızla artarken, her parçam onun için yanarken değil.

Tangadan başka bir şey giymediğimde, beni yüzüstü çeviriyor ve kumaş parçasını bacaklarımdan aşağı indirmeden önce kalçalarımın altına iki yastık koyuyor. Sonra sağ tarafa uzanıyor ve bir çekmecenin açıldığını duyuyorum.

Korkum geri dönüyor ve kısa süreliğine uyarılmışlığımın önüne geçiyor. Ne yapmak istediğini bildiğimden şüpheleniyorum ve omzumun üzerinden bakıp elindeki kayganlaştırıcı şişesini ve küçük bir popo tıkacını gördüğümde haklı olduğum kanıtlanıyor. Yine de kalbim boğazıma kaçıyor, göğüs kafesim ciğerlerimi sıkıyor. "Nikolai, ben..." Nefes nefese kaldım. "Ben hiç... yani-"

"Hiç götten sikilmedin mi?"

Yüzüm dayanılmaz bir şekilde ısınıyor, edepsiz sözleri beni daha da dengesizleştiriyor. Bir şekilde küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ve dudakları ilkel bir erkek tatminiyle kıvrılıyor, yumuşak bir sesle "Güzel," diyor ve kık yanaklarımdan arasına soğuk kayganlaştırıcı damlatıyor.

Tıkacı açıklığıma bastırıldığında içgüdüsel olarak sıkılaşıp nefes alıyorum ve başımı yatağa doğru itiyor. "Rahatla, zaychik." Sesi kaba kadife ve koyu sıcak. "Söz veriyorum bundan zevk alacaksın."

İtiraz etmek istiyorum -eski erkek arkadaşım bir kez parmağını sokmaya çalıştığında her saniyesinden nefret etmiştim- ama bu Nikolai, bedenim üzerindeki hakimiyeti korkutucu derecede tam. Onun kucağında, tüm benlik duygumu kaybediyorum, hala sahip olduğum azıcık akıl sağlığımı da. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve tıkacın konik, lastiksi ucu sfinkterimin sıkı halkasını iterek içeri girerken burnumdan nefes almak için elimden geleni yapıyorum.

Yavaşça daha derine kayıyor ve garip hislerden bunalmış bir şekilde iniltimi yatağa bastırıyorum. Diğer seferde olduğu gibi, neredeyse mide bulandırıcı bir dolgunluk, gerilmiş ve nüfuz edilmiş, doğal olmayan, rahatsız edici bir şekilde istila edilmiş bir his var. Ama daha fazlası da var, nabzımı yükselten ve içimi sıkılaştıran tuhaf bir basınç türü; bu his

Nikolai üzerime eğiliyor, büyük, sert vücuduyla beni sarıyor, şehvetli erkek kokusuyla beni sarıyor.

Boynumun hassas kıvrımını öperken nefesi kulağımı ısıtıyor ve kolumdan aşağı zevk ürpertileri gönderiyor. Aynı anda bir elini karnımın altına sokuyor ve oyuncakla beni yavaşça sikmeye başlarken klitorisimi buluyor. Basınç hemen yoğunlaşıyor, erotik bir gerilime, rahatsızlıkla çarpışan ve bir şekilde ondan büyüyen karanlık, hararetli bir zevke dönüşüyor. Klitorisimdeki parmakları, kıcımdaki oyuncak, boynumdaki dudakları - bu duyusal aşırı yüklenme, ileri geri sallanan ve her seferinde daha yükseğe çıkan bir zevk ve acı tahterevallisi.

Bir çığlık atarak, titreyerek ve sarsılarak çözülüyorum, ama benimle işi bitmiyor. Oyunağı kaygan bir patlamayla kıcımdan çekip çıkarıyor, önce bir parmağıyla, sonra ikisiyle birlikte içime giriyor, acı veren gerginlik sadece diğer elinin klitorisimde yaptığı şeytani büyü nedeniyle katlanılabilir. Acıyor, yakıyor, ama acı bir kez daha güçlü bir zevkle yer değiştiriyor ve tuhaf bir şekilde onu artırıyor. Nefes nefese, tekrar orgazm oluyorum, kığım onun büyük, kaba kenarlı parmaklarına kenetleniyor, nefes nefese bir çığlık boğazımdan kaçarken görüşüm siyah ve beyaz lekelerle lekeleniyor.

Kendimi toparlayamadan parmaklarını hâlâ kasılmakta olan bedenimden çekiyor ve onun yerine sikişin geniş, pürüzsüz başını açıklığımda hissediyorum. Geriliyorum, nabzım yeniden fırlıyor ve o da güven verici elini omurgamda gezdiriyor.

"Nefes al, zaychik. Beni alabilirsin." Kelimeler yumuşak, derin bir mırıltı, sırtımı nazikçe okşaması kadar rahatlatıcı. Yine de kalçalarımı kavrayıp sıkı kas halkasına doğru ittiği anda tahterevalli acıya doğru dönüyor ve yanıldığını anlıyorum.

Bunu yapamam.

Benim için çok büyük.

"Nikolai, lütfen, st-" Nefes nefese kalıyorum, sfinkterim baskı altında teslim olurken ve horozunun büyük başı içeri girerken yalvarış boğazımda yakalanıyor. İçimdeki tüm hava dışarı fışkırıyor.

Ciğerlerim, görüşüm baş döndürücü bir an için tamamen kararıyor. O kadar büyük ve kalın ki sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum ve sikini yavaşça içime sokarken bayılacağımdan eminim.

Ama hissetmiyorum. Bunun yerine, onun her uzun, sert santimini hissediyorum, dayanılmaz derecede dikkatli istilanın her parçasını deneyimliyorum. Midem bulanıyor ve çalkalanıyor, tenim soğuk terle nemli bir hal alıyor ama buna bir son verecek kelimeleri bulamıyorum, beynim de bedenim kadar bunalmış durumda.

Tekrar üzerime eğilmesi, boynumu öpmesi ve kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldanması, pürüzsüz sesinin ihtiyaçla sertleşmesi yardımcı olmuyor. Becerikli parmaklarının bir kez daha klitorisimle oynaması, bu tür bir acıyla bir arada var olamayacak -olmaması gereken- hisler uyandırması da. Tam olarak zevk değil, ama ona benzer bir şey, beni yeniden saran, vücudumdan işkence dolu bir doruk noktası çıkaran acı ve coşkunun bir karışımı.

O zaman kendimden geçiyorum, en azından bir anlığına, çünkü bir sonraki fark ettiğim şey, onun kıcıma yumuşak bir şekilde girip çıkması, her itişin kendi başına bir his yaratması, tahterevallinin bir kez daha ileri geri sallanması ve güçlü bir erotik gerilim yaratması. Vücudum ısı ile dolup taşıyor, kalbim göğüs kafesimin içinde kuduruyor ve ben dördüncü kez düzensiz bir çığlıkla boşalırken, o inliyor ve üzerimde titriyor, sıcak cum jetleri ağırlı içlerimi yıkıyor.

Sarsılmış ve paramparça olmuş bir halde öylece yatıyorum, benden uzaklaşıp yataktan çıkarken hareket edemeyecek kadar güçsüzüm, bir dakika sonra sıcak, ıslak bir havluyla geri dönüyor. Beni temizliyor, sonra ters çevirip kucağına alıyor. Ağırlaşan göz kapaklarımı zorla açtığımda kaplan gözlerini yüzümde buluyorum, kendine özgü yoğunluğuyla beni inceliyor.

Yavaşça, saygıyla yanağımlı okşuyor, sesi sertleşerek mırıldanıyor: "Gitmene asla izin vermeyeceğim, biliyorsun. Yalvarsan bile."

Bakışlarını tutuyorum.
"Biliyorum." "Bunun için
benden nefret mi
ediyorsun?"

Yapmalıyım. Bu balayı ne kadar güzel geçmiş olursa olsun, gerçek şu ki, beni evliliğe zorladı, özgürlüğümü ve seçimlerimi elimden aldı. Hemen hemen her açıdan onun esiriyim, karanlık kaprislerinin ve tutkularının merhametine kalmış durumdayım. Yine de yalan dudaklarımdan çıkmayı reddediyor. Bunun yerine ona gerçeği söylüyorum. "Seni seviyorum."

Çünkü seviyorum. Ne kadar yanlış olsa da, bu güzel, korkunç, karmaşık adamı seviyorum. Bana olan amansız takıntısından korksam bile onu seviyorum.

Yarının parlak ışığında bu itiraftan pişmanlık duyacağımı, bunun bir hata olduğunu düşüneceğimi biliyorum. Ama şu anda, bu loş odada, onun güçlü kolları beni sarmışken ve bedenim hala onun bana yaşattığı acı ve coşkunun yankılarıyla titreşirken, bu bir hata gibi gelmiyor - özellikle de yüzünde beliren şefkatli gülümseme şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeyken.

"Ve seni seviyorum, zaychik," diyor usulca. "Her zaman seveceğim."

Uyandığımda Chloe'nin küçük bedeni kollarımın arasındaydı ve beynim mutlulukla doluydu. Bir mumun yanan fitili gibi titrek ve geçici hissettiren parlayan, akkor türünden.

Duygularımızı itiraf ettiğimizden beri geçen hafta boyunca yaptığım gibi, onu hissetmeyi, sıcak teninin benimkine bastırmasını, narin kıvrımlarının vücudumun sert düzlemlerine karşı kalıplanmasını, nefesinin ön kolumun üzerinde dalgalanmasını özömsüyorum. Ve son bir haftadır olduğu gibi, onu uyandırma ve beni sevdiğini söyleyen yumuşak, boğuk sesini duyabilmek için ondan kelimeleri tekrar talep etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Onu her götördüğümde, her gece bana bunu söylemesi için zorlamam yeterince kötü.

Yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çekiyorum, uykunun ısıttığı kadınsı teniyle gölgelenen çiçeklerin tatlı tazeliğini. Ve son iki aydır yaptığım gibi, içimi kemiren bir korku dalgasıyla savaşıyorum.

Onu kaybedeceğim korkusu. Fitilin sönüp külden başka bir şey bırakmayacağından.

Mantıksız, mantıksız ama elimde değil. Ondan kelimeleri almanın bu korkuyu dizginleyeceğini, onun benim olduğunu bilerek günü sakın ve güvende geçirmemi sağlayacağını düşünmüştüm ama

daha güçlü, daha yaygın hale geldi. Bazen düşünebildiğim tek şey bu: bu mutluluğun ne kadar kırılgan, ne kadar aldatıcı olduğu.

Ne de olsa başlangıçta annem de babamı seviyordu. Bir zamanlar onlar da mutluluğu tatmışlardı.

Bunu, onlar için her şeyin nasıl paramparça olduğunu düşünmemeye çalışıyorum ama Chloe'ye baktığımda annemin yüzünü gördüğüm zamanlar oluyor. Ben çocukken olduğu gibi parlak ve sağlıklı değil, çizilmiş ve solgun, son derece mutsuz - son yıllarında takındığı görünüm.

Kısmen, o kış gecesi olanları Chloe'ye hâlâ anlatmamış olmam ve onun da sormamış olması. Evliliğimizin bir koşulu olarak dayatmama rağmen, hikayenin tamamını duymaya isteksiz görünüyor. Bence bunun nedeni gerçeklerden korkması, ne kadar korkunç bir canavarla evlendiğini öğrenmekten korkması. Bu yüzden konuyu geçiştiriyor, ben de öyle yapıyorum.

Yaptığım şey için benden nefret etme, bana dehşet ve tiksintiyle bakma ihtimali var.

Chloe'yi esir bir prenses gibi yüksek bir kulede, herkesten ve her şeyden tamamen yalıtılmış bir şekilde tuttuğumun farkında olmamın bir faydası yok. Yerleşkeyi terk etmiyoruz; hiçbir yere gitmiyoruz. Kendi küçük dünyamızda var oluyoruz, onun benim olmaktan başka seçeneğinin olmadığı bir dünyada. Bu onun güvenliği için, doğru, ama aynı zamanda benim de huzurum için.

Eğer fırsat verilirse, yine kaçır mıydı?

Kendisine yönelik tehlike ortadan kalksa, gitmek ister miydi?

Cevapları bilmiyorum ve sorular bana işkence ediyor, o kadar ki onu takip konusunda daha da takıntılı hale geldim. Ayrılamayacağını biliyorum -ve Bransford peşindeyken muhtemelen ayrılmak da istemiyor- ama yine de ayrı kaldığımız her an nerede olduğunu bilmek zorunda hissediyorum. Bu amaçla yatak odamıza ve kız kardeşimin odası ile Pavel ve Lyudmila'nın odaları hariç evin her köşesine kameralar yerleştirdim.

ve bir sosyal medya bağımlısının akılsız sıklığıyla telefonumdaki video akışını kontrol ediyorum.

"Her zaman neye bakıyorsun?" Alina bir gün yemek odasında Chloe'nin Slava'yla dersini bitirip öğle yemeği için aşağı inmesini beklerken yanıma gelip soruyor. "Bir şeyler mi oluyor?"

Telefonumu kaldırdım. "Her zaman bir şeyler ."

Yalan değil. Masha sadece Bransford'la yakınlaşmaya çalışmakla ve bana onun ilerleyişi hakkında günlük güncellemeler göndermekle kalmıyor, aynı zamanda Alexei Leonov'u takip eden adamlarım da var. Hâlâ Amerika'da, son birkaç gündür Chicago'da. Görünüşe göre iş görüşmeleri için orada ama kendimi huzursuz hissetmekten alamıyorum.

Chicago Idaho'ya, yerleşkeme ve oğluma çok daha yakın.

Alina düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Volkov meselesi mi? Konstantin onun nükleer girişimine yatırım yapmak istediğini söyledi."

"O da var." Bunu duymuş olmasına şaşırmadım. Kendi kendini yetiştirmiş bir oligark olan Alexander Volkov, Rusya'nın en zengin ve en tehlikeli adamlarından biri. Onunla ittifak yapmak hem avantajlı hem de riskli olacaktır, özellikle de bizimki kadar acımasız iş uygulamalarına olan eğilimi göz önüne alındığında.

İşler herhangi bir nedenle ters giderse, güçlü bir düşmanımız daha olacak, ancak her şey yolunda giderse, yeni teknolojinin onay sürecini yardımcı olabilir ve dünya çapında benimsenmesini hızlandırabilir.

Alina iç geçirir. "Keşke oraya gitmese ama Konstantin nadiren dinler. Belki onunla konuşabilirsin - tabii Volkov'a bulaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsan?"

Omuz silkip konuyu değiştiriyorum. Gerçek şu ki, Volkov ve potansiyel ortak girişim benim endişe listemde alt sıralarda yer alıyor, bu yüzden Konstantin'in bu işi yürütmesine izin vermekten memnunum. Dahi kardeşimiz bazen kendi iyiliği için fazla entelektüel olabiliyor,

Ama o hala bir Molotof ve bu nedenle riskleri kendisi için değerlendirebilecek durumda.

Bugünlerde önceliklerim Slava ve Chloe ve ikisini de elimde tutmak ve korumak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliyim.

O gece en büyük korkularımdan biri gerçek oldu. Gece yarısından kısa bir süre sonra odamızın kapısı açıldı ve Lyudmila içeri koşarak adımı bağırdı.

O daha açıklama yapamadan ayağa kalkıp yatağın altında sakladığım silahı kuşanıyorum ve o açıklama yaptığında silahı yere bırakıp dolabımıza kaçıyorum.

"Ne oldu?" Lyudmila aceleyle odadan çıkarken Chloe de peşimden koşuyor. Benim giyindiğimi görünce o da kendi kıyafetlerini giymeye başladı. "Ne dedi o?"

Lyudmila'nın Rusça konuştuğunu fark edince hemen Slava'nın hastalandığını açıklıyorum. "KontROLSÜZ bir şekilde kusuyor ve ateşi yüksek," diyorum üzerime aceleyle bir gömlek geçirirken. "Hemen bir hastaneye gitmesi gerekiyor."

Chloe'nin gözleri büyüdü. "Oh, hayır. Ben de seninle geliyorum." "Siktir, hayır." Ses tonum çok sert ama umurumda değil.

Korku, keskin ve metalik, dilimi kaplıyor. Oğlum hasta. O kadar hasta ki, nerede olduğunu ifşa etme riskini almaktan başka çarem yok. İhtiyacım olan son şey Chloe'nin de tehlikede olması. "Burada, güvenli bir yerde kalıyorsun."

Bana göz kırpmıyor. "Ama-"

"Seni yolda ararım." Çenesinden yakalayıp kısa ve sert bir öpücük kondurduktan sonra Slava'nın odasına koşuyorum, aklım sadece oğlumda ve onu en hızlı şekilde hastaneye yetiştirmekte.

"Biraz daha kahve?" Alina soruyor, ben de başımı sallıyorum ve bar taburesinden atlayıp mutfak penceresine doğru ilerliyorum. Dışarısı zifiri karanlık, kalın bulutların ardında en ufak bir ay ışığı bile görünmüyor.

Bu gece yağmur fırtınası vaat ediyorlar; Nikolai, Pavel ve dört gardiyanın cipleriyle virajlı dağ yollarında hızla ilerledikleri düşünülürse bu iyi bir şey değil. Lyudmila Slava'ya bakmaya yardım etmek için onlarla gitti, bu yüzden evde sadece Alina ve ben kaldık.

Evden çıkmasına izin verilmeyen tek kişi.

Alina'ya göre Nikolai kalan tüm muhafızları yüksek alarm durumuna geçirdi, bu yüzden beşi evin kendisini korurken geri kalanlar bir saldırı ihtimaline karşı yerleşkenin çevresinde devriye geziyor.

"Ne saldırısı?" Bana bunu söylediğinde sordum. "Slava sadece hasta."

Bana saf bir aptal olduğumu ima eden bir bakış attı. "Bir hasta vardır, bir de hasta vardır ve biz bunun hangisi olduğunu bilmiyoruz."

"Sence zehirlenmiş olabilir mi?"

"Hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz," diye cevap verdi ve kendisinin ve kardeşlerinin yetiştirilme tarzının benimkinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark etmemi sağladı.

Benim dünyamda kimse bir çocuğa kasten zarar vermez.

Pencereden uzaklaşıp mutfak tezgâhına geri dönüyorum. "Pavel ya da Lyudmila'dan yeni bir haber var mı?"

"Hayır." Alina bana taze bir fincan kahve uzatıyor. Gözleri benimki kadar yorgun ama makyajı ve elbisesi kusursuz. -Sanırım gecenin bir yarısı bir davet edilme ihtimalimiz var. Kahvemden büyük bir yudum aldığımda, "Henüz hastaneye vardıklarını sanmıyorum," diye devam ediyor. "Lyudmila geldiklerinde bana mesaj atacağını söyledi."

Sıcak sıvı ağzımın tavanını yakıyor, ama yine de bardağın geri kalanını içiyorum, mazoşistçe acının tadını çıkarıyorum. Bu beni en korkunç olasılıklar üzerinde düşünmekten alıkoyuyor; Slava'nın Nikolai'yle onu güvenli yerleşkeden çıkarmak için zehirlenmiş olması ya da arabalarının karanlık, yağmurun kayganlaştırdığı bir yolda uçurumdan yuvarlanması gibi.

Daha da kötüsü, telefonunu burada unuttuğu için Nikolai'yi arayamıyor ya da mesaj atamıyorum.

"Bu hiç onun yapacağı bir şey değil," diye mırıldanıyorum, yatak odamızda bulduktan sonra yanımda getirdiğim cihaza tekrar bakıyorum. "O hiçbir şeyi unutmaz."

Alina kasvetli bir şekilde başını sallar. "Biliyorum. Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştin. Seninle olan bir sefer hariç."

Doğru ya. Ben kaçtığımda ve o beni suikastçılardan kurtarmak zorunda kaldığında - şimdi bir ömür önceymiş gibi hissettiren bir olay.

Boş fincanı yere bırakıp pencereye dönüyorum, göğsüm sıkışıyor, midem sinirden ve aşırı kafeinden yanıyor. Kendimi hiç bu işe yaramaz ve çaresiz ya da bir tutsak gibi hissetmemiştim. Nikolai'nin yerleşkeden ayrılmama izin vermeyeceğini başından beri bilmeme rağmen, beni yanına almayı açıkça reddettiği bu geceye kadar her nasılsa tam olarak kafama dank etmemişti.

Mantıksal olarak, nedenini anlıyorum - benim için Slava kadar endişelenmesine gerek yok - ama bu en çok değer verdiğim iki insanla birlikte olamayacağım gerçeğini değiştirmiyor... ne olursa olsun burada sıkışıp kaldım.

"Hemen dönerim," diyor Alina ve muhtemelen tuvalete gitmek üzere mutfaktan çıkıyor. Beklerken kendime bir fincan kahve daha doldurmayı düşünüyorum ama şimdilik üç fincanın yeterli olacağına karar veriyorum. Bunun yerine Nikolai'nin telefonunu elime alıyorum ve açık olma ihtimaline karşı ekranı kaydırıyorum.

Değil tabii ki. Güvenlik takıntılı kocam asla kilitli olmayan bir telefonu ortalıkta bırakacak kadar dikkatsiz olmaz. Cihaz ya parmak izi ya da şifre istiyor ve bende ikisi de yok.

İç çekerek telefonu tezgâhın üzerine bıraktım ve adımlamaya başladım. Bu kelimenin tam anlamıyla bir işkence. Slava ve Nikolai için o kadar endişeleniyorum ki kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum, bu his ara sıra uzaktan çakan şimşek ve gök gürültüsüyle daha da artıyor.

Fırtına henüz buraya ulaşmadı, ama bulundukları yerde olabilir

Tanrım, ya hastaneye zamanında ulaşamazlarsa? bir iğne kalbimi delip geçiyor. Ya Slava o kadar hastaysa ve ölürse? Bu daha önce kendime izin vermediğim bir düşünceydi, ama şimdi içeri girdi, onu kovamıyorum ve mide bulandırıcı endişe genişliyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

Orada onlarla birlikte
olmalıydım. O arabada
olmalıydım.

"Olman gereken yer yatak odan, biraz dinlenmeye çalış," diyor Alina sessizce ve ben de onu bar taburesinde bulunca irkiliyorum.

Ne zaman geri geldi? Ayrıca, yüksek sesle mi konuşuyordum?

Öyle olmalı, çünkü elinde bir fincan kahve daha tutarken bana yorgun bir sempatiyle bakıyor. Normalde çay içen biri olmasına rağmen, bu gece o da benim gibi gerçek kahve içiyor.

"Gerçekten saldırıya uğrayacağımızı mı düşünüyorsun?" Onun saçma önerisini görmezden gelerek soruyorum. "Ve eğer öyleyse, kim tarafından? Babam mı?"

Alina iç geçiriyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Ya da düşmanlarımızdan biri. Tanrı biliyor ki çok var -Nikolai ya da Valery bana bir şey söylemiyor."

"Ama Konstantin öyle mi?" Son birkaç haftadır anladığım , en büyük kardeşleri olan teknoloji dehasıyla çok daha yakın bir ilişkisi var. İkisi haftada en az birkaç kez konuşuyor.

"Bazen. Beni üzmeyeceğini düşündüğü zaman." Güzel ağzı buruşuyor. "O kadar kırılman olduğumu düşünüyor ki en ufak bir kötü haberde yıkılacağımı sanıyor. Özellikle de-" Durdu. "Neyse boş ver. Mesele şu ki, ben tam olarak döngünün içinde değilim."

Ben de değilim ve Nikolai'nin bana neredeyse tamamen ruhsal durumundan söylediği Alina'nın baş ağrıları gibi bir mazeretim de yok.

"Bazı insanlar stresli olduklarında karın ağrısı , onunsa başı ağrıyor. Hem de kötü baş ağrıları," diye açıkladı bir gün migreni yüzünden yemeğe gelmediğinde. "Bazen birkaç gün sürüyor ve o kadar acı verici oluyor ki, bağımlılık yapan bir kokteyllle kendini bayıltmak zorunda kalıyor. Umarım bu onlardan biri olmaz."

Neyse ki öyle olmadı ve Alina ertesi gün normal haline döndü. Ama Konstantin'in neden endişelendiğini anlayabiliyorum - o sabah odamda uyuşturulmuş halini asla unutmayacağım.

Eğer Alina'nın halihazırda reçeteli ağrı kesici sorunu yoksa, bundan çok da uzak değil.

"Rehabilitasyon gibi bir şeyden faydalanabileceğini düşünüyor musunuz?" O günün ilerleyen saatlerinde Nikolai'ye sormuştum. "Ya da en azından terapi?"

"Psikiyatristlerden nefret ediyor ve onlarla konuşmayı reddediyor," dedi bana. "Rehabilitasyona gelince, bunu düşündük ama gerçekten bağımlı olduğu net değil. Uyuşturucu kullanımı düzensiz, ekstra stres zamanlarında yoğunlaşıyor. Daha sık baş ağrılarıyla başlar ve sonra baş ağrıları artık ana sorun olmaktan çıkana kadar devam eder. Her zaman durdurabildi

Yine de bir süre sonra hapları bırakıyor, bu yüzden kullanmaya devam etmesine izin veriyorum. Acı çektiğinde bundan kaçabilmesinin tek yolu bu."

"Peki ya esrar?" Nikolay'ın Lyudmila'yla ara sıra yaptığı sigara seanslarından haberdar olmaması ihtimaline karşı Alina'yı ispiyonlamak istemediğimden dikkatlice sordum. "Belki o da yardımcı olabilir?"

Ağzı buruştu. "Elbette. Bu yüzden Amsterdam'daki bir kahve dükkânı gibi kokarak içeri girdiğinde hiçbir şey söylemiyorum."

Yani biliyordu. Hiç şaşırmadım. Kafamdaki karmaşık çelişkiler de dahil olmak üzere burada olup biten her şeyi görüyor.

Onu seviyorum. Bunu hem kendime hem de ona itiraf etmekte hiçbir sorun yaşamıyorum. O da beni sevdiğini söylüyor. Bu yeterli olmalı, fazlasıyla yeterli, ama değil. Akıllara durgunluk veren bir seksin ardından kollarına uzandığımda bile aramızda açıklanamaz bir mesafe, söylenmemiş sözler ve dile getirilmemiş korkular var.

Sanırım çoğunlukla benim hatam. Bir kere, hâlâ babasını sormaya cesaret edemedim. Ne zaman bir fırsat çıksa, korkup kaçıyorum. Nikolai'nin içindeki karanlık iki taraflı bir mıknaş gibi, beni aynı hem çekiyor hem de itiyor. Onu tam olarak tanımak, onun benim geçmişimi anladığı kadar ben de onun geçmişini anlamak istiyorum ama o gün ormanda suikastçılarla uğraşırken gördüğüm yanını daha derinlemesine araştırmaktan korkuyorum.

Bazen gecenin bir yarısı ona sarılarak uyandığımda, işkence görmüş suikastçının çığlıklarını duyabiliyorum ve ben de çığlık atmak istiyorum.

Nikolai'nin beni kendisiyle evlenmem için uyuşturmakla tehdit etmesini de unutamiyorum. İş o noktaya gelmedi ama geleceğini biliyordum. Çünkü kocam için aşk ve sahiplenme aynı şeydir.

Bana sahip olmak için her şeyi yapar.

Tabii ki, çelişkili bir karmaşa olduğum için, onun acımasızlığına her zaman aldırmıyorum. Evlilik uğruna bir ilişkinin normal aşamalarını atlayarak konuyu zorlamasına sevindiğim zamanlar oluyor. Ve kesinlikle onun yataktaki karanlık yanından hoşlandığım zamanlar da var - gerçekten de onu ortaya çıkardığı hemen hemen her zaman. Seks hayatımız çeşitli olduğu kadar ateşli ve bana olan açlığı ne kadar ezici olursa olsun, asla tatminsiz kalmıyorum, öyle ki bende bir sorun olup olmadığını sorgulamak zorunda kalıyorum... kendimi onun kucağında bu kadar tamamen kaybetmek sağlıklı mı?

Birçok yönden hâlâ beni esir alan bir adamın kucağında.

Alina'nın yanındaki bar taburesine oturup Nikolai'nin telefonunu alıyorum ve dalgın bir şekilde ekranda tekrar geziniyorum.

Evet, burada, şifre .

Her neyse. Neden bu konuya girmek istediğimi bile bilmiyorum. Asıl ihtiyacım olan Nikolai ile konuşmak, ama eminim Slava'yla ve o zorlu yollarda gezinmekle meşguldür.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" Ekranı tekrar kaydırduğımda Alina soruyor. "Mesajlarını falan mı okumak istiyorsun?"

Telefonu itiyorum. "Hayır. Belki. Bilmiyorum." Tek istediğim Nikolai'nin yanımda yatması ve Slava'nın koridorda mışıl mışıl uyuması ama şu anda ikisi de mümkün değil.

"785418'i deneyin," diyor Alina. bakışlarım üzerine şöyle açıklıyor: "Sayılar konusunda iyi bir hafızam var ve Nikolai'nin birkaç hafta önce bunu koyduğunu gördüm. Belki de

Şimdiye kadar değişmiştir."

Parmaklarım dokunmatik ekranın üzerinde uçuşmaya başladı bile. "Ben de varım!" Ona muzaffer bir edayla sırtıyorum. "Biz de varız."

Sonra imalar aklıma geldi.

Alina az önce Nikolai'nin mahremiyetini ihlal etmeme yardım etti.

Birdenbire, bu konuda doğru hissetmiyorum.

Bunu yüzümden okumuş olmalı. "Geçen hafta boyunca o şeye yapışıp kaldı," diyor ve sesindeki hayal kırıklığını duyuyorum. "Bana nedenini söylemedi, ama bunun kırmızı koda yerleştirilen tüm muhafızlarla bir ilgisi olabilir - ve sizi bilmem ama eğer dışarıda belirli bir tehdit varsa, bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Karanlıkta bırakılmaktan bıktım."

Oysa ben, Bransford'la ilgili planlarımızın ilerleyişini bile sorgulamadan, kendimi haftalardır isteyerek karanlıkta tuttum.

Rahatsızlığım korkaklığımdan duyduğum utanca dönüşüyor. Kendimi toparlayarak telefonu Alina'ya uzatıyorum. "Al. Nereye bakacağını daha iyi bilirsin." Bu kriz geçtikten sonra Nikolai'den mahremiyetini ihlal ettiğim için özür dileyeceğim.

Başını sallıyor ve kırmızı uçlu parmakları ekranın üzerinde gezinirken ona doğru kayıyorum. İlk gittiği yer gelen kutusu, burada çoğu Rusça olan konu satırlarını hızla kaydırıyor. Bir mesajı açıp göz gezdiriyor, gözleri Rusça metnin üzerinde gezinirken kara kaşlarının arasındaki boşluğu küçük bir kaş çatma ikiye bölüyor.

"Eee?" E-postayı kapatıp gelen kutusunda gezinmeye devam ettiğinde soruyorum. "Bir şey var mı?"

Sanki orada olduğumu unutmuş gibi ekrandan başını kaldırıp göz kırpmıyor. "Pek sayılmaz." Sesi bir garip, gergin ve biraz boğuk. "Her zamanki saçmalıklar işte." diye eklerken bana doğru yönelttiği gülümsemesi de öyle.

"Bakabilir miyim?" Cevabını beklemeden telefonu geri alıyorum ve konu satırlarına kendim göz atıyorum. Rusça okuyamamam ciddi bir engel teşkil ediyor, bu yüzden gelen kutusundan çıkıp mesajlara bakıyorum. Nikolai bunun için daha önce hiç görmediğim bir uygulama kullanıyor - büyük olasılıkla şifreli - ve bu mesajların çoğu da Rusça.

Büyük hack girişimim buraya kadarmış.

Telefonu yere koymak üzereyken ekranın sol üst köşesindeki bir simge dikkatimi çekiyor. Bu

Bu telefondaki sadece birkaç uygulamadan biri ve ana konumu bana Nikolai'nin çok kullandığı bir şey olması gerektiğini söylüyor.

İlgimi çeken simgeye -küçük bir ev- tıklıyorum ve ekranı bir dizi görüntü, daha doğrusu video dolduruyor. Her biri ayrıntılı bir şey görmek için çok küçük, bu yüzden biraz hareket gördüğüm bir tanesine tıklıyorum.

Alina omzumun üzerinden ekrana bakıyor. "Bu-" "Bu mutfak, evet." Aslında, ikimize bakıyorum telefonun başında oturuyordum. Kaşlarımı çatarak tavana ve dolaplara bakıyorum. Videonun açısı kameraların yukarıda ve solumuzda olduğunu gösteriyor ama ne kadar bakarsam bakayım onları göremiyorum.

Mutfak yayını kapatıyorum ve başka bir görüntüye yakınlaştırıyorum, sonra sırayla diğerlerine.

Oturma

odası.

Yemek odası.

Cam duvarlı teras.

Çamaşır odası.

Üst kat koridoru.

Merdivenler.

Slava'nın odası.

Eski odam.

Kalbim daha hızlı çarpıyor, göğsümün etrafında hoş olmayan bir gerginlik oluşuyor.

Elbette, işte orada, yatak odamız.

"Benim odam da orada mı?" Alina soruyor, sesi dikkatle düzleşiyor. Kameraları o da bilmiyor olmalıydı ve bir an önce Nikolai'nin mahremiyetini ihlal ettiğim için kendimi kötü hissettiğimi düşününce.

Uygulamanın ana ekranına dönüyorum ve küçük kamera görüntülerinden oluşan koleksiyonu dikkatle inceliyorum. "Ben göremiyorum," diyorum Alina'ya. "İşte, bir bak."

Metodik olarak her beslemeyi gözden geçiriyor. "Benim odamda yok," diye bitiriyor, rahatlamış bir sesle. "Ne de Pavel ve Lyudmila'nın. Bu da mantıklı - kameraları muhtemelen Pavel kurdu. Güvenlik teknolojisiyle arası iyidir."

"Ne zaman kuruldu?" En iyi tahminim, bunun bir dadı kamerasının gelişmiş bir versiyonu olduğu, Nikolai'nin bir öğretmen için ilan vermeye karar verdiğinde uyguladığı bir şey olduğu. Eğer öyleyse, kameralar ya ben gelmeden kısa bir süre önce ya da geldikten kısa bir süre sonra, ben henüz bir yabancıyken ve dolayısıyla Slava'nın yanında güvenilmezken yerleştirilmiş olmalı. Gerçi Nikolai'nin yatak odası olan bizim yatak odamızın da neden dinlemeye alınmış olabileceği benim için bir muamma.

"Görünüşe göre uygulama birkaç ay önce yüklenmiş," diyor Alina, ayarları karıştırarak. "Ama o zamandan beri iki güncelleme yapılmış: biri Temmuz'da, siz geldikten hemen sonra, diğeri de çok daha büyük bir güncelleme. Aslında bir hafta önce." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tam da Kolya'yı bu ekrana yapışmış görmeye başladığım sıralarda."

Ayrıca tam da onu sevdiğimi söylediğim sıralarda.

Belki de hepsi bir tesadüftür. Belki de bunun benimle hiçbir ilgisi yoktur ve her şey Alina'nın bu kadar garip tepki verdiği e-postayla ilgilidir, ama içgüdülerim bana aksini söylüyor.

Kameralar benim için orada. Beni izlemek için.

Kocamın bana olan takıntısı giderek artıyor, korkutucu bir şekilde artıyor ve ben kafamı devede kuşu gibi kuma gömdüğüm için onun gerçekte neler yapabileceğini hâlâ bilmiyorum.

Kısa bir tuvalet molasından sonra Slava'nın odasına döndüğümde doktor bana "Test sonuçları geldi" dedi. "Salmonella zehirlenmesi."

İçime bir rahatlama dalgası çökerken nefesim sıkıca sıkılmış boğazımdan kaçıyor. Slava'nın kusmasını çoktan durdurmuşlar ve takmışlardı ama bu ana kadar onu neyin bu kadar hasta ettiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Salmonella.

Tedavisi olmayan egzotik bir tasarım zehri değil.

Lanet olası salmonella.

Odadaki diğer tek kişi olma talihsizliğine sahip Lyudmila'ya dönüyorum. "Çiğ ete ya da yumurtaya dokunmasına izin verdiniz mi?"

Yüzü kızarıyor. "Hayır, yemin ederim! Bugün yumurta bile yemedi, tabii-" Gözleri irileşiyor ve elini ağzına bastırıyor. "Oh, hayır."

"Ne? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Kurabiye hamuru," diye fısıldıyor, yuvarlak yüzü solgun. "Sanırım çiğ kurabiye hamurundan tatmış olmalı. Pavel akşam yemeği için o çikolatalı kurabiyelerden yapıyordu, Slava ve ben de atıştırmak için meyve almaya gelmiştik..."

Lanet olsun. Ne kötü şans. İçinde bakteri olan bir yumurta olmalı ve tabii ki Slava o kurabiyeyi yemek zorunda kaldı.

Hamur. Geriye dönüp baktığımda, böyle bir şey olmalıydı; her bir muhafızı şahsen inceledim ve güvenliğimiz bu kadar sıkı olduğu için, bir suikastçının yerleşkeye gizlice zehir sokma olasılığı neredeyse sıfırdı. Yine de, bu testler gelene kadar bunu tamamen göz ardı edemezdim.

"Bu zehirlenmeler sandığınızdan çok daha yaygın, özellikle de yaşlılar ve gençler arasında," diye araya giriyor doktor, Rusça olmasına rağmen Lyudmila ile konuşmamın özünü anlıyor. "Salmonella, yumurta sarısının içindeyse çok dayanıklıdır. Hepsini öldürdüğünüzden emin olmak için yumurtayı sekiz dakikadan fazla kaynatmanız gerekir ve bunu neredeyse hiç kimse yapmaz." İç çekiyor. "Standart omlet ya da çırpılmış yumurta yedikten sonra acil servise gelenlerin sayısına inanamazsınız - güneşli tarafı yukarı bakan ya da hollandaise soslu falan yumurtalardan bahsetmiyorum bile. Bunlar neredeyse Rus ruleti gibi... alınmayın."

Sinirlenemeyecek kadar rahatlamış durumdayım. "Sonraki adımlar neler?" Slava'nın uyuduğu yetişkin yatağına endişeli bir bakış atıyorum, küçük yüzü kusma ve ishal yüzünden solgun ve çizgili. Aldığı sıvılar sayesinde şimdiden daha iyi görünüyor ama yine de buraya gelirken tek düşünebildiğim onun hayatta kalıp kalamayacağı olan telaşlı yolculuğumuzu hatırlayınca ürperiyorum.

"Normalde hastalığın seyrini izlemesine izin verirdik ama ateşi var, bu yüzden her ihtimale karşı ona biraz antibiyotik veriyoruz. Bu ve sıvılar sayesinde yakında kendini daha iyi hissedecektir. Yine de onu bir gün kadar daha gözlem altında tutmak istiyorum."

"Tabii ki." Salmonella olduğunu bilseydim, Chloe'ye yaptığım gibi Slava'ya da evde bakacak bir sağlık ekibi ayarlardım ama oğlumun zehirlenmesinden ya da egzotik bir nörotoksine maruz kalmasından o kadar korkuyordum ki doğru uzmanların ya da ekipmanın elimde olmaması riskini göze alamazdım. Ve şimdi hastanedeyiz, Slava'yı tüm makinelerden ayırmak mantıklı değil

ve fırtınada geri dön. En hızlı iyileşme için dinlenmesi ve antibiyotiklerin işini yapmasına izin vermesi gerekiyor.

Tek umudum Leonov'ların buradaki varlığımızdan haberdar olmaması ya da haberdar olduklarında çoktan gitmiş olmamız.

Doktor gidiyor ve pişman görünen Lyudmila da tuvalet molası için izin istiyor. Pavel ve gardiyanlar koridorda devriye gezerken ikimiz de Slava'nın yatağının yanında bekliyorduk. Bir Amerikan hastanesinde saldırı beklediğimden değil - en azından oğlumun kasıtlı olarak zehirlenmediğini bildiğim için beklemiyorum. Yerleşke de muhtemelen daha büyük bir tehlike altında değil, yine de biz dönene kadar muhafızlara kırmızı koddan çıkmalarını söylemeyeceğim.

Lanet telefonumu unuttum ve Lyudmila Alina ile mesajlaşıyor olsa da ve evde her şeyin yolunda olduğunu biliyor olsam da, Chloe'yi kameralardan izleyememek beni derinden huzursuz ediyor.

Sanki biri gözlerimi bağlamış ya da gözlerimi kesmiş gibi. "Telefonunu biraz kullanmama izin ver," diyorum Lyudmila'ya.

Geri döndü ve odadan gizlice kaybolmadan önce bana verdi.

O gider gitmez kız kardeşimi arıyorum ve hâlâ uyanıksa Chloe'yi çağırmasını istiyorum.

Zayçik'imi göremesem de en azından sesini duyabilirim. "Önce bana Slava'nın nasıl olduğunu anlat," diyor Alina.

Ona hızlıca durumu hakkında bilgi veriyorum -Lyudmila salmonella teşhisi hakkında onu çoktan bilgilendirmişti- ve tekrar Chloe ile konuşmak istiyorum.

"Bana bir dakika verin." Alina'nın sesi tuhaf bir nota taşıyor. Umarım yine migreni tutmamıştır, gerçi geceki olaylara bakılırsa tutsa da şaşırmazdım.

Baş ağrısına yatkın değilim, ancak şakaklarım çekiçle dövülüyormuş gibi hissediyor.

Chloe'nin telefona çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Muhtemelen daha önce aramalıydım yerine izin vermeliydim.

Lyudmila onları durumdan haberdar etti ama önce Slava'ya ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Korku göğsümde bir kaya parçası gibiydi ama şimdi nihayet nefes alabiliyorum ve mantıklı bir insan gibi konuşabiliyorum.

Bir saat önce, kabul için sıramızı bekletmeye çalıştıkları için sağlık personelinin boğazını çıplak dişlerimle parçalamanın eşiğindeydim.

Neyse ki, ormanın bu yakasında bile para konuşuyor, bu yüzden acil servis resepsiyonistine oğlum hemen tedavi edilirse çocuk bölümlerine bir milyon dolarlık bağış yapacağımı söyler söylemez, işler çok daha sorunsuz hale geldi ve daha aşırı önlemlere başvurmak zorunda kalmadım - örneğin, daha yoğun kafalardan birkaçına mermi yerleştirmek gibi.

"Nikolai, merhaba." Chloe'nin yumuşak sesi etrafımı saran sıcak bir battaniye gibi, başımdaki çarpıntıyı azaltıyor, boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliği çözüyor. O ana kadar ne kadar sıkışık olduklarını fark etmemiştim.

Slava'nın yatağından uzaklaşarak, onu uyandırmadığımdan emin olmak için pencereye doğru yürüyorum. "Selam, Zaychik. Nasılsın?"

"Sen ve Slava'nın güvende olduğunuzu bildiğim için şimdi daha iyiyim," diyor sessizce ve nefes alış verişinde küçük bir aksama duyuyorum. "Fırtına ve diğer şeyler yüzünden çok endişelendim."

Göğsüm şefkatle sıkışıyor. "Biz iyiyiz. Başardık." Sesimi alçaltarak ona o korkunç yolculukla ilgili her şeyi anlatıyorum - Slava'nın yolculuk boyunca ne kadar hasta olduğunu, sağanak yağmurda kusması ve tuvalete gitmesi için defalarca durmak zorunda kaldığımızı. Sürekli olarak içi dışına çıkan kişinin ben olmasını dilediğimi ve hastaneye çok geç kalacağımız için ne kadar korktuğumu.

"Çocukların hastalanacağını biliyordum," diyorum hışımla. "Güçlü ve sağlıklı olmasına rağmen Slava'nın bir gün bir hastalığa yakalanabileceğini biliyordum. Bilmediğim şey ise bunun

Böyle hissediyorum... sanki biri kör bir bıçakla kalbimi testereyle kesiyor, her seferinde bir hücreyi açıyor."

"Elbette." Chloe'nin sesi yumuşak, nazıkçe sempatik. "Anne babalar çocuklarıyla ilgili bir sorun olduğunda hep böyle hissederler. Annem bir keresinde bana, beni doğurana kadar endişenin ne demek olduğunu bilmediğini, sonra da endişesiz yaşamının nasıl bir şey olduğunu artık bilmediğini söylemişti."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Harika. Sadece harika."

"Ayrıca bana annem olmayı dünyalara değişmeyeceğini söyledi." Duraklıyor, sonra sessizce soruyor, "Sen yapar mıydın? Slava'nın babası olmayı huzurla takas eder miydin?"

"Siktir, hayır." Yatağın üzerindeki minik figüre bakıyorum ve başlangıçta kaçınmaya çalıştığım gergin, rahatsız edici his göğsümü tekrar işgal ediyor. Ama bu sefer bunun endişe olduğunu fark ediyorum. Endişe ve derin, her şeyi tüketen aşk. Chloe'nin içimde uyandırdığı saplantılı tutkudan farklı bir aşk, ama daha az güçlü olmayan bir aşk.

İkisi için de

öldürürüm. İkisi için

de ölürüm.

İkisinden birini kaybetseydim, hayatıma nasıl devam ederdim bilmiyorum.

"Peki eve ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?" Chloe soruyor ve Alina'da olduğu gibi sesinde garip bir tonlama yakalıyorum. Tam olarak bir gerginlik değil, ama biraz garip bir şey.

"Akşam olmadan dönmüş oluruz," diyorum saate bakarak. Saat sabahın beşi, neredeyse sabah olmuş ama dışarısı hâlâ karanlık. "Zaychik... her şey yolunda mı?"

Chloe'nin ses tonu artık belirgin bir şekilde gerilmişti. "Tabii ki. Neden olmasın ki?"

"Sen söyle. Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir şey. Sadece... eve gel ve konuşalım."

"Konuşmak mı? Ne hakkında? Ben yokken bir şey mi oldu?"

"Hayır, tabii ki değil." Nefes alıyor. "Sorun yok. Her şey yolunda. Sadece bütün gece ayakta olduğum için yorgunum, hepsi bu."

Yalan söylüyor. Yalan söylediğinden eminim ve Pavel odaya girdiğinde cevaplar için onu sıkıştırmak üzereydim.

"Masha telefonda," diyor sert bir şekilde ve cihazını bana uzatıyor. "Operasyon nihayet başladı. On beş dakika içinde onun evine geliyor."

Hay sikeyim. "Zaychik, gitmem gerek. Biraz uyu, seni bugün daha sonra arayacağım, tamam mı?"

Chloe'nin cevabını beklemeden telefonu kapatıyorum ve Pavel'in telefonunu kulağıma götürüyorum. "Kameraları ayarladın mı? Ve canlı yayını?"

Masha'nın sesi her zamanki gibi parlak. "Tabii ki."

"Kaydı düzenlemeler için Konstantin'e gönderin ve canlı yayın için bu telefona yönlendirin. Benimki yanımda değil."

"Hiç sorun değil. Şimdi, B planı hakkında-"

"Sadece A planına odaklan." Chloe ile yaptığım anlaşmaya göre Bransford'un ölmesini değil, ele geçirilmesini istiyorum.

Masha bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Elbette yapacağım. Ama bir şeyler ters gider ve onu zapt edemezsem, yine de bugün onu ortadan kaldırmamı istiyorsun, değil mi? Bir daha bu kadar yaklaşamayacağım."

Kafatası çekiçlerinin tekrar iş başında olduğu sol kaşımı ovuşturuyorum. Valery'nin mal varlığı bu işte ne yapıp ne yapmayacağı konusunda çok netti ve ikna edici bir video için Bransford'un onu biraz hırpalamasına karşı çıkmasa da, onu becermesine izin vermeyecek.

"İşin o noktaya gelmemesi için elinden geleni yap," diyorum sonunda. "Ve eğer B planına geçmek zorunda kalırsan, ilacı kullan."

Bransford'un ölümünü Chloe'ye açıklamak zor olsa da, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ona verdiğim sözden bile döndüm.

Ağzım kuru ve gözlerim kumla doldurulmuş gibi pütürlü bir şekilde uyanıyorum. Odayı dolduran parlak ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak saate bakıyorum ve yatakta dimdik doğruluyorum.

Öğleden sonra beş.

Ne oluyor lan?

Ben daha düşüncelerimi toparlayamadan yatak odasının kapısı çalınıyor ve Alina kafasını içeri uzatıyor. "Ah, güzel. Sonunda uyandın."

Komodinden bir şişe su alıyorum ve boğazımdaki kuruma hissini hafifletmek için bir dikişte içiyorum. "Ne oldu?" Her değerli sıvı damlası bittiğinde mırıldanıyorum. Uyuşturulmuş gibi sersemlemiş ve halsiz hissediyorum.

Alina içeri giriyor, sanki tam hizmet veren bir spa salonundan yeni çıkmış gibi taze ve göz alıcı görünüyor. Öte yandan ben, rakunların çöp kutusundan çıkaramayacağı bir şey gibi hissediyorum ve muhtemelen öyle görünüyorum.

"Gecenin geri kalanında uyuyamadın, bu yüzden kuşluk vakti kestirmeye gittin, hatırladın mı?" diyor yatağın kenarına zarifçe tüneyerek.

Sanki bunu yapmak saati değiştirecekmiş gibi saate tekrar bakıyorum. "Ama saat çoktan beş oldu. Sabah kestirmeye gittiysem nasıl beş olabilir?"

Sırıttıyor. "Ne diyebilirim ki? Düştüğün zaman, sert düşüyorsun." Uzun bacak bacak üstüne atıyor. "Kardeşim şu ana kadar on kez arayıp seninle konuşmak istedi. Ona uyumana izin vereceğimi söyledim."

Kalp hızlandı. "Bir sorun mu var? Slava
."

"Hayır, hayır, her şey yolunda. Aslında çoktan eve doğru yola çıktılar, bir saat içinde burada olurlar."

"Oh. Slava-"

"Durumu çok daha iyi," diye beni temin ediyor. "Doktor onu bu geceye kadar gözlem altında tutacaktı ama sabahtan beri bir kez bile kusmadı ve öğle yemeğinde biraz tavuk çorbası ve jöle yiyebildi, bu yüzden onu erken taburcu ettiler."

"Oh, Tanrıya şükür." Slava'ya sarılmak ve onu aptalca öpmek için sabırsızlanıyorum. Onu sadece dün gece Nikolai kucığında çocukla evden çıkarken bir anlığına görebildim ama solgun, solgun görüntüsü aklımdan çıkmıyor ve tam da Nikolai'nin tarif ettiği gibi hissetmeme neden oluyor: sanki kör bir bıçak kalbimi kesiyormuş gibi.

Sanırım bugünlerde ebeveyn gibi hissedenden tek kişi kocam değil. Her geçen hafta Nikolai'nin oğlu kalbimin daha da derinlerine işledi ve şu anda bir noktadayım ki, kendi bedenimden çıksa onu daha fazla sevemezdim ve ona bir şey olursa yıkılırdım.

"Telefonun yanında mı?" Alina'ya sordum. "Nikolai'yi geri aramak istiyorum."

Slava ile kendim konuşmak ve gerçekten daha iyi hissettiğinden emin olmak istiyorum ve ayrıca Nikolai'nin sesini duymak için can atıyorum.

O kameraları ne kadar ürpertici bulsam da, özlemekten, onu mümkün olan en içgüdüsel şekilde arzulamaktan kendimi alamıyorum

-İşte bu yüzden, onlar güvenli bir şekilde hastaneye ulaştıktan ve Slava'nın iyi olacağını bildikten sonra bile, yaklaşan konuşmamızın düşüncesi dün gece uykuya dalmamı engelledi.

"Üzerimde yok ama getirebilirim," diyor Alina ayağa kalkarken. "Yine de bu noktada onu aramalı mısın bilmiyorum. Yakında burada olurlar ve o zaman konuşabilirsiniz."

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Tamam."

O haklı. Artık neredeyse geldiklerine göre beklesem iyi olur. Dün geceki konuşmamız ne kadar kısa olursa olsun, Nikolai bir şekilde üzgün olduğumu hissetti ve eğer dikkatini dağıtan şey olmasaydı, eminim cevaplar için bana baskı yapacaktı. Gün boyunca aramaya devam etmesinin ve onunla yüz yüze konuşmamın en iyisi olmasının nedeni bu olmalı.

Devekuşu olmayı bırakıp gerçeği öğrenmemin ve ikimizin de kartlarımızı masaya koymamızın zamanı geldi.

Kırk dakika sonra cipleri eve yanaştığında neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Bu kırk dakikayı hem zihinsel hem de fiziksel olarak hazırlanarak geçirdim. Saçlarım taranmış ve topuz yapılmış, makyajım neredeyse Alina'nınki kadar mükemmel ve bacaklarımı gösteren iki yandan yırtmaçlı pırıltılı beyaz bir elbise ve altın rengi bantlı topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Kulağımda Nikolai'nin bana hediye ettiği bir çift elmas küpe, boynumda ise Alina'nın daha önce buradaki ilk şık akşam yemeğimde bana ödünç verdiği kalp şeklindeki kolye var. Kendi parçalarımдан birini takacaktım ama Alina kıyafetimin onun kolyesini gerektirdiği konusunda ısrar etti.

"Bu konuda bana güven," dedi gizemli bir şekilde. "Nikolai'nin bu gece görmesi gereken şey tam olarak bu."

Tam olarak bunu yapmaya ve şimdilik ona güvenmeye karar verdim, ancak ne demek istediğini çok merak ediyorum. Eğer bu gece Nikolai'dan tüm cevapları alamazsam, ondan alacağım.

Artık kafamı kuma gömmek yok.

Korkak olmaktan bıktım.

Kararlılığıma rağmen, kocamı ve oğlumuzu karşılamak için aceleyle aşağı inerken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

Slava önce gelir - daha doğrusu onun yaşındaki bir çocuğun olabileceği küçük bir enerji topu gibi fiçılarla içeri girer.

"Chloe Anne!" Doğruca bana doğru koşuyor ve ben onu sıçrayışının ortasında yakalıyorum, küçük ama sağlam vücudunun ağırlığı altında sendeleyerek geri çekilirken daha önce sakatlanmış ayak bileğim askılı topuğunda sallanıyor. İlaç ve bebek şampuanı gibi kokuyor ve kısa kollarının boynumu sıktığını hissetmekten o kadar mutluyum ki yeniden yaralanma ihtimalini ya da yanaklarıma ıslak, gürültülü öpücükler kondururken makyajımın bulaşmasını umursamıyorum.

"Çok kusuyorum," diye muzaffer bir edayla ilan ediyor onu nihayet yere bıraktıktan sonra ve hastane maceralarını İngilizce ve Rusça karışımı bir dille anlatmaya başladığında gülmekten kendimi alamıyorum, hikayenin özü kusmanın ne kadar iğrenç olduğuna dayanıyor.

"Bu da ne böyle? Zayıf ve hasta olman gerekmiyor mu?" Alina eğlenerek soruyor ve yanımda durmak için aşağı indiğini fark ediyorum. Kocaman sırtarak dizlerinin üzerine çöküyor ve Slava'yı kucaklıyor, bir yandan da ona Rusça bir şeyler fısıldıyor.

İşi bittiğinde "Evet, ben Süpermen'im" ilan ediyor ve ben de onun bu kadar iyi olduğunu gördüğüm için çok sevinerek tekrar gülüyorum.

"Yolun çoğunda uyudu ve tüm bu enerjiyle uyandı," diyor

Nikolai, derin sesi beni o kadar ürkütüyor ki keskin bir şekilde dönüyorum ve aptal ayak bileğim altımda neredeyse düşüyordum ve bacağымda bir acı dalgası yayılıyordu.

"Neredeyse" diyorum çünkü her zaman olduğu gibi Nikolai beni yakalıyor,

Yere düşmeden önce güçlü kollarıyla beni sarıyor. "Sakin ol, zaychik," diye mırıldandı, gözleri daha yeşil

Beni büyük, sıcak bedenine yaslayıp kollarımın üstünden tutarak bana bakarken altın rengindeydi. "Hastaneye bir kez gitmek yeterli."

Yakınlığının tüm etkisi beni bir yıkım topu gibi vururken kalbim boğazıma doğru ısınlanıyor. Dizlerim bileğimin bükülmesine katılıyor ve tenim hislerle tutuşuyor, her hücrem parmaklarından yayılan ısıyı, nasırlı avuçlarının lezzetli gücünü ve sertliğini içiyor. Slava gibi o da hastane kokuyor, ama altında baştan çıkarıcı bir bergamot ve daha da zayıf bir sedir izi var, tamamen ona ait olan o sıcak, erkeksi aromayla karışık.

"Buradasın." Aptalca bir yorum ama tüm nöronlarım yürüyüşe çıkmış gibi görünüyor. Tek yapabildiğim, yüksek, geniş elmacık kemikleri ve sert çene hattıyla yüzüne bakmak, onu tehlikeli derecede çekici bir çelişki haline getiren vahşilik ve zarafetin yan yana gelmesinden etkilenmek.

Benim

kocam.

Benim

koruyucum.

Benim gizli gözcüm.

Onun aşkı arzulanacak ya da korkulacak bir şey midir?

Yanağımı avuçluyor, bakışları dudaklarıma inerken gözleri kararıyor. "Buradayım, zaychik." Seyircilerimizi görmezden gelerek başını eğiyor ve ağzını benimkinin üzerine eğerek derin, ruhumu yakan bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

O uzaklaştığında kalbim göğsümde hızla çarpıyor, tenim aşırı derecede ısınıyor. Her zamanki gibi herkes bizim çirkin PDA'mızı görmezden geliyor. Pavel ve Lyudmila da içeri girmiş, Alina'yla Rusça konuşurken Slava da kendi hikâyeleriyle araya giriyor.

Nikolai'ye dönüp bakıyorum ama yüzündeki ürpertici ifade karşısında donup kalıyorum. Bakışları boğazıma yapışmış, çenesindeki bir kas şiddetle kasılıyor. Ne oluyor-?

Sonra neye fark ettim. Boğazıma değil.

Alina'nın bana verdiği kolye, bu gece görmesi gerektiğini söylediği.

Ani bir netlikle, kaçtığım o korkunç sabah, uyuşturucu etkisindeki mırıldanmalarını hatırlıyorum. Durumumla ilgili diğer pek çok şeyde olduğu gibi, son haftalarda onun gerçek sözlerini düşünmeme, üzerinde uzun süre durmama izin vermedim. Ama şimdi, bu aile hakkında duyduğum diğer her şeyle birlikte, Nikolai'nin babasına ne kadar çok benzediği de aklıma geliyor.

Kocamla bu konuşmayı yapmamız gerektiğine dair herhangi bir şüphem kaldıysa, tam da şu anda buharlaşıyor -Çünkü zihnimde oluşan şüphe doğruysa, büyük bir travmayla uğraşan tek kişi Alina değil.

Her şey normalmiş gibi davranarak Nikolai'den uzaklaşıyorum ve Slava'nın elini tutmak için yanına gidiyorum. "Gel hayatım, yatmadan önce seni yatağa . Size akşam yemeğini orada yediririz." Lyudmila, "Ben yaparım," ama ben başımı iki yana sallıyorum.

Gülümse.

"Bana bırak. Onu çok özledim."

"Size katılacağım," diyor Nikolai, bakışları kapüşonlu ve Slava'yı alıp önümde yukarı taşırken nabzım daha da hızlanıyor.

İkimiz Slava'yı yıkıyor ve yatağına yatırıyoruz; burada biraz çorba içiyor ve hemen uykuya dalıyor, enerji patlaması hızla sona eriyor.

"Çocuklar hep böyle midir?" Nikolai, geniş avucunu Slava'nın alnında yumuşatarak, kısık bir sesle soruyor. Şaşkın bakışları bana kayıyor. "Hastalandıklarında yani? Sıfırdan altmışa ve sonra tekrar geri mi?"

Göğsümdeki çalkantıya rağmen gülümsüyorum. "Hayır, her zaman değil.

Slava sadece Süpermen. Duymadın mı?"

Cevap olarak gülümsemesi beynimde bir endorfin patlamasına yol açıyor. "Evet, etrafta bir söylenti dolaşüyor."

Ve birkaç kalp atışı için bu yeterli - bu karmaşık olmayan ortak sevinç anı, sevdiğimiz çocuğun iyi olacağına dair rahatlama. Ama sonra Nikolai'nin gülümsemesi kayboluyor ve aramızdaki boşluk kaynayan bir farkındalıkla, derimin üzerinde dans eden yüklü bir tel gibi hissettiren o kavurucu kimyayla dolarken nabzım yüksek vitesse geçiyor. Birbirimizden sadece bir adım uzakta oturuyoruz, ama bu küçük mesafe bile aniden çok fazla gibi geliyor... aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

Elini kaldırıp yanağımın gezdirirken yutkunuyorum, sert kenarlı başparmağı alt dudağımı okşayıp sızlamasına neden oluyor.

"Zaychik..." Sesi koyu kadife gibi. "Seni özledim."

Ben de seni özledim. Hem de çok. Kelimeler dilimin ucunda uçuşmaya hazır bir şekilde dönüp duruyor. Onun kucağına geri dönmek, telefonunda gördüklerimi unutmak ve tekneyi sallamamak çok kolay olurdu. Sahte balayı rutinimize geri dönmek ve ayrı olduğumuz zamanlarda beni saplantılı bir şekilde izleyen bir kocanın korkutucu bir yanı yokmuş gibi davranmak... karmaşık geçmişi hâlâ korkunç bir gizem olan bir katil.

"Nikolai, ben..." Nefes alıyorum ve kaçındığım farklı sözcükleri söylemeye zorluyorum. "Konuşmamız gerek. Babana tam olarak ne olduğunu bana anlatmanın zamanı geldi."

Sanki Nikolay'ın yüzüne karanlık bir perde iniyor ve onu bir yabancının yüzüne dönüştürüyor. Elini geri çekip ayağa kalkarken sesindeki tüm sıcaklık kayboluyor. "Gidelim o zaman. Ofisimde konuşuruz."

Slava'nın odasından çıkıp koridorda onu takip ederken kalbim küt küt atıyor. Yürürken cebinden bir zil sesi geliyor ve telefonunu çıkarıp ekrana bakıyor. Gelir gelmez cihazı geri almış olmalı.

Orada her ne gördüyse çenesi geriliyor ve bakışları bana döndüğünde gözleri tuhaf bir ışıkla doluyor.

Korkunç bir önsezi midemi sıkıştırıyor. "Ne oldu? Neyin var?"

"Görmen gereken bir şey var," diyor ve ofisine girer girmez doğruca dizüstü bilgisayarına gidiyor ve masasının üzerine eğilerek onu açıyor. Parmakları bir saniyeliğine klavyenin üzerinde geziniyor ve sonra ekranı bana doğru çeviriyor.

Kalbim yerinden fırlıyor ve dizlerim lastiğe dönüşüyor.

Ekranda gösterilen popüler bir haber sitesinin ana başlığı büyük harflerle şöyle: "LİDER BAŞKAN ADAYI ŞOK EDİCİ VİDEODA BİR KADINA SALDIRDI."

Dizüstü bilgisayarını alıp küçük yuvarlak masaya taşırken buzlu iğneler tenimin üzerinde dans ediyor, orada bir sandalyeye çöküp makalenin tamamını okuyorum.

Hikaye hala geliyor, ancak bir saatten kısa bir süre önce Bransford'un genç bir kadına saldırdığı bir video Twitter'da ortaya çıktı ve anında viral oldu. Haber sitesine göre, "grafik ve rahatsız edici" görüntülerde Bransford'un kadının yüzüne vurduğu ve çaresizce karşılık verirken gömleğini yırttığı görülüyor. Birkaç dakika süren şiddetli boğuşmanın ardından kadın, adamın kasiğine diz atarak kaçıyor ve adam ona küfürler savururken kapıdan dışarı koşuyor.

"İstersen videoyu izleyebilirsin," diyor Nikolay sessizce ve yanıma geldiğini fark ediyorum, bakışları yukarıdan ekrana yapışmış. "Konstantin'in ekibi Masha'nın ona gönderdiği şeyle harikalar yarattı."

Sesim ince. "Bu bugün mü çekildi?"

Başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. "Bu sabah erken saatlerde, seninle konuşmamızdan yirmi dakika kadar sonra. İşten önce 'yurduna' uğrayıp staj evraklarını imzalatmış, böylece kampanyasında gönüllü olarak çalışabilecek ve AP Amerikan Hükümeti dersi için kredi alabilecekmiş."

"AP?" Bir mide bulantısı dalgası hissediyorum. "Yani, lisede ileri seviye bir ders mi?"

"Aynen öyle. Kızın on yedi yaşında, DC bölgesinde bir yatılı okulda birinci sınıf öğrencisi olduğunu düşünüyor." Nikolai duraklıyor, sonra usulca ekliyor: "Ailesi bir araba kazasında ölmüş ve onu kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen ilgisiz bir amcanın bakımına bırakmış bir yetim."

"Bir avcı için mükemmel bir yem," diye fısıldıyorum, gözlerim yanıyor. "En savunmasız kurban türü... annem gibi."

"Evet. Bu onun yöntemi gibi görünüyor. Yıllar içinde bunu yaptığı iki kadının daha yerini tespit ettik." Nikolai'nin çenesi esniyor. "Zeki, güzel ve çok genç olmalarından hoşlanıyor - ve başvuracak kimselerinin olmamasından."

Bir nefes çekiyorum, buz gibi iğneler daha derine batıyor.
"Onları buldun mu? Ortaya çıkacaklar mı?"

"Şimdi yapacaklar."

Dikkatimi ekrana verirken midemdekileri bastırmak için yutkunuyorum. Her ne kadar mide bulandırıcı olsa da, annemi savunmasız bir gençken ne tür bir canavarın incittiğini tam olarak bilmek için bu videoyu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Gerçeklerden saklanmaktan bıktım.

Videoyu bulup "oynat "a tıklıyorum - ve mide bulantım şiddetleniyor, bu adamın genlerini paylaştığımı için mideme kramplar giriyor.

Kayıt kısa ama şiddetli bir kovalamacayla başlıyor; uzun boylu, formda, yakışıklı ve yaşlı bir adam (Tom Bransford'un olduğu kesin) minik bir şort ve kırpılmış bir üst giymiş minyon bir sarışına saldırıyor. Kamera öyle bir açıda ki Masha'nın yüzünün sadece bir kısmı görünüyor, ancak çenesinin genç çizgisini ya da çılgın hareketlerindeki dehşeti yanlış anlamak mümkün değil.

Dar ve dağınık odanın büyük bir kısmını geçtikten sonra adam onu arkadan yakalayıp bir BTS posterinin yanındaki duvara çarpıyor ve yüzünü ona dönmesi için çeviriyor. Panik içinde hıçkırarak saldırıyor, küçük, ince parmaklarıyla onu pençeliyor ama adam yüzüne acımasızca bir tokat atıyor ve karnına bir yumruk indiriyor.

Darbeyi sanki bana gelmiş gibi hissederek gerildim ama en kötüsü daha yeni başlıyordu. Masha eğilmiş, hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışırken, adam gömleğini yırtıyor ve omzundan açıyor.

Genç bir delikanlıya ya da bir çocuğa ait olabilecek narin, yumuşak yuvarlak bir omuz.

Durumun böyle olmadığını biliyorum - devlet geçmişine bakılırsa Masha en azından yirmili yaşlarının başında olmalı - ama masum bir genç kurbanı yapılan gerçek bir saldırıya tanıklık etmediğimi unutmak kolay.

Daha doğrusu, saldırı muhtemelen gerçektir ama kurban değildir.

Her iki durumda da, birkaç dakika daha acı verici bir mücadeleden sonra, Masha dizini saldırganın kasıklarına temas ettirecek gibi görünen bir bükülme hareketi yaptığında rahatlayarak nefes vermekten kendimi alamıyorum. Adam tiz bir çığlıkla sendeleyerek geri çekilir, ellerini kasıklarının üzerine koyar ve Masha tekrar kaçmaya başlar, bu sefer kapıya ulaşır ve Bransford çığlık atarken gözden kaybolur, "Seni lanet olası amcık! Buraya gel, seni lanet olası, yoksa seni öldürürüm!"

O anda video kesilir, ancak kamera Bransford'un yüzüne, yakışıklı, düzgün yüz hatlarına, engellenmiş bir öfkenin kırmızı maskesine, adamın kendisi kadar korkunç şişkin gözlü bir surata zum yapmadan önce değil.

Titreyerek dizüstü bilgisayarını kapattım ve sıkıca sarılmış göğüs kafesime oksijen götürmek ve kusmamak için küçük nefesler aldım.

Nikolai'nin deyimiyse, bu hafta burada kusan bir kişi bile fazla.

Midemin içindekileri dışarı atmayacağından emin olduğumda dönüp Nikolai'ye bakıyorum. "Bunu nasıl yaptın?" Sesim çok az dengesiz çıkıyor. "Masha onu nasıl... bilirsin işte?"

"Ona saldırmak için mi?" Başımı salladığımda, "Tüm ayrıntıları bilmiyorum ama sonunda onu suçladığı şeyi yaptığından şüpheleniyorum" dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Onun ilgisini güçlü bir şekilde teşvik etmek, sonra da kasıtlı olarak geri çekmek dediğiniz şey, böyle erkeklerin tüm kadınların yaptığını düşündüğü şey. Ama bu olayda Masha bunu gerçekten yapıyordu, sadece onun düşündüğünden farklı bir amaçla." Nikolai'nin üst dudağı kıvrılır. "Şüphesiz, kampanyasında gönüllü olarak çalıştığı için okul kredisi almaya çok olacağını, kendisini becermesine izin vereceğini ve

Bunu yapmadığında, işler hızla tırmandı... geçmişi göz önüne alındığında, olabileceğini düşündüğümüz gibi."

Bir mide bulantısı dalgasını daha yutuyorum. "Yani videoda olan her şey gerçek miydi? Görüntülerin hiçbiri uydurma değil miydi?"

"Ağır bir şekilde düzenlenmiş ama uydurma değil, hayır." "Ne için düzenlenmiş?"

Nikolai karşıma oturdu. "Bir yüzünü gizlemek ve onunkini öne çıkarmak için. Anonimliği onun için önemli."

Zihinsel olarak videoyu tekrar izliyorum ve haklı olduğunu anlıyorum: Masha'nın yüzü aslında hiç görünmüyor. Açık hep yanlış. Bransford onu duvara ve kamera doğrudan yüzüne baktığında bile, omzu ya da bir şey onu engelliyor, izleyicinin sadece yanağını, kulağını ya da çenesini bir anlığına görmesine izin veriyor - gençlik ve güzellik izlenimi edinmek için yeterli ama basılabilir bir fotoğraf yakalamak için değil.

"Yani ifade vermek için öne çıkmayacak mı?" Ben soruyorum ve Nikolai başını sallıyor.

"Çok riskli. Onun için sahte bir kimlik yarattık ama bu gerçek bir incelemeye dayanacak bir kimlik değil. Video internete anonim olarak, izi sürülemeyen bir sunucudan yüklendi - ama tabii ki bugünlerde pek çok şeyde olduğu gibi suçu Rus hackerlara atacaklar."

"Sadece bu durumda haklı olacaklar."

Dudakları alaycı bir şekilde titriyor. "Çoğu durumda haklılar, zaychik. Konstantin ve onun gibiler özellikle sizin bahtsız politikacılarınız için bir tehdit. Her halükarda, videonun kaynağı hakkında ne söyledikleri ya da sahte deyip demedikleri önemli değil. Bransford'un kariyerine zarar verildi, iki gerçek kurbanı cesaretlendi. Onlar da ortaya çıkınca... Diyelim ki sevgili babamızın işi bitti."

Sevgili babacığım. Midem öyle şiddetli kabarıyor ki neredeyse kusacaktım. "O benim babam falan değil." Ayağa fırladım, aniden kör edici bir öfkeyle. "O sadece-"

"Annenin tecavüzcüsü ve katili, biliyorum," diyor Nikolay sessizce ve ayağa kalkıyor. "O sadece bu, zaychik. Başka bir şey değil, seninle hiçbir ilgisi yok."

Öfkem geldiği gibi hızla akıp gidiyor ve sandalyeye gömülüp başımı ellerimin arasına alıyorum. Kafatasım açıklanamayacak kadar sıkı ve ağır geliyor, sanki beynim kurşuna dönüşmüş gibi.

Büyük, sıcak eller enseme ve omuzlarıma iniyor, güçlü parmaklar doğru miktarda basınçla sıkı kaslarıma giriyor. "Özür dilerim, zaychik." Nikolai'nin sesi bir kez daha yumuşak ve sıcak. "Biliyorum hazmetmesi zor ama bu videoyu görmen gerektiğini düşündüm... annenin intikamının alındığını bilmek için."

O masaj yapan parmakların baştan çıkarıcı rahatlığında erimek, ustaca, yatıştırıcı dokunuşlarında kendimi kaybetmek istiyorum. Korktuğum şeyi öğrenmeyi bir kez daha ertelemek ve bunun yerine kendimi Bransford'un talihsizliğinin tadını çıkarmaya bırakmak, her şeyin tadını çıkarmak. Kariyerine verdiğimiz zarar, anneme ya da diğer kadınlara yaptıklarının yanına bile yaklaşamaz ama bu bir başlangıç ve umarım artık altın imajı parladığına göre, yasal adaletin çarkları ona doğru dönecek, parmaklıkları güzel ve keskin olacak.

Tüm gücümü toplayarak kurşuni başımı kaldırıyorum ve Nikolai'nin bakışlarıyla buluşmak için dönerken ellerini kendi ellerimle kapatıyorum.

"Peki ya annen?" Yumuşakça sordum. "Hiç intikamı alındı mı?"

Ellerim Chloe'nin omuzlarında sıkılaştı, sorusu belden aşağı bir yumruk gibi çarptı yüzüme. Boğazında parıldayan kolye bana yaklaşan sorgusunun yönü hakkında ipucu vermeliydi, ama yine de tam olarak bu yolu seçmesini beklemiyordum... ne olduğu hakkında bu kadar çok şey bilmesini.

"Sanırım Alina seninle yine konuştu." Geri adım atarken sesim sertleşiyor. Bakışlarım kolyesine takılıyor, kalp şeklindeki elmas benimle alay ediyor, bana unutmaya çalıştığım şeyleri hatırlatıyor. Çaba sarf ederek gözlerimi ondan ayırıyorum ve Chloe'nin yüzüne yeniden odaklanıyorum. "Sana tam olarak ne söyledi?"

Dudağını ısırarak ayağa kalkar. "Pek bir şey yok. Benimle bir daha konuşmadı - sadece o sabah, ben ayrılmadan hemen önce. 'Onu öldürdü' gibi bir şey söyledi. Sonra da Kolya onu öldürdü' gibi bir şey söyledi. O zaman kimi kastettiğinden emin değildim ama son zamanlarda bunu düşünüyordum ve sanırım... Sanırım annen olmalı." Kolyeye dokunmak için elini kaldırdı, kahverengi gözleri yumuşak ve karanlıktı. "Bu ona mı aitti? Alina bu yüzden mi bu gece ve diğer gece takmamı istedi? Sana her şeyi hatırlatması için mi?"

Boğazım düğümleniyor ve aniden anılarla ve onlarla birlikte gelen yakıcı öfke ve kederle çalkalanarak arkamı dönüyorum. Ve tüm bunların altında en korkunç suçluluk duygusu, yaptığım şeyin nihayetinde olduğu bilgisi gizleniyor.

affedilemez. Zehirli kokteyl taşmaya o kadar yakın ki, sözümü tutup Chloe'ye tüm hikâyeyi anlatabileceğimden emin değilim, ama sonra küçük eli benimkine geliyor ve parmakları avucumun etrafında kıvrılıp bana sessiz bir destek veriyor.

"Söyle bana," diye mırıldanıyor, önümde durmak için adım atıyor. Bana bakarak, birleştirdiğimiz ellerimizi göğsüne bastırmak için kaldırıyor. "Lütfen Nikolai. Bilmem gerek."

O da öyle yapıyor. Ne kadar çirkin olursa olsun ona gerçeği borçluyum.

Başını kaldırmış yüzüne bakarak bir nefes alıyorum ve başlıyorum.

"Slava'nın yaşlarındayken annemin bir prenses olduğunu düşünürdüm," diyorum, damarlarımda kaynayan cadı kazanına rağmen ses tonum soğukkanlı ve sabit. "Uzun boylu, ince, her zaman parfümlü ve makyajlı, evin içinde bile güzel elbiseler, ışıltılı mücevherler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi ve etrafındaki her şeyin, özellikle de kendimizin, yapabildiğimiz kadar güzel olmasında ısrar ederdi." Anılar üzerime baskı yapıyor, sanki odadaki hava kayboluyormuş gibi hissediyorum ama devam ediyorum. "Valery o zamanlar daha bebekti ve Alina henüz doğmamıştı, bu yüzden o yılları hatırlayan sadece Konstantin ve ben varız... annemizin hala biraz mutlu olduğu yılları."

"Biraz mı?" Avucumu göğsüne bastırırken Chloe'nin kalkık yüzü hem sempati hem de temkinli bir merak yansıtıyor. "Hiç tam anlamıyla mutlu olmadı mı?"

"Hafızamda yok." Elimi onun elinden ve masanın arkasına oturmak için yürüyorum. Bu şekilde kendimi biraz daha kontrol altında hissediyorum, Chloe'yi yakalama ve ikimiz de düzgün düşünemeyene kadar onu becerme dürtüsüne daha az boyun eğiyorum, geçmişim olan zehirli çamuru deşmek daha az olası.

Beni takip ediyor, masanın köşesine tünemiş, gece elbisesi içinde beyaz ve altın rengi bir görüntü, yakalanmış bir

Benim olan güneş ışını. "Neden? Hiç aşık olmadılar mı? Yoksa bir şey mi oldu?"

Bakışlarımı kolyenin bana alaycı bir şekilde göz kırptığı göğüs dekoltesinde değil de yüzünde tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Kesin olarak bilmiyorum ama Konstantin'le başladığından şüpheleniyorum. Babam kendisi gibi bir oğul istiyordu, kurmakta olduğu yeni kapitalist imparatorluğun başına geçecek birini, ama daha küçük bir çocukken bile ağabeyim farklıydı. Çılgınca zekiydi ama farklıydı. Üç ya da dört yaşına kadar konuştuğunu bile sanmıyorum."

Chloe'nin gözleri büyüdü. "Oh. Yani o-"

"Spektrumda mı? Olabilir. Hiçbir zaman resmi olarak teşhis edilmedi. Her halükarda, çatlağın başlangıcı bu olabilir... ya da belki de annem babamın nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sebep ne olursa olsun, evliliklerinin yıldan yıla kötüye hatırlıyorum. Yatılı okuldan eve her geldiğimde, aralarındaki atmosfer birkaç derece daha soğuk, kavgaları daha sık... babamın ruh hali daha da karanlık olurdu."

Chloe'nin kaşlarının arasında bir çatıklık belirliyor. "Neden boşanmadılar ki?"

"Buna izin vermezdi. Ne olursa olsun onu istiyordu." O kavgalardan birinde annemin ona bu konuda bağırıldığını, yalvarıp yakardığını ve onu bırakmasını istediğini hatırlıyorum. Dişlerimi sıkarak, hatırladıklarımı bir kenara itiyorum - eve çok yakın geliyor.

"Her halükarda," diye devam ediyorum, "zaman geçtikçe daha da kötüleşti. Ben on iki yaşındayken, birkaç sevgilisini alıp onun önünde teşhir etti. Bir yıl sonra, onun sevgilisi olduğu söylenen bir adamı öldürdü. Ve on yedinci doğum günümünden birkaç hafta sonra yüzünde bir morluk gördüm." Chloe'nin yüz ifadesi karşısında, "İnkâr etti tabii, düştüğünü falan söyledi. Ona bir an bile inanmadım. Babama gittim ve eğer onu bir daha yaralı görürsem yumruğuma karşılık vereceğini ve onu asla bulamayacağı bir yere götüreceğimi söyledim."

Chloe nefesini içine çekiyor. "Sana inandı mı?"

"O yaptı." Ağzım buruştu. "Ben onun en sevdiği çocuğuydum, ona en çok benzeyen oğluydum. O yaşta bile sözümü tutmanın bir yolunu bulacağımı biliyordu."

"Peki sonra ne oldu? Sen nasıl...?"

"Sonunda onu öldürmek mi?" Kelimelerin tadı dilimde zehir gibi.

Başını temkinli bir şekilde sallıyor, bakışları yüzüme yapışmış. "Ne zaman oldu bu?"

"Altı, hayır, altı buçuk yıl önce. Birkaç yıl uzak kaldıktan sonra Moskova'ya yeni dönmüştüm - önce ordudaki görevim, ardından Princeton'daki eğitimim için. Tüm bunlar boyunca annemi, sağlığını ve ruhsal durumunu takip ettim." Çenem o kadar sıkılı ki sanki dişlerim birbirine bağlıymış gibi hissediyorum, her kelimeyi çıkarmak bir öncekinden daha zor. "Anlayabildiğim kadarıyla başka çürük yoktu, ama perişan haldeydi, aralarındaki anlaşmazlık yüzünden tamamen harap olmuştu. Yine de kaç kez onu terk etmesine yardım etmeyi teklif ettiysem de gitmedi. Korktuğunu söyledi."

Chloe yutkunuyor. "Ondan mı?"

"Ondan. Onsuz olmaktan. Her şeyden. O zamana kadar birlikte neredeyse otuz yıl geçirmişlerdi. Bizim gibi dört çocuk büyütmişlerdi." Masanın altında yumruk haline gelen elimi yakalıyorum ve parmaklarımı gevşemeye zorluyorum. "Konstantin ve Valery onun da gitmesini sağlamaya çalıştılar ama o dinlemeyi reddetti. Bahanelerin sonu gelmiyordu: Ortak arkadaşlarının yargısıyla yüzleşmek istemiyordu, birlikte kurdukları hayatı kaybetmek istemiyordu, aileyi parçalamak istemiyordu. Ama gerçekte her şey korkudan kaynaklanıyordu. Babamdan ve onsuz hayatının nasıl olacağından korkuyordu... babamın ona olan zehirli saplantısı olmadan."

"Takıntı mı?" Chloe'nin sesi hafifçe titriyor.

Başımı sallıyorum, paralelliklerin acımasızca farkındayım. "İyi ya da kötü, paylaştıkları aşk bu acı nefrete dönüştükten çok sonra, otuz yıla yakın bir süre boyunca onun dünyasının merkezi olmuştu. Sanırım onun da bir parçası bundan hoşlanıyordu."

Onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğunu, nihayetinde gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu." Sert bir nefes alıyorum. "Her halükarda onu takip ettim ama asıl yapmam gereken onu takip etmektir. Çünkü kızın mutsuzluğu arttıkça onunki de arttı, birbirlerinden beslendiler. Çok içmeye ve sonradan öğrendiğim kadarıyla kokain kullanmaya başladı. Bu ondan uzak durmasına yardımcı oluyordu. Bir bakıma, ona olan bağımlılığını potansiyel olarak daha az zararlı bir bağımlılıkla değiştirdi ve annem bu gelişmeden nefret etti. Sevse de nefret etse de onun ilgisini çekmek istiyordu."

"Peki ne yaptı? Geri almak için bir şey mi yaptı?"

"Öyle yaptı. Başka bir sevgili edindi -önde gelen bir hükümet yetkilisi, ciddi sonuçları olmadan gönderilemeyecek biri- ve babama gideceğini söyledi. Bunu kastettiğini sanmıyorum - bir boğaya sallanan kırmızı bayrağa eşdeğer olması gerekiyordu. Ama öfkeli boğaların olayı budur: Sizi parçalayabilirler." Sesim sertleşiyor. "Ve babam da tam olarak bunu yaptı."

Chloe'nin elleri kucığında kenetleniyor, ben devam ederken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Valery ordudaki görevi için uzaktaydı ve Konstantin iş için Dubai'deydi, ama Alina kış tatili için evdeydi, Columbia'daki ilk dönemini yeni bitirmişti. Annemle babamın son kavgasının başladığı o gece beni arayan oydu." Boğazım düğümleniyor, anılar o kadar boğucu ki bir sonraki kısmı söyleyebileceğimden emin değilim. Yine de bir şekilde devam ediyorum, sesim içimi parçalayan acının sadece bir kısmını yansıtıyor. "Oraya vardığımda oturma odası bir korku filminden fırlamış gibiydi, pırıl pırıl ahşap zeminlere ve beyaz mobilyalara kan sıçramıştı. Alina annemizi korumak için müdahale etmeye çalışmış olmalı, çünkü duvara çarparak bayılmış, kollarından biri bıçağı durdurmaya çalıştığı yerden kesilmişti. Ve annemiz-" Duruyorum, sonra içgüdüsel olarak devam ediyorum. "İnsan olduğu zar zor anlaşılıyordu. Adam onu öldüresiye dövmüştü.

onu parçalara ayırmadan önce. Bugüne kadar gördüğüm en vahşi ölümlerden biriydi."

Chloe'nin yüzü kül rengi, ince bedeninde gözle görülür titremeler var ve ben durmak, gözlerindeki dehşet dehşete ve tiksintiye dönüşmeden bu hikâyeyi bitirmek istiyorum, ama ona gerçeği söyleyeceğime söz verdim, bu yüzden söylediğim sözlerden ve getirdikleri boğucu ıstıraptan kendimi uzaklaştırıyorum.

"Ona doğru geldiğimde cesedin üzerine çömelmiş, bıçağı hâlâ elindeydi. Bana kontrolünü kaybettiğini söyledi. Bir kaza olduğunu söyledi. Ama ben daha iyi biliyordum. Pavel ve Lyudmila'nın o akşam orada gerekiyordu ama değillerdi. Onları gece için göndermişti. Onları ve Alina'yı... Kız kardeşim bir şey unutmuş ve beklenmedik bir şekilde geri gelmişti."

"Yani o-" Chloe'nin sesi çatlıyor. "Planlamış mıydı? Kokain değil miydi?"

"Öyleydi. Kafası dumanlıydı, gözbebekleri kocaman açılmıştı. Ama o durumdayken ne yapacağını çok iyi biliyordu; temizlik ekibi o akşam erken saatlerde hazır olmaları için bilgilendirilmişti. Bunu biliyorum çünkü..." Nefes alamıyorum, boğazım yemek boruma yükselen asit yüzünden yanıyor. "Çünkü onları daha sonra aradım. Bana bıçakla saldırdıktan sonra."

Chloe'nin keskin nefes alış verişini duyulabiliyor. "Seni öldürecek miydi?"

"Belki. Bilmiyorum. Ona inanmadığımı biliyordu, cinayetin peşini bırakmayacağımı biliyordu. Bu yüzden gözbebekleri on sent büyüklüğündeyken üzerime geldiğinde içgüdülerimle hareket ettim." Karımın kederli yüzüne bakarak kısık sesle, "Kavga ettik ve bıçağı elime aldığım da, Pavel'in bana yaptırdığı şeyi yaptım. Onu kasıklarından gırtlığına kadar deştim."

Sonra ayağa kalkıyor ve pencereye doğru ilerliyor, orada sırtı bana dönük, güçlü omuzları gergin, iri vücudu dışarıdaki dağlardan biriymiş gibi hareketsiz ve sert duruyor.

Bana söylediklerini özümseyerek birkaç saniye ona bakıyorum ve sonra donmuş uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum. "Alina..."

"Kavgamızın son birkaç dakikasında bilinci yerine geldi," diyor, ben yanında dururken dümdüz önüne bakarak. Çenesi granite dönüşmüş gibi görünüyor, duygusal dudakları sert bir çizgi halinde düzleşmiş. "Fark etmedim, durmam için çılgılık attığını duymadım, ta ki her şey bitene kadar."

"Yani o...?"

"Onu öldürdüğümü gördü, evet. Onu kesip açarken beni izledi."

Zorlu bir nefes çekiyorum, bıçağı kullandığını gördüğüm o korkunç anları yeniden yaşıyorum. Bana tecavüz canımı almak üzere olan saldırgana, annemin katiline karşıydı ama yine de hatırladıkça midem bulanıyor. Anne ve babasının, biri babasının diğeri de ağabeyinin elinden vahşice öldüğünü gördüğü gece henüz on sekiz yaşında olan Alina için bu nasıl bir şeydi acaba?

Daha da önemlisi, Nikolai için nasıl bir şey olmalı?

O gece onun üzerinde ne tür bir hasar bıraktı?
Psişik mi?

Koluna dokunduğumda elim titriyor ve bakışlarını kendime doğru çekiyorum. Güzelce oyulmuş yüzü dikkatle boş bırakılmış, duygularına dair hiçbir şey göstermiyor. Ama opak maskesinin ardındaki ıstırap kuyusunu hissedebiliyorum, suçluluk ve utancının felç edici işkencesini hissedebiliyorum.

"Alina biliyor mu?" Kararsızca soruyorum. "Nefsi müdafaa olduğunu? Bunu sadece annenin intikamını almak için yapmadığını?"

Siyah kirpiklerini indirerek kaplan gözlerini örttü. "Bilmiyorum. O gece hakkında hiç konuşmadık. Neyi değiştirirdi ki? Onun elli yedi yaşına karşılık ben yirmi beş yaşındaydım, daha hızlı ve daha güçlüydüm. Bıçakla onu yere serebilirdim, onu öldürmek zorunda değildim."

"Öyle değil mi?" Olayı sanki gözümün önünde olmuş gibi net bir şekilde görebiliyorum, Nikolai'nin gazete fotoğraflarında gördüğüm yaşlı halini hayal edebiliyorum, yaşına rağmen fit ve güçlü... kan ve kokainle kafayı bulmamış olsa bile tehlikeli. Ve yirmi beş yaşındaki Nikolai'yi o kabus gibi sahnenin içine itilmiş, annesinin korkunç ölümüyle sersemlemiş ve baygın, kanlar içindeki kız kardeşi için dehşete düşmüş olarak görebiliyorum.

Babasının ölümcül bıçağını ele geçirmeseydi ne olurdu?

Acaba onun kanı da o bıçağı lekeleyecek, cesedi bir Rus ormanındaki isimsiz bir mezarda annesinin ve kız kardeşininkine katılacak mıydı?

"Ne diyorsun sen?" Nikolai'nin sesi gerginleşiyor, maskesi kayarak altındaki ham, iltihaplı yarayı ortaya çıkarırken gözleri şiddetle parlıyor. "Onu ben öldürdüm. Öz babamı. Nefsi müdafaa olup olmaması kimin umurunda? Ona yaptıkları için ölmesini istedim. Onun kanını, kendi kanımı ellerime bulaştırmak istedim ve bulaştırdığım için de pişman değilim. Çünkü görüyorsun, zaychik, Alina haklı: Ben de onun gibiyim. Önemli olan her yönden, ben babamım."

Kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum, onun ıstırabı beni bir bıçak kadar acımasızca kesiyor. bu acıyı içinde nasıl tutabildi? Bu acı onu nasıl parçalara ayırmadı? "Hayır," diyorum, sesim her kelimedede daha kararlı çıkıyor. "Sen baban değilsin. Ben de annen değilim. Onların kaderi bizim kaderimiz olmayacak - eğer biz izin vermezsek."

Hikâyesi sırasında onu neyin harekete geçirdiğini ne zaman anladım, Nikolai'nin altı buçuk yıl önce kendisini bir canavar olarak damgaladığını hangi noktada fark ettim bilmiyorum

-Ve o zamandan beri doğası olduğunu düşündüğü şeye, laneti olarak gördüğü Molotof kanına uygun yaşamak için elinden geleni yaptı. Bu inancında doğruluk payı olmadığından değil. Yeni ailem karanlık ve acımasız, şiddetin ve gücün haklı olduğu zamanlara bir geri dönüş. İlişkileri, parçalanmış aile dinamikleri üzerine bir kitapta kendi bölümlerini hak ediyor ve kocam bu yetiştirilme tarzının bir ürünü, karakteri ebeveynlerinin yavaşça çözülen ilişkisinin trajedisi kadar patlayıcı, korkunç sonu tarafından şekillendirildi.

Yine de, o babası değil. Hem de hiç. Ben de annesi değilim. Kocasıyla evlendiğinde onun doğasını bilmiyordu, bu kadar vahşi ve acımasız bir adamla yaşamaya hazır değildi. Oysa ben, biyolojik babam sayesinde cehennemi yaşadım ve Nikolai'nin iki suikastçıyı öldürdüğünü gördüğümde etkilenmediğimi söyleyemem ama onun neler yapabileceğini duygularımı değiştirmede

-İlk baştaki dehşetime rağmen.

Acımasız bir katil olsun ya da olmasın, o benim sevgilim ve her zaman koruyucum olacak.

"Hayır mı?" Kollarımın üst kısmını kavırıyor, parmakları çelik bantlar gibi. "Onların kaderinden nasıl kaçacağız? Benden zaten bir şekilde nefret ediyorsun, değil mi? O adamları gözünün önünde öldürdüğüm ve seni bırakmam için yalvardığında seni geri getirdiğim için mi? Seni benimle evlenmeye zorladığım için?"

Şiddetle altın sarısı bakışlarını tutuyorum, orada gördüğüm volkanik kargaşadan, bir tsunami halinde dökülmekle tehdit eden uzun süredir bastırılmış tüm duygulardan ürkmeyi reddediyorum.

Yollarına çıkan her şeyi. "Hayır, Nikolai." Nabzımın düzensiz atışına rağmen sesim yumuşak ve sabit. "Sana söyledim, seni seviyorum. Senden nefret etmiyorum. Asla edemezdim, bu yüzden asla etmedim ve etmeyeceğim."

Parmakları sıkılaşıyor, etimi daha derinden ısıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Neler yapabildiğimi, nasıl biri olduğumu gördün... seninle nasıl olduğumu. Ondan tam olarak ne farkım var?"

Sözlerine sinen acı ve öfkeden kaçmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Bunun yerine usulca soruyorum: "Baban seni ve kardeşlerini senin Slava'yı sevdiğin gibi sever miydi? Kendisi dışında kimseyi gerçekten sevdi mi? Annene olan şiddetli saplantısını kastetmiyorum."

İfadesi değişmiyor, ama cevabı beni tutuşundaki hafif gevşemede hissedebiliyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Belki bazı yönlerden ona benziyorsun ama her yönden değil. Önemli olanlarda değil. Örneğin, beni hiç incitir miydin? Gerçekten incitir miydin? Yumruklardan ve bıçaklardan bahsediyorum, yatakta sert olmaktan değil."

Ellerini çekerek geri çekiliyor. "Bağırsaklarımı daha çabuk çıkarırım."

"Peki ya Slava? Ona hiç bıçakla saldırır mıydınız... mesela kafanız iyiyken ya da sarhoşken?"

Yüzünde öfke parlıyor. "Siktir, hayır."

"Aynen öyle." Ona daha da yaklaşıyorum, kalbim fırtınalar koparıyor. "Çünkü sen baban gibi değilsin. Kız kardeşin ne düşünürse düşünsün... sen beni kurtardıktan sonra ne kadar korkmuş olursam olayım."

Bana bakarken burun delikleri alevlendi. "Korkmak mı?"

Sesi zımpara gibi sert, kelimeler ilk kez Rus aksanıyla tonlanıyor. "Geçmiş zaman gibi mi?" Kollarımı tekrar

kavırıyor, gözleri vahşi bir altın yeşili. "Benimle güvende olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü... ne? Artık tüm çirkin gerçeği biliyorsun diye mi? Beni anladığını düşündüğün için mi?" "Seninle her zaman güvendedim." Ve içten içe, bunu hep biliyordum. Bu yüzden başımı gömebildim.

Bunca haftadır onu öldürürken ve işkence ederken görmenin neden dokunuşundan tiksинmemi sağlamadığını ve onunla evlenmeye zorlanmanın neden duygularımı değıştirmedığını.

Onun o yoğun kaplan bakışları altında kendimi av gibi hissettiğimde bile, beni asla incitmeyeceğini biliyorum.

Çenesi şiddetle bükölür. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Damarlarımdan zehir akarken beni sevmek şöyle dursun, bana nasıl güvenebilirsin?"

"Beni seviyor musun? Damarlarımdan akan zehre rağmen bana güveniyor musun?" Kelimeler dökölürken sesim yükseliyor, işlemeye fırsat bulamadığım tüm öfkemle, bastırdığım tüm kendimden nefretle doluyor. Sanki bir baraj yıkıldı ve ben bu acı seli durduramıyorum, haftalardır aklımı başımda tutan zihinsel bloğu yeniden inşa edemiyorum. "Ben bir tecavüz çocuğuyum, iki yüzlü, sosyopat bir pisliğin ergenlik çağındaki anneme saldırmasının sonucuyum. En azından senin annenle baban bir noktada birbirlerini istemişler - en azından sen sevgiye benzer bir şeyle dünyaya gelmişsin."

Beni bırakıyor, bakışları tekrar donuklaşıyor. "Aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" Yumruklarımı gömleğine doluyorum, arkasını dönmesine izin vermiyorum. "Bunu bir düşün. Benim kanım da seninki gibi lekeli. Babam da annemi öldürdü - sapkın bir tutkuyla değil, soğuk bir hesaplamayla. Ve kesinlikle beni de öldürebilirdi. Aslında hâlâ deneyebilir. Peki hikayelerimiz tam olarak nasıl farklı? Ben senden nasıl daha iyiyim? Eğer bir şey varsa, biz mükemmel bir uyum içindeyiz - ya da senin deyimimle, birlikte olmak kaderimizde var."

Bana bakıyor, geniş göğsü düzensiz bir ritimle hareket ediyor ve ona ulaştığını, bu temel gerçeği özümseğini görebiliyorum. Bu ana kadar benim de tam olarak idrak edemediğim bir gerçek.

Kadere inanmıyor olabilirim ama bir şey beni buraya, tüm çirkinliği ve güzelliğiyle bu aileye getirdi. Bu harika, ölümcül, hasarlı adama.

Beni güvende tutmak ve şeytanlarımı öldürmek için ne gerekiyorsa yapıyor... ben de onunkileri öldürdüğüm sürece.

Gömleğini bıraktım ve avuçlarımı yüzünün her iki yanına koydum, sıcak, kirli sakallı pürüzlü cildinin altındaki kemiklerinin sert gücünü hissettim. "Seni seviyorum Nikolai... Seni seviyorum ve karanlık geçmişim, takıntılarım ve her şeyimle seninle birlikte olmak istiyorum. Babalarımız ne yapmış olursa olsun, ebeveynlerimizin ilişkileri ne kadar berbat olursa olsun, biz onlar değiliz ve onların izinden gitmek zorunda değiliz. Ben asla bir genç kıza tecavüz etmeyeceğim - ve sen de bana karşı hislerin ne kadar güçlü olursa olsun beni asla incitmeyeceksin... gelecekte ne tür sınavlardan geçersek geçelim."

Ben konuşurken göğsü daha hızlı kabarıyor, gözleri kararmış bronz rengini alana kadar kararıyor. "Chloe..." Ellerini ellerimin üzerinde kavuştururken sesi boğuk çıkıyor. "Zaychik, sana karşı olan hislerimin ne kadar güçlü olduğunu, sana olan takıntımın nasıl her şeyi tükettiğini bilemezsin."

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Sanırım biliyorum." Kameralar iyi bir gösterge. Yakında bir noktada onlar hakkında konuşmamız gerekecek ama şimdilik odaklanmam gereken daha önemli şeyler var... bakışlarının ağzıma düşmesi ve tanıdık volkanik sıcaklıkla tutuşması, beni heyecanlandıran ve bir düzeyde korkutan karanlık açlık gibi - ama sadece bende de aynı derecede güçlü bir tepki uyandırdığı için.

Sevgisi saplantıya dönüşen tek kişi o değil.

Bir süre daha ağzıma bakıyor, elleri dudaklarımın üzerinde kenetleniyor. Sonra keskin bir nefesle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, bir eli saçlarımdayken diğeri kıkımın yanağını kavırıyor ve alt bedenimi onunkiyle aynı hizaya getiriyor.

Çoktan sertleşmişti, beni masasına doğru sürüklerken ereksiyonunun şişkinliği beni itiyor ve beni acımasız bir öpücükle yutuyor, benim de aynı hararetle karşılık verdiğim bir öpücük. Uzuvarımız birbirine dolanarak sert yüzeye düşüyoruz ve

Hevesle elleŖen eller, Ŗehvet ve aŖkın öfkesiyle, tutkunun Ŗefkatli Ŗiddetiyle bir araya geliyordu.

İki kusurlu insan için en m kemmek Ŗekilde.

Coşkun'un son yankıları da kaybolurken, çıplak sırtımın altındaki masanın sert yüzeyinin ve Chloe'nin terden ıslanmış göğsüme yayılan bedeninin hafif ağırlığının farkına varıyorum. Beynim endorfinle dolup taşıyor ve kalbim göğsümde yeni umutlu bir ritimle gümbürdüyor.

Ona her şeyi anlattım ve tiksintiyle geri çekilmek yerine beni kucakladı.

Kendimin en kötü yanlarını ortaya döktüm ve dehşet içinde kaçmak yerine bana kaderimiz olduğunu söyledi.

Ki öyleyiz. Bunu en başından beri biliyordum, ama son birkaç haftadır bir noktada bunu gözden kaçırdım, ilişkimizin içimde kaynayan zehirden kurtulup kurtulamayacağından şüphe etmeye başladım... ailemin acı dolu yolundan gitmeye mahkum olup olmadığımızdan.

Chloe başını omzumdan kaldırarak, "Değiliz," diye mırıldanıyor ve son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Şefkatle gülümseyerek ince bir parmağıyla dudaklarımın kenarlarında geziniyor, gözleri o kadar yumuşak ve sıcak ki bakışları yüzümde fiziksel bir okşayış gibi. "Hayatımıza, geleceğimize biz karar veririz."

Doğrulup kucağıma çekiyorum, kır çiçeği kokusunu içime çekerken ve ince kollarının güvenle boynuma sarıldığını hissederken göğsümü bir duygu seli dolduruyor. Şefkat

ve sahiplenme, aşk ve şehvet, korku ve neşe - göğüs kafesim hepsini içine alamıyormuş gibi hissedene kadar içimde savaşıyorlar.

Bu mümkün mü?

Chloe'nin bana olan aşkı tatlı bir seraptan daha fazlası olabilir miydi? Bu tür bir mutluluk gerçek ve kalıcı olabilir mi?

Onunla konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki, ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... babasının kaderiyle ilgili yapmak istediğim bir itiraf daha var. Ama şimdilik bu kadar yeter. Herhangi bir tartışmalı konuyu gündeme getirerek bu mükemmel anı bozmak istemiyorum. Bu yüzden sadece başının üstünü öpüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, hayatımda ilk kez memnunum -gerçekten memnunum-.

Sonsuza kadar Nikolai'nin kucağında böyle kalmak istiyorum ama eninde sonunda taşınmamız gerektiğini de biliyorum. Göz ucuyla elbisemi yerde, gömleğinin yanında görüyorum; tutkumuz yüzünden masadan düşürdüğümüz dizüstü bilgisayarla birlikte. Bilgisayarı geri almalı, iyi olduğundan emin olmalıyız... belki kameralar hakkında da konuşmalıyız. Ya da iyisi, genel olarak geleceğimiz hakkında. Ama oraya varmadan önce, ona söylemem gereken bir şey var.

Başımı geniş omzundan kaldırarak, sıcak kehribar rengi bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Bransford'a yaptığınız şey için teşekkür ederim. Bunun mükemmel bir çözüm olmadığını biliyorum - tahttan indirilse bile tehlikeli olabileceğini biliyorum - ama bence-"

Kapının yüksek sesle vurulması ikimizi de sıçrattı. "Nikolai!" Pavel'in derin sesi gergin, ardından gelen Rusça akışı acil.

"Siktir!" Nikolai beni kucağından indiriyor ve ayağa fırlıyor, kıyafetlerini kapıyor ve bir dizi patlayıcı hareketle onları çekiyor.

Az önce tadını çıkardığımız huzurdan o kadar ani bir geçiş oldu ki, ilk başta bunu algılayamayacak kadar sersemledim. Ama sonra adrenalin zihnimi temizliyor ve ben de harekete geçiyorum.

"Ne oldu? Slava yine mi hasta?" Elbisemi almak için çırpınıyorum, üzerime geçirirken kalbim boğazıma düğümleniyor.

Nikolai çoktan arka duvarın yanında, avucunu pürüzsüz, beyaz yüzeye bastırıyor. Duvarın bir bölümü silahlarla dolu bir odayı şaşkın bakışlarımın önüne sererken, "Slava iyi," diyor acımasızca. "Bunlar bizim muhafızlar. Arkash, Pavel'e garip bir şey gördüğüne dair mesaj attı ve şimdi Pavel ona ya da diğer adamlarımıza ulaşamıyor."

Nefesim kesiliyor, yumruğum dudaklarıma bastırmak için havalanıyor. "Sence-"

"Saldırıya mı uğruyoruz? Evet." Korkunç görünümlü bir M16 kapıyor. "Ve eğer bahse girecek olsaydım, paramı Leonov'lara yatırırdım."

Silahımı masanın üzerine bırakıp onu Pavel'in beklediği koridora götürürken Chloe'nin kahverengi gözleri korku ve şokla irileşmişti. "Onu, Slava'yı ve Alina'yı güvenli odaya götürün" diye sertçe emrederken kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyor.

Chloe'ye sarılarak başını sallıyor. "Lyudmila ve ikisi çoktan içeri girdiler."

"Bekle!" Adam onu kucağına alıp merdivenlerden aşağı taşırken Chloe haykırıyor. "Bırak yardım edeyim. Yardım edebilirim-"

Söylediklerinin geri kalanını duymuyorum çünkü çoktan ofisime dönmüştüm. Her saniye Alexei Leonov'u kapımıza yaklaştırırken, zaychik'imi sakinleştirmek için zaman ayıramam. Ve bu olmalı. O olmak zorunda arkasında Bu.

Bizim yüzler olmalı blipped üzerinde Hastanedeki bazı güvenlik kameraları ve bilgisayar korsanları bizi buraya kadar takip etti. Mantıklı olan tek açıklama bu, yerimizi tespit edebilmelerinin tek yolu bu.

Sadece Pavel ve ben olsaydık, endişelenmezdim. Bunun için eğitildik, her an savaşa girmeye hazırız. Ama Chloe ve Slava da burada, kız kardeşim ve Lyudmila da. Onların tehlikede olduğu düşüncesi kemiklerimi ürpertiyor ve içimi asitle dolduruyor.

Oğlumu benden almasına izin vermeden önce Alexei Leonov'u çıplak dişlerimle parçalayacağım. Ve eğer tek bir saç teline zarar verirse

Chloe ya da Alina'nın kafasını koparırsam, ailesinin her bir üyesinin içini boşaltırım.

Çaba sarf ederek öfkemi dizginliyorum ve dizüstü bilgisayarımı açarak drone görüntülerini ve çevre kameralarının kayıtlarını alıyorum. Şu anda önemli olan durumu değerlendirmek. Saldırganlar nereden geliyor? Sayıları ne kadar? Arkash'ı ve diğer muhafızlarımızı düşündükçe göğsüm sıkışıyor, çoğu arkadaşım, evlerinde aileleri olan iyi adamlar. Şimdiye kadar kaç tanesi öldürüldü? Kaçı yaralandı?

Ne olursa olsun, bilmek zorundayım.

Dizüstü bilgisayarımı yerden alıp açıyorum.

Ekran karanlık ve sessiz, manuel olarak açmaya çalıştığımda yanıt vermiyor.

Lanet olsun. Düşerken hasar görmüş olmalı.

Onun yerine telefonumu alıyorum ve kanımın donduğunu hissediyorum.

Hep aynı hikaye. Cihaz ölü, ne yaparsam yapayım ekran siyah.

Döndüm ve duvardaki ışık düğmesine bastım. İşe yaradı.

Zihnim bir olasılıktan diğerine atlayarak hararetle çalışıyor. Elektronik cihazlarımızı kızartan bir çeşit EMP göndermiş olabilirler mi? Pavel bu yüzden mi muhafızlarla temasa ? Onların cihazları da devre dışı bırakıldığı için mi? Peki ya Pavel'in telefonu? Öldüğünü fark etmez miydi?

Tabii o zaman öyle değilse.

Eğer EMP hiper-hedefli olsaydı, önce yerleşkenin çevresindeki korumalarımızı vurur, sonra da evi vururdu.

Alexei'nin böylesine gelişmiş bir silahı nasıl ele geçirdiği konusunda hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var: Konstantin, paranoyak bir teknisyen olduğu için, bir EMP saldırısının tamamen ihtimal dışı olmadığını düşündü. Bu yüzden yedek jeneratörümüz analog ve yerin derinliklerinde bir Faraday kafesinin içinde bulunuyor ve bu yüzden anahtar gücümüz

hatlar da yer altındadır ve metal muhafazalarla sertleştirilmiştir.

Şerefsizler elektriğimizi kesmeyi çok isterlerdi, eminim, ama dronlarımızı ve kameralarımızı devre dışı bırakmakla yetinmek zorunda kaldılar.

Uzaktan gelen bir silah sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Şükürler olsun.

Muhafızlar hâlâ hayatta ve işlerini yapıyor olmalı.

Ölü telefonumu bir kenara atıp kurşun geçirmez yeleğimi giyiyorum, ardından birkaç silahı kuşanıp bir düzine mermiyi omzuma atıyorum. Ayrıca zırhın içinden iki adet çalışır durumda telsiz alıyorum, tıpkı jeneratörün bulunduğu metal kaplı kutu gibi, gizli oda da bir Faraday kafesi.

Ben işimi bitirdiğimde, Pavel de tepeden tırnağa silahlı bir şekilde ofisime daldı. "Telefonlar ve telsizler, onlar-"

"Ölü, biliyorum. Al." İkinci telsiz cihazını eline tutuşturdum. "Hadi gidelim. Leonov'ların kiminle uğraştıklarını öğrenmelerinin zamanı geldi."

"Kes şunu, Chloe," diye tersliyor Alina ve ayağımı vurmaya devam ettiğimi fark ediyorum; bu, onu açıklanamaz bir şekilde rahatsız eden endişemin fiziksel bir tezahürü. Genel olarak, onu hiç görmediğim kadar gergin, kendi hareketleri sarsıntılı ve omurgası o kadar gergin ki boynunu çevirebilmesi bir mucize.

"Bunun için üzgünüm." Slava'yı kucağımda daha rahat oturacak şekilde kaydırıyorum. "Sadece onlar için endişeleniyorum."

Çocuğu rahatlatmak için olduğu kadar kendimi sakinleştirmek için de kucağıma alıyorum. Aslında dördümüz arasında en az endişeli olan Slava -muhtemelen karşı karşıya olduğumuz tehdidin büyüklüğünü anlamadığı için. Lyudmila ona bir güvenlik tatbikatının parçası olarak burada olduğumuzu söyledi ve yetişkinlerin gerginliğini anladığından emin olsam da açıklamayı sorgulamadı.

Keşke ben de sakin olabilseydim ama değilim. Göğsüm acı verici bir şekilde daralıyor, içim çamaşır makinesinde yüksek hızlı bir döngüdeymiş gibi çalkalanıyor. Nikolai'nin dışarıda bir yerlerde, Leonov'lardan olup olmadıkları bilinmeyen bir sürü düşmanla karşı karşıya olduğunun dehşet verici bir şekilde farkındayım.

Tek bildiğimiz, Bransford'un peşime bir ordu dolusu suikastçı gönderdiği. Tehlikede olmamız benim suçum olabilir.

Nefes alış verişimin yeniden hızlandığını fark ediyorum ve hiperventilasyondan kaçınmak için kendimi daha derin nefes almaya zorluyorum. Pavel beni buraya atana kadar varlığından bile haberdar olmadığım güvenli oda, garajın altındaki dağın içine oyulmuş ve bir stüdyo daire sayılabilecek kadar büyük; içinde bir kral yatak, iki şilte, tamamen dolu bir mini mutfak, küçük bir banyo ve kilerde nükleer bir kıştan sağ çıkmaya yetecek kadar erzak var. Teorik olarak burada bol miktarda oksijen var, ancak havamızın tükenmekte olduğunu, duvarların her geçen saniye bana daha da yaklaştığını hissediyorum.

Nikolai dışarıda ve ben burada sıkışıp kaldım, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Şunu keser misin?" Alina ayağa fırladı. LED tavan şeridinin beyaz ışığında yüzü vampir gibi solgun, bana bakarken göğsü kabarıyor ve istemeden ayağımı vurmaya devam ettiğimi fark ediyorum.

Ben karşılık veremedim - sinirleri yıpranan tek kişi o değil - Lyudmila Rusça bir şeyler söylüyor. Yuvarlak yüzü de solgun olsa da, sesinin tonu yatıştırıcı ve Alina şiltesine geri çöküyor, kırmızı gece elbisesinin üzerine düzeltmeden önce titreyen bir eliyle saçlarını geriye itiyor.

Ona bakıyorum ve Slava'yla yaşadığımız olaydan çok daha fazla üzgün olduğunu fark ediyorum. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

Bildiğimden daha büyük bir tehlike içinde miyiz?

Slava'yı yatağa bırakıp ona doğru yürüyorum, çimento zemin çıplak ayaklarımı üşütüyor - beni buraya getirmek için acele ederken, topuklu ayakkabılarımı Nikolai'nin ofisinde unutmuşum. Şiltede yanına oturarak sessizce "İyi misin?" diye sordum.

Bana bakıyor, yeşim taşından gözleri ıslık ıslık parlıyor.

"Başka bir şey mi oluyor?" Bastırıyorum. "Alışılmadık derecede tedirgin görünüyorsun, bunun için iyi bir sebebin yok."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra başını sallıyor. "Önemli bir şey değil." Sesi gergin. "Kötü bir baş ağrım var, hepsi bu."

Tabii ya. Stres altındayken böyle olur. Zavallı şey. Buz gibi elini kendi elimle kapatıyorum, kendi zayıflatan korkumdan başka bir şeye odaklandığım için mutluyum. "İlaçlarını aldın mı?"

"Hayır."

Garaja çıkan katlanabilir merdivene bakıyorum. Yukarıya koşup ona hemen getirebilme ihtimalim nedir?

"Aklından bile geçirme," diye tersliyor Alina, ağabeyinin esrarengiz becerisiyle zihnimi okuyarak. "Eğer istersem, kendim alırım. Ama ikimiz de-"

Gürültülü bir patlama odayı sarsarken tavandaki ışık titriyor, midem bulanıyor ve başımızdan aşağı alçı yağıyor.

Hep birlikte ayağa fırlıyoruz ve gözleri korkudan kocaman açılmış olan Slava'nın yanına koşuyorum. "Chloe Anne." Onu kucağıma alıp sağlam ağırlığını kalçama yerleştirirken sesi incecikti. "Babam nerede? Bu hiç hoşuma gitmiyor. Onu yanımda istiyorum."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Ben de, sevgilim. Ben de. Ama endişelenme. Her şey yoluna girecek. Baban yakında burada olacak. Sadece beklememiz gerek." Umarım Slava titrediğimi hissetmiyordur - ya da Alina'nın yüzündeki ifadeyi görmüyordur.

Bugün infaz edilmek üzere ölüm hücreğine yerleştirilmiş gibi görünüyor.

Lyudmila fark etmiş olmalı ki Alina'ya yaklaşıp kolunu ince omuzlarına doluyor ve Rusça bir şeyler mırıldanıyor. "Alexei" ve "braht" kelimelerini yakalıyorum - Rusça'da "kardeş" anlamına geliyor - ve yüzüncü kez daha fazla Rusça biliyor olmayı diliyorum

Ayrıca yukarıda neler olduğunu, Nikolai ve Pavel'in iyi olup olmadığını bilmeyi çok isterdim. Tüm malzemelere ek olarak, diğer tarafta bir monitör paneli var.

-muhtemelen dış dünyaya açılan bir pencere- ama monitörleri açtığımızda görebildiğimiz tek şey parazitti.

"Sence buna ne sebep oldu?" Daha fazla sessiz kalamayarak soruyorum. Tüm çabalarımın rağmen sesim tedirginliğimi ele veriyor, Nikolai'nin zarar göreceği düşüncesi içimi kemiriyor. Slava'yı kendime daha sıkı sararak ses tonumu sabitliyorum. "Patlamayı kastediyorum. Sence-"

"Bir RPG olabilir." Lyudmila'nın destekleyici kucağından kendini kurtarıırken Alina'nın sesi artık düz, garip bir şekilde duygusuz ve gözleri hala o acı veren parlaklıkla parlıyor olsa da, yüz hatları bir kez daha sakin. "Araçlarımızı etkisiz hale getirmek ve kaçış seçeneğini ortadan kaldırmak için garaja fırlatmış olabilirler. Ya da garajın girişine elleriyle patlayıcı yerleştirmişlerdir - ki bu da zaten burada, evde oldukları anlamına gelir."

Ve Nikolai ağır yaralanır ya da ölür.

Midemi bulandıran bulantı o kadar şiddetli ki kusmamak için yutkunmak zorunda kalıyorum. Slava'nın hatırı için sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Burada hiç silah var mı? Birkaç kez atış poligonuna gitmiştim, o yüzden-"

Alina çoktan monitörlerin bulunduğu panele doğru yürümeye başlamıştır ve Nikolai'nin ofisinde yaptığı gibi avucunu duvara bastırır. Ve ofisinde olduğu gibi, duvar kayarak bir silah tüccarını gururlandıracak bir silah koleksiyonunu ortaya çıkarıyor.

"Kardeşim her şeyi önceden gördü," diyor Glock'unu eline alarak. "Bu odayı yakın zamanda bulmaları pek olası değil ama bulurlarsa biz hazırız." Silahı hızlı ve emin dolduruyor, bu da onun birkaç kezden fazla poligona gittiğini anlamamı sağlıyor.

Aslında, o silahla kardeşi kadar tehlikeli olabilir ve o da ölümcüldür. Onu iş başında gördüm. O

kendi başının çaresine bakabilir.

En azından Slava'yı yere bırakıp kendimi silahlandırırken tamamen çıldırmamak için kendime söylediğim şey bu. Hemen bacaklarıma tutunuyor ve kocaman gözlerinde biriken nemle bana bakıyor. "Babamı istiyorum." Alt dudağı titriyor. "Nerede o?"

İpeksi saçlarını okşuyorum, göğsüm acı verici bir şekilde kasılıyor. "Bilmiyorum sevgilim, ama eminim yakında onu göreceğiz. Şimdilik sadece hazırlıklı olmamız gerekiyor, tamam mı? Baban bu tatbikatta başarısız olmadığımızı ve kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi bilsin - hepimiz Süpermen gibi güçlüyüz."

Slava sustu ama bacaklarımı bıraktı ve geçmeme izin vermek için geri çekildi.

"İyi çocuk." Şimdilik onu alt edip edemeyeceğini görmek için Lyudmila'ya bakıyorum, ama o da silahlanıyor ve silahları Alina'yla aynı etkileyici beceriyle kullanıyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor.

"Burada ne halt ediyoruz biz?" Bir an için kendimi unutarak patladım. "Dışarıda onlara yardım ediyor olmalıydık!" Slava'yı korkuttuğumu fark edince sesimi alçaltarak bir silah alıp doldurmaya başladım. "Belki birimiz burada kalıp onlara göz kulak olabilir."

Bir başka patlama mutfaktaki tabakları tıkırdatıyor ve tavandan aşağıya daha fazla sıva yağıyor. Işıklar birkaç kez yanıp sönüyor, sonra yanıp sönerek bizi tamamen karanlığa gömüyor.

Bunu takip eden sessizlikte sadece benim hırıltılı nefes alışım ve tepemizden gelen silah sesleri var.

Evden çıkarken telsizim cızırdıyor. "Ben Kirilov. Beni duyuyor musunuz?"

Midem hafifçe düğümleniyor. "Ben Nikolai. Seni duyuyorum." Muhafızlar neler olduğunu anlamış olmalılar ve kendi Faraday kafesi cephaneliklerinden acil durum telsizlerini aldılar. "Durum raporu, şimdi."

"Duvarın kuzey tarafında on iki ağır silahlı saldırgan, kapının yanında on beş kişi var. Yarısını etkisiz hale getirdik ve geri kalanını uzak tutuyoruz. Hiçbir insansız hava aracı ya da kamera çalışmıyor ve doğu duvarındaki Arkash ve Ivanko ile bağlantıyı kaybettik."

Hay sikeyim. Bu büyük ihtimalle bir ihlal olduğu anlamına geliyor. "Yanına alabildiğin kadar adam al ve oraya git. Ayrıca eve takviye gönderin-Pavel ve benim onlara ihtiyacımız olabilir."

"Hallediyorum."

Telsiz sustu ve ben hızımı artırdım. Düşmanlarımız çoktan buradaysa, çemberin içindeyse, önemli bir savunma hattını -evin etrafına gömdüğüm bombaları- hazırlamak için çok az zaman kaldı.

İlki garaj yolunda, ön kapıdan tam olarak üç buçuk metre uzaklıkta. İnce bir şekilde işaretlenmiş çakıl taşına basarak bir uzaktan kumanda fobu çıkarıyorum ve patlayıcılarla senkronize olması için gereken pini giriyorum

Altından. Sadece yakın mesafeden yapılabilir, böylece kimse ofisimdeki kasadan cihazı alarak yanlışlıkla bombayı patlatamaz. Kasamın şifresini bilen tek kişi Pavel olduğu için bu pek mümkün değil ama oğlum sürekli buralarda oynarken bu riski göze alamazdım.

İkinci bomba evin güneydoğu köşesinde, üçüncüsü ise garajın yanında. Uzaktan kumandalı aktivatörleri her ikisiyle de senkronize ediyorum ve Pavel'e evin içindeki ilerleyişini kontrol etmesi için telsizle haber veriyorum; pencereleri kaplayan ağır metal panjurların bir kısmını şimdiden görebiliyorum.

"Her şey hazır," diye rapor veriyor. "Ben çatıya çıkıyorum." "Bir dakika içinde orada sana katılacağım."

İki köşede konumlandığımız için kimse görünmeden eve yaklaşamayacak ve orada konuşlandırdığımız keskin nişancı tüfekleri ve makineli tüfekler bir ordudan başka her şeyi engelleyecektir.

Pavel'e fazladan mühimmat almasını söylemek üzereydim ki sağ tarafımdaki bir hareket dikkatimi çekti. Hızla, kalın bir ağacın arkasına geçtim ve siyah SWAT tipi teçhizatlı figürlerin ormandan düzinelerce dökülmesini öfke ve inançsızlıkla izledim.

Ateş açmadan önce otuz üç istilacı sayıyorum, tam vücut zırhlarındaki boşluklar olduğunu düşündüğüm yerlere nişan alıyorum. Alexei'nin hakkını vermeliyim - bu askeri düzeyde bir operasyon, tam teşekküllü, iyi donanımlı bir orduyla tamamlanmış.

Savaşa hazırlıklı geldiler ve ben de onlara savaş vermeyi planlıyorum.

Chloe, Alina ve evin altındaki güvenli odada saklanan oğlumu düşünmüyorum, başarısız olursam onlara ne olacağına odaklanmıyorum. Başarılı olmak istiyorsam yapamam. Önümde beklediğimden çok daha büyük bir güç var; her ne kadar bir saldırıya hazırlıklı olsak da, bu vahşilikte ya da ölçekte bir saldırıya hazırlıklı değildik.

Leonov'ların Slava'yı ne kadar geri istediğini, Alexei'nin oğlumu -yeğenini- benden almak için neler yapabileceğini hafife almışım. Tabii... Peşinde olduğu tek aile üyesi Slava değilse.

Ama hayır. Bu delilik. Bu nişan sözleşmesi her zaman hasta bir adamın şakası, işe yaramaz, dişsiz bir kağıt parçası olmuştur.

Alexei'nin bu orduyu Alina'yı almak için getirmiş olmasına imkan yok.

Kurşunlarım, onlar nerede olduğumu fark edip bana doğru ateş açmadan önce işgalcilerden beşini yere seriyor. Kurşunlarının ağacımın kabuklarını parçalamasına izin vererek on saniye bekliyorum,

Sonra da nişan alma zahmetine girmeden karşılık vereceğiz. Şimdi amacımız Pavel'in çatıya ulaşması ve takviye kuvvetlerimizin gelmesi için zaman kazanmak - tabii gelirlerse.

Karşı karşıya olduğumuz sayılar göz önüne alındığında, Kirilov ve adamlarının çoktan saf dışı bırakılmış olması muhtemel.

Bir mermi yağmuru yakındaki ağaçlardan sekiyor ve omzumu santimetrelerle ısıtıyor. Alexei'nin adamları yaklaşıyor ve yayılıyorlar, acımasızca fark ediyorum. Eğer burada kalırsam, kısa sürede etrafım sarılacak ama kaçmaya çalışırsam, kurşunları beni daha da hızlı biçecek.

Bir karara vararak yüzüstü düşüyorum ve tenimin açık tonunu gizlemek için yüzüme toprak sürüyorum. Sonra etrafımdaki uzun otları siper olarak kullanarak dikkatlice ağacın arkasından dışarı bakıyorum.

Şüphelendiğim gibi, saldırganlar iki gruba ayrıldı -Biri beni çevreliyor, diğeri eve doğru ilerliyor. Siyah giysili figürlerden sekizi garaj yolunda ön kapıya yaklaşırken, diğer beşi evin etrafından dolaşarak garaja doğru ilerliyor, muhtemelen oradan eve girmeye çalışıyorlar.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, yeni bir mermi yağmuru etrafımdaki toprak parçalarını savururken sırtım terden sırlıklam oluyor, yine de bekliyorum, hareketsiz ve sessiz, tüm aileme, tüm hayatım olan kadın ve çocuğa yönelik tehditte.

Eğer onları kurtarabilirsem, mutlu öleceğim.

Eğer onların güvenliğini sağlayabilirsem, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.

Bekliyorum ve doğru an geldiğinde garaj girişindeki bombayı ve bir saniye sonra da garaj girişindeki bombayı patlatıyorum. Kara mayınlarının gücüyle patlıyorlar, üç metrelik yarıçap içindeki herkesi parçalıyor ve gece manzarasını kırmızıya boyuyorlar.

Ayrıca beni avlayan adamların da dikkatini dağıtıyor, onlar da takım arkadaşlarının havaya uçtuğunu görmek için dönüyorlar. Bu bana sadece iki saniye kazandırıyor ama ayağa fırlayıp garajın yanındaki ağaç kümesine doğru koşmam için gereken tek şey bu,

ağır silahlı adamların etrafında dönüyorum. Amacım basit: garaj girişini ne pahasına olursa olsun korumak ve onları yeraltındaki güvenli odadan uzak tutmak.

Koşarken bir kurşun kulağımın dibinden vızıldayarak geçiyor. Bir diğeri pazumu yakıcı bir ateşle öpüyor.

. Bitti artık.

Üzerime tuhaf bir sakinlik çöküyor, ölümün yaklaştığının kesinliği. Kalp atışlarım kaderci bir şekilde yavaşlıyor, yine de bedenim hareket etmeye devam ediyor, bacak kaslarım daha büyük bir çabayla pompalanıyor. Altıncı bir his önce sağa, sonra sola doğru keskin bir açı yapmamı sağlıyor, ama bir kurşun hala sağ omzumu sıyrıyor ve ardında başka bir ateş izi bırakıyor.

Ağaç kümesi şimdi daha yakın, birkaç uzun sıçrama uzakta, ama kim bilir kaç tane silahın ölümcül kurşun parçaları püskürttüğü bir açıklıktayken bir metre bile çok uzak.

İçgüdüsel olarak eğilip yuvarlanıyorum ve birkaç mermi tam gövdemin ve başımın olması gereken yerde, üzerimde vızıldıyor. Bir sonraki mermi dizisi beni yanıltmayacak, biliyorum ama tam etimi parçalamaya hazırlanırken yukarıda şiddetli bir ses patlaması oluyor ve makineli tüfek takırtısını fark ettiğimde nabzım hızlanıyor.

Pavel çatıya çıktı.

Sonunda

korunabiliyorum.

Elbette, ormana doğru dağılan siyah giysili figürleri biçiyor ve ben de ağaç kümesine ulaşp ateşimi Pavel'in çabalarına ekliyorum. Çok geçmeden, saldırganların hepsi - hâlâ hareket edebilenler yani- geri çekildi, siper aldıkça silah sesleri de azalıyor.

Makineli tüfek de ateşi keser.

Yüzümdeki teri ve kiri silip telsizimi açıyorum. "Kirilov? Orada mısın?"

Bir çatırtı, ardından parazit.

Lanet olsun.

Kanal değiştiriyorum. "Pavel?"

"Hâlâ buradalar. Ama sanırım adamlarımızın çoğunu aldılar."

Göğsümdeki keskin sıkışmayı görmezden geliyorum. "Biliyorum. Uzun bir gece olacak."

Konuşurken ormanı tarıyor, herhangi bir hareket belirtisi arıyorum. Saydığıma göre, saldırganlarımızdan sadece yirmi dördü yerde, dokuzundan haber alınamıyor - artı yoldaşlarından kaçı muhafızlarımızla olan savaştan sağ çıktıysa.

Görevime o kadar odaklanmışım ki, garaj girişinin hemen yanındaki gölgelerin arasından eriyen karanlık figürü neredeyse kaçıriyorum - ve silahımı ona doğru salladığımda artık çok geç.

Düşman mermilerimden kaçmak için kenara daldığında, garaj kapısı parçalara ayrılıyor ve şok dalgası neredeyse kulak zarımı patlatıyor.

Patlama sesi kaybolmadan harekete geçiyorum. "Koru beni," diye telsize tısladım ve koşarak kulaklarımdaki tiz çınlamayı duymazdan gelerek garajda bir delik açtım.

Saldırgan patlamanın etkisinden kurtulmadan önce garaja gitmeliyim.

İçeri girip güvenli odayı bulmadan önce onu durdurmalıyım.

Ben koşarken, mermiler zemine çarpıyor, çimen ve toprak parçalarını havaya kaldırıyor, ama Pavel'in makineli tüfeği nişancıları, nişan almalarını engelleyecek kadar uzakta tutuyor.

Garaja yaklaştıkça hasarın boyutu daha da belirginleşiyor. Şerefsiz herif patlayıcıları doğrudan kapının altına yapıştırmış olmalı, çünkü patlamanın gücü sadece ağır metali parçalamakla kalmamış, aynı zamanda etrafındaki zeminde de kararmış bir delik bırakmış. Ve kahretsin. Bunlar gerçekten de açıkta duran kablolar.

Patlama güvenli odanın elektriğini de kesmiş olmalı.

Dışarıda kalmayacak; birkaç dakika içinde ikinci yedek jeneratör devreye girecek, ama Chloe ve Slava'nın şu anda ne kadar korkmuş olabileceklerini hayal edebiliyorum. Güvenli odanın tavanı ve duvarları ne kadar kalın olursa olsun

bu patlamayı ya da yakınlarda patlattığım bombayı duymadı.
Önemli değil. Hepimiz güvende olur olmaz onları rahatlatacağım.

Lafı açılmışken, bombayı koyan piç nerede? O piçin kendi patlamasından sağ çıkmamasını ummak çok mu fazla?

Kalbim saf adrenalin pompalıyor, sinirlerim artan farkındalıkla gümbürdüyor, yanan açıklıktan karanlık garaja doğru adım atıyorum, dumanı solumamak için nefesimi tutuyorum. Nafile; daha derine ilerledikçe dumanın mekanın her yarığını doldurduğunu fark ediyorum, o kadar yoğun ki yer yer alevlerin kırmızı ışıltısını karartıyor.

Sessizce küfrederek gömleğimin altından bir parça koparıyorum ve öksürmemek için derme çatma mendili yüzüme bastırarak ciplerimizden birinin etrafından dolaniyorum, puslu karanlığı hareket belirtisi var mı diye tarıyorum... başka birinin öksürüğünü dinliyorum.

Ve sonra duydum.

Tek bir öksürük, ardından tam bir öksürük nöbeti - sadece bu bir erkeğin derin gırtlak hırıltısı değil, küçük, tiz bir öksürük.

Küçük bir çocuğun öksürüğü.

"Slava? Slava, neredesin?" Karanlıkta etrafımı yokluyorum, silahı korsme sokarken kalbim mide bulandırıcı bir hızla çarpıyor. "Alina, Lyudmila, orada mısınız? Nerede o? Slava'yı bulamıyorum."

"Senin hemen yanındaydı." Alina'nın ses tonu da benimki kadar gergin. "Slava! Slavochka, ti gbye?"

Cevap yok.

Döndüm, kollarımı açtım. "Slava! Bu bir oyun değil. Saklambaç oynamıyoruz. Lyudmila, onu görüyor musun?"

"Hayır." Sesi aynı derecede endişeli geliyor. "Belki de yaralanmıştır. Şimdi ışığı arıyorum."

Doğru. Buralarda birkaç el feneri olmalı. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sonra açıyorum, görüşümü karanlığa alıştırmaya çalışıyorum ve sürpriz bir şekilde işe yarıyor.

Artık etrafım zifiri karanlık değil. Aslında, odanın diğer tarafından hafif bir ışık geliyor.

Merdivenin olduğu taraf.

Ayağımın takılmaması için elimden geleni yaparak ona doğru ilerlerken kalp atışlarım daha da hızlanıyor. "Slava? Slava, buraya gel!" Paniğim her geçen saniye artıyor. Sadece çocuk kayıp değil, aynı zamanda keskin ve keskin kokulu bir şeyin kokusunu almaya başlıyorum.

Duman.

"Slava!" Gözbebeklerime daha fazla ışık ulaştıkça sesimin tonu ve hacmi yükseliyor, midemi soğuk bir dehşetle dolduruyor.

Slava'nın nereye gittiğine dair artık hiçbir şüphe yok.

Merdivenin tepesindeki tavan kapısı açık.

Beni ele geçiren dehşet o kadar mutlak ki, bir an için yanlış duyduğuma, çocuğun öksürüğünün dumandan kaynaklanan bir halüsinasyondan başka bir şey olmadığına emin oldum.

Oğlum olamaz. O aşağıda güvenli odada, lanet olası güvenli yerde. Chloe ve kız kardeşimle birlikte olması gereken yerde.

Ama hayır. Yine o öksürük ve ardından acı verici bir şekilde tanıdık gelen "Baba? Babacığım?"

Midem buz kesiyor ama düşman da içeride olabilir diye burada olduğumu haykırmayacak kadar aklımı koruyabiliyorum. Bunun yerine yere çöküp Slava'nın sesini duyduğum yere doğru çömelerek yürüyorum; bu hareket, yukarıda daha fazla duman olduğu için daha temiz hava solumama yardımcı oluyor.

Yine de öksürme isteğim artıyor, zehirli partiküller ciğerlerimi dolduruyor. Göğsüm sarsılarak kabarıyor, refleksi bastırmak için harcadığım çabadan dolayı gözlerim sulanıyor ve çok geçmeden kendime ihanet edeceğimi biliyorum.

En kısa zamanda Slava'yı bulmalıyım. "Baba? Neredesin?"

Lanet olsun. Sesi daha uzaktan geliyor.

Dumandan kaçmak için garaj kapısına yöneliyor.

Nasıl olur da tek başına kalır? Chloe ve Alina'ya bir şey mi oldu?

Yere yakın durarak peşinden koşuyorum, ciğerlerim kirli havayı dışarı atmak için öksürmem gerektiğini haykırmaya devam ederken kalbim hızla çarpıyor.

"Baba?"

Slava'nın küçük figürü alevlerin parıltısıyla kısa bir süre için belirginleşiyor ve ardından yanan delikten geçerek dışarıda kayboluyor.

Sikerim böyle işi. Sertçe öksürerek ayağa kalktım ve koşmaya başladım.

Kurşun yersem, öyle olsun.

Dışarı fırladım, silahım hazırda ve onu gördüm.

Oğlum, sadece birkaç metre ötede duruyordu, beni görünce küçük yüzü parlıyordu.

"Baba!" Elindeki bıçağı havaya sallıyor. "Süpermen gibi yardım etmeye geldim."

Ona doğru ilerlerken kalbim korku ve rahatlamanın karışımıyla gümbür gümbür atıyor; ancak karanlık bir figür arkasındaki gölgelerin arasından eriyip silahını bana doğrulttuğunda olduğum yerde donup kalıyorum.

"Buraya gel Slavchik," diyor Alexei Leonov, bir eliyle yüzündeki maskeyi çıkararak arkamda püsküren alevlerin ışığıyla parlayan siyah gözleri ortaya çıkarıyor. "Artık güvendesin evlat. Amcan seni eve götürmeye geldi."

Her şeyi unutarak elbisemin uzun eteğini yukarı sıyırıp merdivene tırmanıyorum, tavandaki açık kapıdan içeri girdiğimde dehşetim artıyor ve daha yoğun bir duman beni sarıyor, keskin koku burun deliklerime doluyor ve gözlerimi yakıyor.

"Slava!" Puslu, kırmızıya çalan karanlığın içinden bakarak öksürüyorum. "Slava, geri dön!"

Hiçbir şey yok. Yanıt yok. "Chloe, bekle!"

Alina'nın çığlığını duymazdan gelerek tamamen dışarı çıkıyorum ve garajın içindeki dumanlı cehennemi inceliyorum. Sanki bir felaket filminden bir sahne, alçı kaplı arabalar, parçalanmış camlar ve büyük metal kapının yanında titreyen alevlerle tamamlanmış - devasa, yanan bir deliği olan bir kapı.

Nabzım hızla atıyor ve çıplak ayaklarımı ısırان cam parçalarını ve kaya benzeri kırık beton parçalarını görmezden gelerek koşmaya başlıyorum. Bu acı, karnımı kesen dehşetin yanında hiçbir şey.

Bu delik Slava'nın gitmiş olması gereken yer.

Patlamadan hemen sonra buraya gelmiş ve kim bilir hangi tehlikenin içine doğru koşmuş olmalı.

En azından şu anda silah sesi yok ama bu her an değişebilir. Öksürerek ağır silahı çıkardım.

ve terli parmaklarımdan kaymasın diye iki elimle sıkıca kavradım.

"Slava!" Kenarlarını kemiren alevleri görmezden gelerek deliğe doğru koşuyorum; ancak dehşete kapılmış bir halde kayarak duruyorum.

Önümde kovboy filmlerinden fırlamış bir sahne var: Nikolai ve kimliği belirsiz bir adam, silahlarını birbirlerine doğrultmuş ölümcül bir çatışmaya girmişler, ortada da iri gözlü Slava var.

Hiperventilasyon geçirerek silahımı kaldırdım ve namluyu yabancıya doğrulttum. "Silahını bırak ve geri çekil!"

Otoriter bir ses çıkarmak istiyorum, ama bunun yerine kelimelerim boşuk, titreyen bir vıraklamayla çıkıyor, boğazım dumandan çiğ.

Adamın karanlık bakışları bir milisaniye için bana doğru kayıyor, ama bir santim bile hareket etmiyor. "Idi syuda, Slavchik." Derin sesi ürkütücü derecede sakin. "Bystro."

Şok oldum, Rusça cümlelerin ilk kısmını tanıdım.

Buraya gel, dedi yabancı, çocuğun adının başka bir küçültülmüş halini kullanarak.

Nikolai'nin bakışları rakibinin yüzünden ayrılmıyor, yine de varlığımın farkında olduğunu biliyorum. Ondan yayılan ölümcül gerilimi hissedebiliyor, sert çenesinin büküldüğünü görebiliyorum.

"Oğlum seninle hiçbir yere gitmiyor," diye İngilizce hırılıyor yabancıya. "Slavochka, arkama geç. Şimdi git."

Slava'nın kafası karışmış görünüyor, bakışları iki adam arasında gidip geliyor. "Dyadya Lyosha? Baba?"

Dyadya. Bir çeviri için beynimi zorluyorum ve sonra aklıma geliyor.

Amca, bu kelimenin anlamı. Ve Lyosha muhtemelen Alexei'nin küçültülmüş halidir.

Nikolai haklıydı. Bu Leonovlar, ya da en azından onlardan biri.

Slava'nın amcası.

Silah uzanmış ellerimde ağır, filmlerde gösterdiklerinden çok daha ağır. Omuzlarım ve boyun kaslarım ağrımaya başlıyor, ön kollarım silahı bu kadar sıkı kavramaktan yoruluyor. Rahatsızlığımı görmezden gelerek silahı adama doğrultmaya devam ediyorum, zihnim çılgınca dönüyor ve bu berbat durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

Nikolay'ın Leonovlar hakkında anlattıklarından sonra boynuz ve kuyruk bekliyordum ama Alexei'nin sert yüz hatlarında şeytani bir şeyler var, özellikle de gözlerinde. O kadar koyu ki siyah görünüyorlar, bana bir yanardağın derinliklerindeki katran havuzlarını düşündürüyorlar, içlerinde yansıyan titrek alevlerden kaynaklanan kırmızımsı bir renkle tamamlanmışlar. Yine de adam çirkin değil, hatta hiç değil.

Nikolai erkek güzelliği için inanılmaz derecede yüksek bir çıta belirlememiş olsaydı, Slava'nın amcasını tehlikeli derecede çekici bulabilirdim.

Nikolai'ye doğrultulmuş silahı tutarken görünüşünün bir önemi yok ve kalın kaslı kollarında herhangi bir yorulma belirtisi de yok. Nikolai'ninkiler de öyle. Her iki adam da çelikten yapılmış gibi, yüzleri karşılıklı nefretle gergin.

Öte yandan Slava bu duyguya katılıyor gibi görünmüyor. Aksine, babası ve amcası arasında kalmış gibi görünüyor, başı bir ileri bir geri dönüyor, duruşu işgalciden korkmaktan ziyade iki yetişkin arasındaki gerginlikten duyduğu şaşkınlığı gösteriyor.

Çocuk annesinin ailesiyle yaşarken herhangi bir istismara maruz kaldıysa, bu adamın elinden olmamıştır.

Bir karara vararak, temkinli bir şekilde ilerliyorum. Nikolai için ne kadar korksam da Slava'yı doğrudan ateş hattından çıkarmalıyım.

"Slavochka..." Sesimi olabildiğince sakın ve nazık çıkarıyorum. "Lütfen bana gel. Chloe annenin sana burada ihtiyacı var."

Çocuk kımıldamıyor. Bir şekilde, şiddetin tırmanmasını engelleyen tek şeyin onun varlığı olduğunu hissetmiş olmalı.

Yarım adım daha atma riskini göze alıyorum ve Slava nihayet harekete geçerek bana doğru atılıyor. Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz onu kolundan tutup arkama itiyorum ve geri çekilmeye başlarken vücudumla onu engelliyorum.

Yabancı sert bir kahkaha atıyor, kara gözleri kısa bir süre parmağımdaki yüzüğe kayıyor. "Chloe Anne, değil mi?" Nikolai'inki gibi, onun İngilizcesi de olabildiğince Amerikan. "Tatlım... eğer kılını kıpırdatırsan önce senin sonra da sevgili kocanın beynini dağıtırım. Bu arada nikâhınız için tebrikler," diye devam ediyor, ben olduğum yerde donup kalırken. "Sanırım düşün çok yeni oldu?"

Nikolai'nin gözleri kısık, sesi ölümcül derecede yumuşak. "Seni hiç ilgilendirmez. Şimdi beyninle yeri boyamadan önce git buradan. Aile gibi görüldüğümüz için, muhafızlar gelmeden gitmene izin vereceğim."

"Hangi muhafızlar?" Alexei'nin keskin kenarlı gülümsemesi tamamen beyaz dişlerden ve acımasızlıktan oluşuyor. "Artık burada sadece ben ve adamlarım varız. Almaya geldiğim şeyi almadan gideceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin. Kız kardeşimin oğlunu ve Alina'yı teslim et, belki, sadece belki, senin ve güzel gelininin yaşamasına izin veririm. Daha da yakın bir aile olacağımıza göre."

Göz kırpıyorum. Alina mı? Onun alakası var? Yakın aile derken neyi kastediyor?

Nikolai'nin sesi daha da yumuşuyor, yumuşakça söylenen her hecede ölümcül bir tehdit var. "Ben ateş açmadan önce çeneni kapatıp geri çekilmek için tam otuz saniyen var."

"O ve çocuk buradayken mi? Hiç sanmıyorum." Gözleri bir milisaniye daha bana doğru kaydı. "Ayrıca, keskin nişancılarım ikinizi de görüş alanlarına aldılar."

Midem bulanıyor ama Nikolai dişlerini sıkıyor. "Saçmalık. Net bir atışları yok."

"Hayır mı? Bahse girmek ister misin?" Alexei vahşice sırtıyor. "Her iki durumda da, tek yapmam gereken beklemek ve adamlarım çatınızdaki tetikçiyi indirecek - o noktada tamamen kuşatılmış olacaksınız ve ben de almaya geldiğim şeyi alacağım."

"Eğer o zamana kadar ölmezsen." Nikolai'nin yüz ifadesi buz gibi. "Yirmi saniyen kaldı. On dokuz. On sekiz..."

Kalp atışlarım hızlanıyor, saydığım her saniye dehşetim ikiye katlanıyor. Ciddi, bunu görebiliyorum ve Alexei de görebiliyor, onun da siyah gözleri kısılıyor. Duman kokulu hava yeni başlayan şiddetle o kadar yoğun ki, mermiler et ve kemiği parçaladıkça kanın sıcak, bakırımsı püskürmesini neredeyse tadabiliyorum.

Bu adamlardan biri ya da ikisi bu gece burada ölecek.

Nikolai oğlunun kaçırılmasına izin vermeyecek, Alexei de geri adım atmayacaktır.

Bir şeyler yapmalıyım.

Nikolai keskin nişancıların net bir atış yapamayacağı konusunda haklıysa, Alexei'ye karşı ikimiz varız. Eğer ateş edersem, belki-

"Dur!" Alina bir hayalet gibi garajın dumanlı karanlığından çıkıyor, elbisesinin kan kırmızısı teni ve saçlarının simsiyah perdesiyle tezat oluşturuyor.

O da benim gibi silahlı ama benden farklı olarak silahını gevşek bir şekilde yanında tutuyor, namlusu yere dönük.

"Dur, Alexei, lütfen." Tırtıklı açıklıktan içeri adım atıyor, sönmekte olan alevlerin parıltısı yeşim gözlerini elanın yeşilimsi bir tonuna dönüştürüyor. "Slava hiçbir yere gitmiyor, bunu biliyorsun. Kardeşim oğlundan vazgeçmeyecek. Ve o da

- "Sesi çatlar. "Zaten istediğin kişi o değil."

Sonunda neler olduğunu anlayarak nefesimi içime çekiyorum. Bu adam ve Alina birbirlerini tanıyorlar.

Daha da ötesi, onun üzerinde bir hakkı olduğunu düşünüyor.

"Alina, geri çekil." Nikolai'nin sesi daha keskin bir hal alırken Alexei'nin tüm duruşu değişiyor ve Alina'nın yüzüne kilitlenen şeytani bakışlarında korkunç bir açlık alevleniyor.

Silahını kaldırıp adamın yüzüne doğrultuyor. "Seçme şansın var," diyor sakin bir sesle. "Mükemmel bir nişancı olduğumu biliyorum, ama kardeşim de öyle, ben de öyle. Ve Lyudmila da içeride." Başını karanlık garaja doğru eğiyor. "Belki mermilerimiz seni bulmadan önce bir ya da ikimizi indirebilirsin - ve belki keskin nişancıların yardım edebilir - ama kimse yara almadan kurtulamaz. Etrafımızı saran güçlerin avantajına sahip olabilirsiniz ama burada sayıca sizden fazlayız. Ayrıca..." Sesi alaycı bir ton alıyor. "Ölmüş olmamın sana ne faydası var, değil mi?"

"Alina, kapa çeneni ve içeri gir," diye homurdanıyor Nikolai. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Seninle geleceğim," diye devam ediyor, kardeşini görmezden gelerek. "Nişan sözleşmesini onurlandıracağım. Karşılığında sen de adamlarını geri çekecek ve yeğenimi unutacaksın. O buraya, babasının ve Chloe'nin yanına ait; bunu kendin de görebilirsin."

Alexei'nin gözleri bir anlığına daha bana doğru kayıyor, vücudumla koruduğum çocuğa bakıyor, devasa, anlamayan gözlerle olan biteni izlerken bacaklarıma yapışmasını özömsüyor.

Bu yüzden hepsi İngilizce konuşuyor, aklımın uzak bir köşesiyle fark ediyorum. Slava'nın hala sınırlı olan dil bilgisiyle her şeyi anlamayacağını umuyorlar ve en azından kısmen işe yarıyor. Yetişkinlerin birbirlerine silah doğrulttuğunu görebiliyor ama nedenini tam olarak anlayamıyor.

Alexei'nin bakışları Alina'ya dönüyor, siyah gözbebekleri daha da karanlık bir açlıkla yanıyor. "Pekâlâ. Bir anlaşmamız var. Silahını yere bırak ve bana doğru yürü."

"Sakin bunu yapma." Nikolai'nin sesi kırbaç gibi keskin. "Onu haklayabilirim."

"Belki." Silahını yere bırakıyor. "Ya da belki ikiniz de öölürsünüz. Belki Chloe ve Slava da ölür. Bunu bir düşünün."

Nikolai'nin çenesi sıkıştı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Acı bir gülümseme dudaklarına değiyor. "Bu senin kararın değil kardeşim. Benim de değil. şu inandığın kader meselesi var ya? Benim kaderim on beş yaşımdayken belirlendi ve artık ondan kaçmayı bırakmamın zamanı geldi. Sen ve Konstantin beni yeterince korudunuz."

Nikolai daha fazla tartışmak üzere, bunu görebiliyorum, ama Alexe'ye doğru hızlıca yürüyerek daha fazla tartışmayı önlüyor - dirseğini tutuyor ve ulaşır ulaşmaz onu yanına çekiyor.

Kadını kendine doğru çekerek sahiplenіşi niyetine dair hiçbir şüphe bırakmıyor; kadının üzerinde beliren karanlık figürü bana Hades'in Persephone'yi yeraltı dünyasına sürüklediğini düşündürüyor.

Nikolay da aynı şeyi görüyor olmalı çünkü yüzü öfkeyle çarpılıyor ve yarım adım ileri atıyor, ancak Alexei'nin parmağı tetikte uyarıcı bir şekilde sıkılaşıncaya duruyor.

"Yapma, Kolya." Aleksey ağaçlara doğru geri geri gitmeye başlarken Alina'nın gözleri ışıl ışıl parlıyor, silahını Nikolay'a doğrultmuş halde onu da peşinden sürüklüyor. "Ben iyi olacağım. Sen Chloe ve Slava'ya göz kulak ol, bir ara Moskova'da görüşürüz, tamam mı? Ve Konstantin'e beni söyle. Benim adıma kan dökölmesini istemiyorum!"

Son sözler bize uzaktan bir haykırış olarak ulaşılıyor ve Nikolai, düşmanın ödölüyle birlikte karanlığın içinde kayboluşunu izlerken bakışları nefretle yanıyor, gölgeler bir sevgilinin şiddetli kucaklaması gibi etraflarını sarıyor.

Uzaktan gelen matkap ve çekiç seslerinin kakofonisiyle uyanıyorum; bu son birkaç günün tanıdık bir müziği. Geçen haftaki saldırıdan bu yana, hem ev hem de yerleşkenin arazisi, koruma gücümüzün beş katına çıkarılması da dahil olmak üzere büyük tadilatlardan ve güvenlik yükseltmelerinden geçiyor.

Nikolai, ellerinde ne kadar paralı asker ya da gelişmiş silah olursa olsun, ister Leonovlar ister başka bir düşmanımız olsun, hiç kimsenin duvarlarımızı bir daha aşmamasını sağlamaya kararlı.

Gözlerimi açtığımda yanımdaki boş yatağa ve panjurlardan sızan zayıf sabah ışığına bakıyorum. Daha gün doğmamıştı, yani kocam Alina'yı aramak için kardeşleriyle yapacağı video konferans için erken kalkmış olmalıydı - tabii dün gece uyuduysa. Endişem o ki, saldırıdan bu yana gece yarısı koşularının hem sıklığı hem de süresi arttı, o kadar ki ne zaman dinlendiğini bile bilmiyorum.

Kapı açılıyor ve düşüncelerimin nesnesi yatak odasına giriyor.

Yüzündeki kasvetli ifade karşısında kalbim sıkışarak doğruluyorum.

"Bir şey yok mu?" Odayı geçip bana doğru gelirken sessizce soruyorum.

Başını sallıyor. "Sanki lanet gezegenin yüzeyinden kaybolmuşlar gibi. Konstantin onu tamamen gözden uzak bir yerde tuttuğunu düşünüyor ama şu anda nerede olduğunu kimse tahmin edemez."

"Çok özür dilerim." Yatağın kenarına otururken elini sıkmak için uzandım ama onun yerine beni kucağına çekti. Güçlü kollarıyla beni sıkıca sarıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin derin nefes alıyor.

Bakışlarımla buluşmak için geri çekildiğinde, yüzündeki gerginliğin bir kısmı azalmıştı. Yanağımla okşayarak usulca soruyor: "Nasıl hissediyorsun, zaychik? İyi uyudun mu?"

Elini göğsüme indirmeden önce avucuna bir öpücük kondurmak için yüzümü çeviriyorum. "Evet." Gözlerindeki endişeyi dağıtmak için gülümsüyorum. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

Nikolai'nin son birkaç gündür bana bebek gibi davrandığını söylemek büyük bir eksiklik olur. Çıplak ayaklarımdaki birkaç sığ kesik ve morluk yaralarımın boyutu olsa da, bana başka bir kurşun yarası almışım ya da en azından ciddi bir travma geçirmişim gibi davranıyor. Yeniden kâbuslar görmeye başladığım doğru olsa da, yıkılmaktan çok uzağım.

Alina için endişelenmediğimden değil, endişeleniyorum. Nikolai bana, Alina henüz on beş yaşındayken babalarının Boris Leonov'la yaptığı nişan anlaşmasından bahsetti ve adamın Nikolai'nin ellerinde kaderini hak ettiğine dair hala şüphelerim varsa, o anda ortadan kayboldu.

Alexei'nin onun üzerinde hak iddia ediyormuş gibi davranmasına şaşmamalı. Bu barbarca ve şüphesiz yasadışı sözleşmeye göre, öyle. Ona karşı hislerinin o gece yüzünde gördüğüm karanlık şehvetin ötesine geçmesini ve şöhretinin işaret ettiği kadar korkunç bir adam olmamasını umabilirim.

Nikolai'nin dudakları cevap veren bir gülümsemeyle kıvrılırken beni kucağından indirmek için hamle yapıyor ama ben kollarımı boynuna doluyorum,

Gitmesine izin vermeyi reddederek. "Benimle uzan lütfen," diye mırıldanıyorum kulağına. "Henüz kalkmaya hazır değilim."

Alina için ne kadar endişeliysem, Nikolai'nin olanları ne kadar zor karşıladığı konusunda da o kadar endişeliyim. Geçtiğimiz hafta boyunca doğru dürüst tek bir gece bile uyumadı ve bu, çarpıcı gözlerinin etrafındaki daha koyu çukurlarda, şehvetli ağzını çevreleyen daha derin oluklarda... Slava'nın ve benim güvenliğimle ilgili amansız takıntısında kendini gösteriyor.

Nikolai istediğimde evin içindeki kameraları kaldırmayı reddetmekle kalmadı, aynı zamanda bana ve Slava'ya tam konumumuzu söyleyen ve hayati belirtilerimizi her zaman ölçen takip bilezikleri taktırıyor.

Şimdilik bu konuda onunla tartışmamayı tercih ettim, çünkü ölen muhafızların cenazeleri de dahil olmak üzere odaklanmamız gereken çok daha büyük meselelerimiz vardı - Nikolai'nin kasvetli ruh halinin bir başka nedeni. Saldırıda bir düzineden fazla adamımız öldü ve birçoğu da ağır yaralandı; neyse ki Nikolai'nin ordudaki arkadaşlarının çoğu ölenler arasında değildi.

Alexei'nin adamları onları bir vadide sıkıştırarak yardımımıza gelmelerini ya da telsizle yardım istemelerini engelledi, ancak Ivanko hariç herkes hayatta kaldı. Omurgasına tehlikeli bir şekilde yakın bir kurşun isabet eden Arkash'ın bile tamamen iyileşmesi bekleniyor.

Tüm bu olaylardaki diğer parlak nokta ise Slava. Gördüklerinin güvenlik tatbikatının bir parçası olduğunu ve Alina'nın "Lyosha Amca" ile tatile gittiğini açıkladıktan sonra, çocuk neşeli haline geri döndü ve beni, Pavel'i ve Lyudmila'yı yeni muhafızlar ve yerleşkede devam eden inşaat hakkında milyonlarca soruyla rahatsız etti.

"Zaychik..." Dudaklarımı masumca kulak memesine değdirdiğimde Nikolai'nin sesi daha kısık bir tona bürünüyor. "Keşke size katılabilseydim ama bu sabah çok işim var."

Tabii ki var ama biraz uyuyana kadar bekleyebilir. Tüm masumiyetimi bir kenara bırakıp

Pantolonunda büyüyen şişkinliğe karşı popo ve çenesinin sert alt tarafını öp. "Lütfen... çok lütfen."

Geçen hafta yaşananların etkilemediği bir şey varsa, o da Nikolai'nin seks dürtüsüdür ve eminim ki, beni sırtüstü çevirip ikimiz de terli, acılı ve tatmin olmanın ötesine geçene kadar sikmesi için tek gereken o öpücüktür. Ve umduğum gibi, uyuyacak kadar bitkin... en azından hiç uyumamış olanlarımız.

Nikolai'nin derin bir uykuya daldığından emin olana kadar bekliyorum ve kolunun altından dikkatlice sıyrılıp düş almak ve güne hazırlanmak için banyoya doğru ilerliyorum.

Dışarı çıktığımda hâlâ uyuyordu, güzel yüzünde yorgunluğun izleri vardı. Şefkatle gülümseyerek bir süre onu izliyorum. Sonra pencere kenarındaki şezlonga uzanıyorum ve son birkaç gündür her sabah yaptığım gibi haberleri kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Umduğumuz gibi, Bransford'un Masha'ya saldırısıyla ilgili hikaye ortaya çıktığından beri daha fazla kurban ortaya çıktı - ve sadece Nikolai'nin bulduğu iki kadın değil. Her geçen gün yeni ve daha da dehşet verici ifşaatlar ortaya çıkıyor... İşte bu yüzden haberlere bu kadar bağımlıyım.

Her lanet manşet annemin intikamını daha da artırıyor.

Tarayıcıyı açıp en sevdiğim haber sitesine giriyorum; ancak ekranda kalın harflerle yazılmış kelimeler karşısında donup kalıyorum:

BRANSFORD OTEL ODASINDA İNTİHAR ETTİ

Midem bulanıyor, makaleye tıklıyorum.

Görünüşe göre, yaklaşık otuz dokuz dakika önce, Tom Bransford Four Seasons çatı katında bilekleri kesilmiş bulundu, yatağının yanındaki intihar notu ne olduğuna dair çok az şüphe bırakıyordu.

Kocamın neler yapabileceğini bilmeyen biri için bu çok küçük bir şüphedir.

Dizüstü bilgisayarı bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum ve yatağa doğru yürüyorum, orada uyuyan adama bakarken kalbim düzensiz atıyor - hayatın kendisinden daha çok sevmeye başladığım kocama.

Bunu o mu yaptı?

Siyasi nüfuzunu kaybetmiş ve cezai kovuşturmanın eşiğinde olsa bile Bransford'un benim için çok büyük bir tehdit oluşturduğuna mı karar verdi?

Masha ya da onun gibi biri Four Seasons'ın çatı katına girip, Bransford'un kendini öldürmüş gibi görünmesi için her şeyi ayarladı mı - tıpkı suikastçıların anneme yaptığı gibi?

Nikolai'yi uyandırıp bu soruların cevabını talep etmeli, gerçeği itiraf etmesini sağlamalıyım ama yapmayacağımı biliyorum. İçindeki karanlıkla yüzleşmekten hâlâ korktuğum için değil, bu özel gerçeğin benim için önemli olmadığını fark ettiğim için.

İntihar ya da suikast, Bransford gitti ve içimdeki o intikamcı parça -orada yokmuş gibi davranmak istediğim parça- mutlu. Hayır, mutludan da öte. Düpedüz mest oldum.

Nikolai'nin elinden ya da kendi elinden, Tom Bransford tam olarak hak ettiğini aldı.

Bir dakika daha yatağın yanında durup bu bilginin verdiği rahatlamayı, omuzlarımda hala durduğunu fark etmediğim yükün kalkmasını içime çekiyorum. Kocamın yüzünün ölümcül güzelliğini ve ruhundaki korkunç karanlığı düşünürken bu hissin süzülmesine izin veriyorum - şimdi benim içimde de var olduğunu fark ettiğim bir karanlık.

Sonra, çok ihtiyacı olan dinlenmesini bölmek için dikkatlice yanına uzanıyorum ve kolumu göğsüne doluyorum. Gözleri açılmıyor ve nefes alış veriş değişmiyor ama dönüp beni kendine doğru çekiyor, güçlü bedeni etrafımda kıvrılıyor, beni ısıtıyor, beni dünyadan koruyor.

Göğsüm genişliyor, kalbim o kadar dolu ki patlamanın eşiğinde hissediyorum. Sadece birkaç ay önce, annesinin katillerinden kaçan bir yetimdim, günlerle ölçülen bir yaşam beklentisiyle dünyada yapayalnız bir kadındım. Şimdi kocam, oğlum ve olasılıklarla dolu bir geleceğim var.

Belki önümüzdeki birkaç yıl burada kalırız ve ben yerel bir okulda öğretmenlik işi bulurum - Slava'nın da devam edeceği bir okul. Ya da belki Moskova'ya gideriz ve Nikolai aile organizasyonunun dizginlerini yeniden ele alır, tüm gerektirdikleriyle birlikte. Ya da belki tamamen başka bir şey olacak, şu anda hayal bile edemediğim bir yol.

Bu yol ne olursa olsun, buradan nereye gidersek gidelim, önemli değil.

Karanlık koruyucum yanımda olduğu sürece hiçbir şeyden korkmam. Nikolai ve ben birlikte tüm dünyayı ele geçirebiliriz.

Nikolai ve Chloe'nin hikayesi burada sona eriyor. Eğer beğendiyseniz

Angel's Cage, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Molotov ailesini içeren daha fazla hikaye de dahil olmak üzere gelecekteki kitaplarımdan haberdar olmak için annazaires.com adresindeki haber bültenime kaydolun.

Daha fazla karanlık, gerilim dolu romantizm mi arzuluyorsunuz?

Yakında çıkacak olan romanım [Beyaz Geceler](#)'e bir göz atın. Charmaine Pauls ile birlikte tehlikeli bir Rus oligark ile gözünü diktiği Amerikalı hemşirenin bağımlılık yaratan hikâyesini anlatıyor.

Gülmekten kırıp geçiren romantik komedilerden

hoşlanır mısınız? Kocacığım ve ben "Romantik Komedi" adı altında müstehcen, geeky romantik komediler yazıyoruz. takma adı Misha Bell. [Hard Ware](#)'in bir kopyasını alın, hikaye

Huysuz bir seks oyuncuğı tasarımcısı, gizemli bir potansiyel yatırımcı ve onların birbirine aşık iki köpeği.

Şehir Fantezisi hayranı mısınız? Eşim Dima Zales tarafından yazılan, annesini kurtarmak için göreve çıkan bir rüya gezgininin aksiyon dolu hikayesi [Dream Walker](#)'a göz atın.
ona yardım eden tehlikeli illüzyoniste aşık oluyor.

Sesli kitapları seviyorsanız, bu seriye ve diğer sesli kitaplarımıza göz atmak için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

Şimdi lütfen Beyaz Geceler ve Sert Eşya'dan alıntılar okumak için sayfayı çevirin.

ANAZAİRELERİN VE KARMAZALLARIN ERÇEKLEŞTİRİLMESİ

Güç. Acil servisin karşısında onu gördüğümde aklıma gelen bu. Güç ve tehlike.

En zengin Rus oligarklarından biri olan Alex Volkov, çekici olduğu kadar acımasızdır da. Her zaman istediğini alır ve istediği şey benim, onun yatağında olmam.

O, her kadının gereken türden bir bela. Korumasının onun için yediği kurşun bunu kanıtlıyor.

Uzak durmalıydım ama bir gece için günaha teslim oldum. Ne olduğunu anlamadan, beni aşırılık ve şiddet dolu dünyasının derinliklerine çekiyor, sadece hayatımı değil kalbimi de işgal ediyor.

Bu kadar tehlikeli bir adama ne kadar güvenebilirim? Onun aşkı için ne kadar riske girebilirim?

Lavabodan uzaklaşarak yaralı adama bakıyorum ve diğer hastalarımı kontrol etmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum.

O anda bana bakan bir çift çelik mavisi göz yakalıyorum.

Kurbanın yanında duran adamlardan biri, muhtemelen akrabalarından . Ziyaretçilerin genellikle geceleri hastaneye girmesine izin verilmez, ancak acil servis bir istisnadır.

Çoğu insanın bakarken yakalandığında yapacağı gibi gözlerini kaçırmak yerine adam beni incelemeye devam ediyor.

Hem merakla hem de biraz sinirlenerek onu tekrar inceliyorum. Boyu , epeyce altı feet feet üzerinde boyunda, ve geniş-

Omuzlu. Geleneksel anlamda yakışıklı değil. Bu onu tanımlamak için çok zayıf bir kelime. Onun yerine, manyetik.

Güç. Ona baktığımda aklıma gelen şey bu. Başını kibirli bir şekilde eğişinde, bana sakince bakışında, kendinden ve her şeyi kontrol etme yeteneğinden son derece emin. Kim olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyorum ama bir ofiste çalışan bir kalemşor olduğundan şüpheliyim. Bu adam emir vermeye ve emirlerine uyulmasını sağlamaya alışkın biri.

Kıyafetleri üzerine tam oturuyor ve pahalı görünüyor. Hatta belki de özel yapım. Gri bir trençkot, ince çizgili koyu gri bir pantolon ve bir çift siyah İtalyan deri ayakkabı giyiyor. Kahverengi saçları kısa kesilmiş, neredeyse askeri tarzda. Sade saç kesimi yüzüne çok yakışmış, sert ve simetrik hatlarını ortaya çıkarmış. Yüksek elmacık kemikleri ve sanki bir kez kırılmış gibi hafif bir çıkıntısı olan bıçak gibi bir burnu vardır.

Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yüzü çizgisiz, ama hiç çocuksu değil. Ağzının kıvrımlarında bile yumuşaklık yok. Yaşının otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ediyorum ama yirmi beş ya da kırk yaşında da olabilir.

Bakış yarışmamız devam ederken kıpırdamıyor ya da rahatsız görünmüyor. Sadece orada sessizce duruyor, tamamen hareketsiz, mavi bakışlarını bana dikmiş.

Şok oldum, omurgamdan aşağı bir sıcaklık akarken kalp atışlarım hızlandı. Sanki odadaki sıcaklık on derece sıçramış gibi. Tüm bir aniden,

Atmosfer yoğun bir şekilde cinselleşiyor ve bir kadın olarak kendimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde fark etmemi sağlıyor. Eşleşen iç çamaşırı takımımın ipeksi malzemesinin bacaklarımın arasına ve göğüslerime süründüğünü hissedebiliyorum. Tüm vücudum kızarmış ve hassaslaşmış görünüyor, göğüs uçlarım kat kat giysilerimin altında çakıllanıyor.

Vay anasını.

Demek birinden etkilenmek böyle bir şeymiş. Rasyonel ve mantıklı değildir. Akılların ve kalplerin buluşması söz konusu değildir. Hayır, dürtü temel ve ilkindir. Bedenim onunkini hayvani bir düzeyde hissetti ve çiftleşmek istiyor.

O da bunu hissediyor. Mavi gözlerinin kararması, göz kapaklarının kısmen inmesi ve burun deliklerinin sanki kokumu almaya çalışır gibi açılması bunu gösteriyor. Parmakları seğiriyor, yumruğa dönüşüyor ve bir şekilde kendini kontrol etmeye çalıştığını, o anda ve orada bana uzanmaktan kaçındığını biliyorum.

Yalnız olsaydık, çoktan üzerime geleceğinden hiç şüphem yok.

Hâlâ yabancıya bakarken geri . Ona verdiğim tepkinin gücü korkutucu ve tedirgin edici. Acil servisin ortasındayız, etrafımız insanlarla çevrili ve düşünebildiğim tek şey ateşli, çarşafı yırtan seks. Kim olduğu, evli mi bekar mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bir suçlu ya da bir pislik olduğu. Ya da Tony gibi aldatan bir pislik. Bir erkeğe güvenmeden önce iki kez düşünmem gerektiğini bana öğreten biri varsa o da eski erkek arkadaşımdır. Son felaket ilişkimden hemen sonra biriyle birlikte olmak istemiyorum. Hayatımda tekrar böyle bir karmaşa istemiyorum.

Uzun boylu yabancının belli ki başka fikirleri var.

Benim temkinli geri çekilmemle gözlerini kısıyor, bakışları daha keskin, daha odaklanmış hale geliyor. Sonra bana doğru geliyor, bu kadar iri bir adam için adımları zarif. Yavaş hareketlerinde pantervari bir şey var ve bir an için kendimi büyük bir kedi tarafından takip edilen bir fare gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak bir adım daha geri atıyorum ve sert ağzı hoşnutsuzlukla geriliyor.

Kahretsin, bir korkak gibi davranıyorum.

Geri çekilmeyi bırakıp yerimde duruyorum ve 1.80'lik boyumla dikleşiyorum. Her zaman sakın ve becerikli olan, yüksek stresli durumların üstesinden kolaylıkla gelen ben, yine de ilk aşkıyla karşılaşan bir kız öğrenci gibi davranıyorum. Evet, adam beni rahatsız ediyor ama korkacak bir şey yok. En kötü ne yapabilir ki? Bana çıkma mı teklif edecek?

Yine de yaklaşıp bir metreden az mesafede durduğunda ellerim hafifçe titriyor. Bu kadar yakınken düşündüğümde de uzun, 1.80'den birkaç santim fazla. Kısa boylu bir kadın değilim ama onun karşısında kendimi küçücük hissediyorum. Bu hoşuma giden bir duygu değil.

"İşinizde çok iyisiniz." Sesi derin ve biraz sert, Doğu Avrupa aksanıyla karışık. Bunu duymak bile içimi garip bir şekilde ürpertiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz kararsızca. İşimde iyiyim ama bu yabancından bir iltifat beklemiyordum.

"Igor'a çok iyi baktınız. Bunun için teşekkür ederim."

Igor vurulan hasta olmalı. Kulağa yabancı gelen bir isim. Rus olabilir mi? Bu yabancının aksanını açıklar. Akıcı bir şekilde İngilizce konuşmasına rağmen anadili değil.

"Elbette." Ses tonumdaki kararlılıktan gurur duyuyorum. Umarım adam beni nasıl etkilediğinin farkına varmaz. "Umarım çabuk iyileşir. Akrabanız mı?"

"Korumam."

Vay be. Haklıymışım. Bu adam büyük bir balık. Bunun anlamı

-

"Görev sırasında mı vuruldu?" Soruyorum, elimde Nefes al.

"Benim için bir kurşun yedi, evet." Ses tonu gerçekçi, ama bu sözlerin altında bastırılmış bir öfke hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Polisle konuştun mu?"

"Onlara kısa bir ifade verdim. Igor'un durumu stabil hale geldiğinde ve bilinci yerine geldiğinde onlarla daha detaylı konuşacağım."

Buna ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Önümde duran adam bugün neredeyse suikasta kurban gidiyordu. Kim bu adam? Bir mafya babası mı? Politik bir figür mü?

Aramızdaki bu garip çekimi keşfetmenin bilgeliği hakkında herhangi bir şüphem varsa, hepsi gitti. Bu yabancı kötü haber ve ondan mümkün olduğunca uzak durmalıyım.

"Korumanıza acil şifalar diliyorum," diyorum sahte bir neşeyle. "Herhangi bir komplikasyon olmazsa, iyi olacaktır."

"Senin sayende."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve adamın etrafından dolaşp bir sonraki hastama gitmeyi umarak yana doğru bir adım atıyorum.

Duruşunu değiştirerek yolumu kapatıyor. "Ben Alex Volkov," diyor sessizce. "Ya sen?"

Nabzım hızlanıyor. Sorusundaki erkek niyeti beni tedirgin ediyor. İpucunu anlamasını umarak, "Sadece burada çalışan bir hemşireyim" diyorum.

Anlayamıyor ya da anlamamış gibi yapıyor. "Adın ne senin?"

Kesinlikle ısrarcı. Derin bir nefes alıyorum. "Ben Katherine Morrell. İzin verirseniz-"

"Katherine," diye tekrarlıyor, aksanı tanıdık hecelere egzotik bir hava katıyor. Sert ağzı biraz yumuşuyor. "Katerina. Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten gitmem gerekiyor."

Gittikçe uzaklaşmak için endişeleniyorum. O çok iri, çok güçlü bir erkek. Nefes almak için biraz alana ihtiyacım var. Onun yakınlığı aşırı güçlü, beni sinirli ve huzursuz yapıyor, benim için kötü olacağını bildiğim bir şeyi arzulamama neden oluyor.

"Yapman gereken bir işin var. Anlıyorum," diyor, belli belirsiz eğlenmiş görünerek.

Yine de yolumdan çekilmiyor. Bunun yerine, ben izlerken, büyük bir elini kaldırıyor ve parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor.

Vücutuma bir ısı dalgası çarptığında donup kalıyorum. Dokunuşu hafif, ama damgalanmış gibi hissediyorum, içten içe sarsılıyorum.

"Seni tekrar görmek isterim Katerina," diyor usulca, elini bırakarak. "Bu gece vardiyası ne zaman bitiyor?"

Durumun kontrolünü kaybettiğimi hissederek ona bakıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Mavi gözleri kısıldı. "Evli misin?"

İçimden yalan söylemek geliyor ama dürüstlük galip geliyor. "Hayır, ama şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Kim çıkmaktan bahsetti ki?" Göz

kırpıyorum. Tahmin etmiştim-

Elini tekrar kaldırarak beni düşüncemin ortasında durdurdu. Bu kez saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor.

"Ben kimseyle çıkmam Katerina," diye mırıldanıyor, aksanlı sesi tuhaf bir şekilde büyüleyici. "Ama seni yatağa atmak isterim. Ve sanırım sen de bundan hoşlanırsın."

Beyaz Geceler şimdi ön sipariş için hazır!

EXCERPT FROM HARDWARE BY MISHABELL

Chihuahua'm bir ayıya aşık oldu. Affedersiniz, ayıya benzeyen dev bir köpeğe.

Şimdi ayının ateşli sahibi benim peşimde, evcil hayvanım için cinsel yolla bulaşan hastalık testi talep ediyor.

Bu köpek ilgili başka bir sorun mu var? Ayının gizemli sahibi, yeni projemi finanse etmenin anahtarı olabilir. ve oyuncak şirketimi bir sonraki seviyeye taşıyorum. "Oyuncaklar" derken eğlenceli olanları, her kadının (ve erkeğin) ihtiyacı olanları kastediyorum.

Keşke ne sakladığını anlayabilsem ya da libidomu yola getirebilsem. Çünkü iş ve zevki karıştırmak kötü bir fikir ve Dragomir Lamian görüldüğü gibi biri olmayabilir.

NOT: Bu, kendine güvenen, oyuncak takıntılı bir kadın kahramanın yer aldığı bağımsız, müstehcen, yavaş yanan bir romantik komedidir.

Güneşin altındaki her Rus batıl inancını, ateşli, gizemli bir yabancıyla tanışmasını ve kendi aşk ilişkilerine giren iki köpeği bilir. Yukarıdakilerden herhangi biri size göre değilse, hemen kaçın. Aksi takdirde, kahkahalarla güleceğiniz, kendinizi iyi hissedeceğiniz bir yolculuk için kemerlerinizi bağlayın.

Bu bir ayı mı?

Kegel topları vajinamdan kaçmanın eşiğindeymiş gibi hissediyorum. Oyuncağı içeride tutmak için iyi eğitilmiş kaslarımı sıkıyorum. Toplar kendi tasarımı, bu yüzden onları bir kez daha sıkarsam titreşim özelliğinin devreye gireceğini biliyorum ve bunun için iyi bir zaman değil.

Tasma elimde titriyor.

"Bonaparte, terbiyeli ol." Sesimdeki sertlik nafile. Chihuahua'm çekiştirmeye devam ediyor, bakışları ayıya yapışmış ve kuyruğu o kadar hızlı sallanıyor ki, bir drone gibi havaya helikopterle uçmasını bekliyorum.

Beni rahatlatmak için, ayı sadece yangın musluğunu kokluyor, sadece bir adım ötedeki dört kiloluk lezzetli iştah açıcıdan habersiz.

Topuklarımı kazıyarak tasmayı geri çekiyorum. "Cidden, Boner. Yenmek mi istiyorsun?"

Çekiştirme duruyor ve köpeğim yeşil gözlerinde üzüntü ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Her zamanki gibi, bir köpek fısıldayıcısı olsaydım ne söyleyeceğini hayal edebiliyorum:

"Ma chérie, o köpek beni görmezden geliyor. Beni! Akıl almaz bir şey." Ona bir bisküvi fırlatıyorum. "Bu ayının hiç terbiyesi yok.

Yine de, o yangın musluğunu koklamadan durabilir misiniz? Central Park'ın yanındayız. Milyonlarca köpek oraya işemiştir. Koku cennet gibi olmalı."

Boner bir sıçrayışla ödülü yakalar, çiğnemedi yutar ve dikkatini devasa avına verir.

Bakışlarım canavarın tasmaını tutan adama kayıyor ve iç kaslarım istemsizce Kegel toplarını sıkarken çenem düşüyor.

Titreşim etkinleşiyor ama ben onu görmezden geliyorum, gözlerim açlıkla önümdeki uzun boylu, atletik yapılı erkek numunenin üzerinde geziniyor.

Ayının sahibi çok seksi.

Kavurucu, külot eritici, rahim patlatıcı sıcak.

Sonunda mastürbasyon yapacağım kadar ateşli.

içi

n. Bekle. Açık konuşmak gerekirse, ona mastürbasyon yapıyorum.

Vajinamın içindeki titreşim her geçen saniye doruğa ulaşmamı sağlıyor. Neyse ki bana bakmıyor, bu yüzden utanmadan onu yalayıp yutabiliyorum.

Adam tüm kutularımı kontrol ediyor, hatta sahip olduğumu bilmediklerimi bile.

Vizon kürkü renginde kalın, ipeksi görünümlü saçlar. Kısa, özenle kesilmiş koyu renk sakalı, muhteşem burnunu ve oyulmuş yüz hatlarını vurgular. Doğru miktarda kasla doldurulmuş geniş omuzlar ve uğruna ölünecek bir göğüs, hepsi zayıf bir bel ve dar kalçalara doğru inceliyor. Hatta boğazlı kazak bile giyiyor ve herkes bunun seksi siyah bir elbiseye eşdeğer bir erkek kıyafeti olduğunu biliyor.

Oh, ve dudakları. O dudakların bir kalıbını yapmak ve o kalıbı bir seks oyuncağına dönüştürmek istiyorum.

Seks oyuncaklarından bahsetmişken, toplar beni sınıra daha da yaklaştırıyor. Her ne kadar bu tür şeylere karşı umursamaz olmakla suçlansam da, ben bile şu an burada, bir yabancının önünde bunu yapmamın sosyal açıdan kabul edilebilir bir hareket olmadığını farkındayım.

Topları devre dışı bırakmam gerekiyor, bu da onları üç kez daha sıkarsam yapılabilir. Sorun şu ki, her sıkma titreşim hızını da değiştiriyor, bu yüzden durumum iyileşmeden önce daha da kötüleşecek.

Bunun yardımı olmaz

sanırım. Sıkıyorum.

Titreşim yoğunlaşıyor. İki

kez daha ve- Boner havlıyor.

Ayının devasa burnu musluktan ayrılıyor ve dev kahverengi gözleri ayaklarımın dibindeki köpek şeklindeki ordövre odaklanıyor.

Sonunda arzuladığı ilgiyi gören Boner hızla kuyruğunu salları ve kaderine doğru koşmaya çalışır.

Taşakları tekrar sıkıyorum, istemsizce. Bir kez daha, ve onlar kapalı. Ama titreşim şimdi tam hızda ve harika hissettiriyor. Çok, çok harika.

Lanet olsun. Ne yapıyorum ben?

Son bir kez daha sıkmak zorundayım.

Ama gerekli kaslarım jöleye dönüştü ve sıkmakta zorlanıyorum.

Bu kadar mı?

Köpeğim yenirken orgazm mı olacağım?

-Delicesine ateşli bir yabancının önünde mi?

Hard Ware'in kopyasını bugün sipariş edin!

ABOUT THE AUTHOR

Anna Zaires, New York Times, USA Today ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.